

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

SHAYLA BLACK

MORE THAN

Tempt

YOU

MORE THAN WORDS SERIES

MORE THAN WORDS SERIES BY
SHAYLA BLACK

SENI BAŞTAN ÇIKARMAKTAN DAHA FAZLASI

Kelimelerden Daha

Fazlası, 5. Kitap Shayla

Black tarafından yazıldı

Bu kitap Shayla Black'in özgün bir yayınıdır.

Telif Hakkı © 2019 Shelley Bradley LLC

Google Play Sürümü

Google Play Sürümü

Kapak Tasarımı: Rachel Connolly

Fotoğrafçı: Sara Eirew Fotoğrafçı

Düzenleyen Blue Otter'dan Amy Knupp

ISBN: 978-1-936596-54-6

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar kurgusaldır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır. Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü -eleştirel makaleler veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç- açık yazılı izin olmaksızın elektronik veya mekanik yollarla herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

e-Kitaplar devredilemez. Satılamaz, paylaşılamaz veya hediye edilemez, çünkü bu yasadışıdır ve bu çalışmanın telif hakkını ihlal eder.

Tüm hakları saklıdır.

SENİ BAŞTAN ÇIKARMAKTAN DAHA FAZLASI HAKKINDA

Onunla intikam için aşk yaşadım... ama ya o düşman değilse?

Ben Clint Holmes. Yoğun bir hayatı ve büyüyen bir işi olan hırslı bir adamdım. Elbette Kuzey Dakota tropik bir cennet değildi, ama yeterince mutluydum - ta ki bir trajedi yaşanana kadar. Şimdi önemli olan tek şey sorumlu kişiyi bulmak ve ona bunu ödetmek. Ama Bethany Banks, Harvard'da eğitim görmüş, tehlikeli şirket oyunları oynarken düşmanlarını yutmaya alışkın bir köpekbalığdır. Benim gibi mavi yakalı bir petrolcü onu nasıl yenebilir?

Güzel düşmanım ile göz göze geldiğim anda cevap belliydi. Onu baştan çıkarıyorum.

Kaçtığı Maui'de, aileme çok acı çektiren insan yiyiciyi tanımaya çalışıyorum... ama onun sandığım kadar küstah olmadığını görüyorum. Ürkek, gizemli ve savunmasız. Bazı nedenlerden dolayı, içgüdülerim onu korumak istiyor. Planımdan vazgeçemem... ama onu istemekten de vazgeçemem. Her gece, tutkumuzda boğulana kadar dokunuşlarımla onu açıyorum. Çok geçmeden her şeyi sorgulamaya başlıyorum, özellikle de aşk ve nefret arasındaki ince çizgiyi. Ama geçmiş intikam almak için geri döndüğünde ve gerçek patladığında, onu sonsuza dek sevmek için cazip olmaktan daha fazlası olduğumu kanıtlayabilir miyim?

Birine onu sevdiğinizi söylemenin sonsuz yolu vardır. En güçlü olanlardan bazıları hiç kelime gerektirmez. Bu seriyi ilk tasarladığımda kafamdan geçen gerçek buydu; harfleri bir araya getirerek cümleler oluşturmanın bu duyguları anlatmaya yetmeyeceği kadar eksiksiz bir aşk hakkında yazmak. Bunun yerine, bu seri için tercihim müzik oldu.

Müziğe *bayılırım*. Her zaman müziğe dalmış durumdayım ve günde saatlerimi kulaklığımı takarak geçiriyorum. Müzikle yazarım. Müzikle düşünürüm. Hatta müzikle uyurum. Yolculuk için anlamlı olduğunu düşündüğüm şarkıları hikayeye dahil etmekten heyecan duydum. Bunu şu şekilde düşünüyorum: Bir filmin müziği vardır. Bir kitabın neden olmasın?

Ben de bir tane yarattım.

Seçtiğim şarkılardan bazıları tanıdık gelecektir. Bazıları eski. Bazıları daha yeni. Bazıları popüler. Bazıları belirsiz. Hepsi (bana göre) uygun ve doğrudan kalpten geldi. Kitabı yazarken bu şarkıların çoğunu dinledim.

Maksimum anlayış (ve his) için, bu şarkılara aşina olmanızı ve okurken ya onları çalmanızı ya da kafanızda yuvarlamanızı şiddetle tavsiye ederim. Telif hakkı yasaları nedeniyle şarkı sözlerini tam olarak kullanamıyorum, ancak Clint ve Bethany'nin hikayesi için en anlamlı olanların özünü size vermeye çalıştım. Ayrıca bir Spotify çalma listesi oluşturarak bu şarkıları dinlemenizi kolaylaştırdım. Tüm keyfi yaşamak için [buraya](#) tıklayın.

Sevgiler ve mutlu okumalar!

BEER RUN - Garth Brooks featuring George Jones

DON'T STOP BELIEVIN' - Journey

STRONGER (WHAT DOESN'T KILL YOU) - Kelly Clarkson

DARE YOU TO MOVE - Switchfoot

HAPPY - Pharrell Williams

GÖKKUŞAĞININ ÜZERİNDE BİR YERDE - Israel Kamakawiwo'ole

VAZGEÇMEYECEĞİM - Jason Mraz

KALBİNİN ETRAFINDAKİ KALE - Sting

PLEASE FORGIVE ME - Bryan Adams

DIG - Incubus

İÇİNDEKİLER

Kapak	
Başlık	
Sayfası	
Telif Hakkı Sayfası	
Shayla Black	
Hakkında	
Shayla Black'in Serisi	
Seni İstemekten Daha Fazlası	
için Övgü Seni İhtiyaç	
Duymaktan Daha Fazlası için	
Övgü Seni Sevmekten Daha	
Fazlası için Övgü Seni	
Arzulamaktan Daha Fazlası için	
Övgü Kitap Hakkında	
Önsöz İthaf	
<i>Önsöz Birinci</i>	
<i>Bölüm İkinci</i>	
<i>Bölüm Üçüncü</i>	
<i>Bölüm Dördüncü</i>	
<i>Bölüm Beşinci</i>	
<i>Bölüm Altıncı</i>	
<i>Bölüm Yedinci</i>	
<i>Bölüm Sekizinci</i>	
<i>Bölüm</i>	
<i>Dokuzuncu</i>	
<i>Bölüm Onuncu</i>	
<i>Bölüm Onbirinci</i>	
<i>Bölüm Oniki</i>	
<i>Bölüm Onüçüncü</i>	

Bölüm

Zevkten Daha Fazlası

Hakkında Kelimelerden Daha

Fazlası Serisi

Birbirimizi Tanıyalım!

Sevgilime. Sensiz hiçbir şey mümkün olmazdı, Coke Zero.

PROLOGUE

Haziran
Kuzey Dakota
Kırsalı

CLINT

"EVE GEL."

Odanın diğer ucundan babama bakarken inliyorum. Yine mi... "Baba, bunu konuşmuştuk."

"Hayır, siz konuştunuz. Ben söyleyeceğimi söylemedim."

"Ama senin konuşmanı biliyorum. Bak, ben nakil oldum ve köklerim artık burada. İşlerim yeniden büyüyor. Buralarda petrol endüstrisinde hâlâ yeni bir çocuğum, bu yüzden zaman alıyor." Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve soğuk biramı kavırıyorum. "Ama benim için sorun değil. Ayrıca, bana ihtiyacın yok; evde hâlâ Bry var."

Babam oflayıp pufluyor, sonra da purosundan bir nefes çekiyor. "Sonbaharda üniversiteye gidene kadar. Ayrıca, en küçük kardeşinin ne zaman eve döneceğini sanıyorsun? Liseden yeni mezun olmuş ve kendi arabası olan on yedi yaşında bir çocuk. O yaştayken *sen* ne zaman *evdeydin*?"

Haklı olduğu noktalar var ama... "Annemin ölümünden beri zor olduğunu biliyorum. Son on sekiz ay herkes için bir alışma süreci oldu."

"Ondan değil. Gözlerini aç, evlat. Petrol patlaması muhtemelen tekrar patlayacak. Beş yıl önce bu harika bir işti ve sen doğru zamanda doğru yerdeydin. Bethany bile aynı fikirdeydi," diyor sürekli övgüyle bahsettiği yatırım danışmanı için. "Ama şimdi, daha fazla derine inmeden kayıplarınızı azaltmanın zamanı geldi. OPEC, ABD'nin petrol üretimini durdurmak istiyor ve bunu gerçekleştirecek kaynaklara sahipler. Geçen yıl işinizi boğma konusunda gerçekten başarılı oldular."

Bunu inkar edemem. On iki ay önce, yüksek maliyetler ve kasvetli kârlardan yakınıyordum. "Bu yıl şimdiye kadar daha iyiydi."

"Birazcık. Hadi ama Clint. Gerçekten geçimini sağlamak istiyor musun? Bu şeyi sat. Sektör şu anda en parlak dönemini yaşamıyor olsa bile, bu işten iyi para kazanırsın." En sevdiğim deri koltuğuma çöktü ve viskisinden bir yudum aldı. "Annenin ölümü bana bir şey öğrettiyse, o da hayatın insanların seni uyardığından daha kısa olduğudur. Kırk dokuz, ölmek için çok genç bir yaşta ama bunun bir önemi yoktu. Onun numarası dolmuştu. Onu göğüs kanseri tedavisi görürken izlemek beni neredeyse öldürüyordu."

Ben de öyle. On dokuz yaşında Kuzey Dakota'ya taşınıp doğrudan çalışmaya başladığım ve sonunda kendi petrol hizmetleri işimi sıfırdan kurduğum için en kötüsü için orada değildim. Ama eve son günlerinde geldim. Onu bu kadar zayıf ve bitkin görmek beni yıktı. Onu kaybetmek ailemi

yıktı. "Biliyorum baba."

Elini tutmak için uzandığımda benimkini sıkıyor. "Bak, emekli olmak istiyorum. Vefat etmeden önce annenle planladığımız her şeyi yapmak istiyorum. Sezonluk bilet alacaktık.

Şu süslü tiyatrolardan birine. Pasifik Sahil Otoyolu'ndan San Francisco'ya gidecek ve turistik yerleri görecektik. Hatta Hawaii'ye tatile gidecektik. Bu planların hiçbirini gerçekleştirmedik çünkü büyümekte olan üç oğlumuz vardı ve her zaman zamanımız olacağını düşündük. Ve şimdi... o gitti."

Babam duygularını bastırdığında, elini tekrar sıkıyorum. "Özür dilerim."

"Bu senin suçun değil. Siz çocukları mutlu etmeyi her zaman tatile tercih ederdi." "Ama hayatı boyunca çalıştı ve daha sakın yılların tadını çıkaramadı. Bu seni üzüyor, biliyorum." "Evet, ama o öldükten sonra tüm bunları yapacağıma dair ona söz vermiş olmam beni daha çok üzüyor."

Şimdiye kadar,

Yas tutmaktan ve hayatıma nasıl devam edeceğimi bulmaya çalışmaktan başka bir şey yapmadım."

Suçluluk duygusu beni çekiştiriyor. Eğer Kuzey Dakota'da kalırsam, kendi yolumu takip etmiş olacağım. La-La Land'e dönmek için bundan vazgeçersem, aileme yardım etmiş olacağım, evet. Ama aynı zamanda hiç ilgimi çekmeyen bir işi üstlenmiş ve kendimi Los Angeles'ı terk etmemin tüm sebepleri olan kalabalığın, sıkışıklığın ve dumanın tam ortasına koymuş olacağım.

"Peki ya Bret? Gelecek yıl UCLA'den işletme diplomasıyla mezun olacak. Ben hiç üniversiteye gitmedim. O daha donanımlı olur mu-"

"Sence kardeşlik evinden ayrılıp yılda milyonlarca dolarlık bir işe girmeye hazır mı? Anladığım kadarıyla son altı aydır kafasını bir fiçiden bile çıkarmadı." Babam iç geçiriyor. "Seni suçlamaya çalışmıyorum. Sadece bu fikrin ne kadar akıllıca olduğunu anlamamı umuyorum. Petrolün varil başına fiyatına bağlı olarak senin işin kuruyor olabilir. Benimki geliyor, ama bu günlerde benim için çok fazla. Artık çok yaşlandım."

"Daha elli üç yaşındasın."

"Annenin vefatından sonra kendimi çok yaşlı hissediyorum."

Her zamanki gibi güçlü değil. İyi uyuyamadığını biliyorum ve sanırım bu yaşından kaynaklanıyor. Ama düşündüğümünden daha yorgun görünüyor. İki yıl önce, en sevdiğim balık tutma yerine hiç zorlanmadan yürüyordu. Bugün, aynı kısa yürüyüşte nefes nefese kaldı. Dönüşümüzden saatler sonra bile alnında ince bir ter damlası var. Kabul ediyorum, dışarısı neredeyse doksan derece ve cehennem gibi nemli, ama klimalı evde rahat.

"Baba, buraya daha dün geldin. Tatilinin tadını çıkar. Belki iki haftanın sonunda kendini yenilenmiş hissedersin ve-"

"Bunu aylardır düşünüyordum. Şimdi senin düşünmeni istiyorum. Lütfen." Buna nasıl hayır diyebilirim?

"Pekâlâ. Bunu düşüneneğim."

Babam kocaman gülümsüyor. "Harika. Burada senin için endişeleniyorum, biliyorsun."

"Neden?" Geniş açık alanları ve gerçekçi insanları seviyorum. Elbette, hava bir kuyucunun kışından daha soğuk oluyor ve yazlar acınacak derecede sıcak olabiliyor, ancak doğanın güzelliğini takdir ediyorum - Los Angeles'ta neredeyse hiç görmediğiniz bir şey.

"Kasabadan geçerken pek fazla güzel bekar kız görmedim. Burada hiç yol yok gibi görünüyor, sadece bir sürü çayır köpeği ve inek var. Ve onların geceleri seni sıcak tuttuğunu düşünmekten daha iyisini biliyorum."

Kuşkusuz, ıssız bir yerde yaşamamanın en büyük dezavantajlarından biri de bu. Yüz mil çapındaki tüm bekar kadınlarla çıktım bile. Hiçbiri bana göre değil. Sıcak bir kadın hissetmek istediğimde Williston ya da Bismarck'a gitmek, bir bara gitmek ve şanslı olmayı ummak zorundayım. Çoğu zaman şansım yaver gidiyor ama bazen de başarısız oluyorum. Olur böyle şeyler. Kuzey

Dakota, erkeklerin kadınlarla birlikte olduğu birkaç eyaletten biri.

Özellikle de petrol işçilerinin sayısının artmasıyla birlikte sayıları kadınlardan daha fazla olan eyaletin batı yarısında.

"Hayır. Kesinlikle dört bacaklı hiçbir şeyle ilgilenmiyorum baba."

Gülüyor ve dalgın bir şekilde sağ omzunun altındaki bir noktayı ovuşturuyor. "Kaliforniya'ya geri dön. Zamanlama mükemmel. Benim işimi yürütebilirsin. Çok iyi gidiyor. Seni zengin edecek. Ellerini her gün kirletmeyi bırakabilirsin." Ne kadar fırçalarsam fırçalayayım, tırnaklarımın altına kalıcı olarak yerleşmiş gibi görünen yağa bakıyor. "Benimle ve kardeşlerinle daha çok vakit geçirebilirsin. Ve seni Bethany ile tanıştırmak istiyorum."

"Şu anda bir mali danışmana ihtiyacım yok." Özellikle de ikamet etmediğim bir eyalette.

"Olmayabilir. Bence yatırım yapmaya başlamaktan asla zarar gelmez. Ama kastettiğim bu değildi."

Ne dediğini anlamam bir dakika sürdü. "Beni onunla tanıştırmaya mı çalışıyorsun?" "O güzel, akıllı ve tatlı biri. Ondan hoşlanacaksın evlat. Ondan çok hoşlanırsın."

Bu kadın hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve Los Angeles'a taşınmak istemediğim için daha da az ilgileniyorum. "Onunla çıkıyorsun baba. Sen bekarsın."

"Oh, hayır. Hayır. Senin yaşına benimkinden çok daha yakın. Hırslı, sessiz, çok açık sözlü. Ona güveniyorum. En azından bir dahaki sefere eve geldiğinde seni tanıştırmama izin ver..."

Reddetmeye devam edersem, o da bana yalvarmaya devam edecek. Los Angeles'a geri dönmem ve onun işini üstlenmem yönündeki tüm teklifi gibi, reddetmektense ertelemek daha iyi. Tek bildiğim, yarın yine fikrini değiştirebileceği.

"Bunu düşüneceğim."

Kocaman bir gülümseme takınıyor ve telefonunu çıkarıyor, ardından fotoğrafları bulana kadar basıp kaydırıyor. "Bunu geçen ay üç aylık toplantımız için bir araya geldiğimizde çektik. Hatta doğum günüm için bana en sevdiğim viskiden bir şişe getirmişti. Sordum, bekârmış..."

Onunla dalga geçmek için eğilip vitrine bakıyorum. Gülümseyen sarışın şık görünüyor ve itiraf etmeliyim ki vücuda oturan, kadınsı gri bir kılıfın içinde çarpıcı. Pembe-soluk rengi fotoğrafta neredeyse buz gibi görünüyor ama gözleri sıcak bir yosun yeşili.

Eğer onunla bir barda tanışsaydım, kesinlikle şansımı denerdim. Ve muhtemelen evet diyene kadar denemeye devam ederdim.

Çok ateşli.

"Kadınlar konusundaki zevkine diyecek bir şey bulamıyorum."

İçtenlikle gülüyor, sonra telefonunu karartıyor. Daha cebine koyamadan cihaz çalar. WiFi destekli arama için şükürler olsun. Dışarıda cep telefonu hizmeti bok gibi.

Babam ekrana bakar. "Ben Brenda. Bir dakika."

Sekreteri. Muhtemelen iş. Bunu mutfığa gidip bir bira daha içmek için bir işaret olarak kabul ediyorum. Geri döndüğümde babam yine omzunun hemen altındaki o noktayı ovuşturuyordu. Bir kası mı çekmişti?

"Bir viski daha?" Telefonu açmadan hemen önce soruyorum. "Alo?" Telefonu kulağına götürüyor ve başını sallıyor.

Odadan çıkarken, onların konuşmalarından uzaklaşıp mutfak radyosunu açıyorum. Garth Brooks ve George Jones bir bira koşusu hakkında tanıdık, yüksek tempolu bir şarkı söylüyorlar. Sırtarak buzdolabından bir bira daha alıyorum, kapağını açıyorum ve bir yudum alıyorum.

Babam son zamanlarda gözle görülür bir şekilde yaşlandı ve sanırım bunun nedeni işinin onu yönetmesi. Yüksek talep var. Sanırım bu sigorta için mantıklı. Ama masa başı işi beni deli eder. Dışarıda vakit geçirmeyi çok seviyorum ve ellerimi kirletmekten çekinmiyorum. Onun işinde buna pek gerek yok. Kesinlikle bütün gün primler ve araba kazaları hakkında konuşmak istemiyorum.

Küçük metal diski yakındaki çöp kutusuna atarken babamın sesi yükseliyor. Şoku duydum. Bu sesi daha önce sadece bir kez duymuştum - annemin doktorları aileme göğüs kanserinin ölümcül olduğunu söyledikten sonra. Bu darbe de en az onun kadar derinden ve sersemletici.

Radyoyu kapatıp koşmaya başladığımda babamı bembeyaz kesilmiş ve gözlerini kırpıştırarak telefona sarılmış halde buluyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Ne?" Ben soruyorum.

Kaşlarını çatarak beni başından savıyor ve omzunun altındaki noktayı daha da sert bir şekilde ovmaya başlıyor. "Her şeyi. Ben... Bu otuz beş yıllık bir çalışma. Birikim. Oh, kahretsin. Ve dün tutuklandı mı?"

Neden bahsediyor bu? Ve kimden? "Baba mı?"

Tekrar başını sallar. "Telefon etmeye devam et. Ben de aynısını yapacağım ve yarın uçakla eve döneceğim. Eğer başka bir şey öğrenirsen... Evet. Tabii ki. Şimdi Bethany'yi arayacağım. Teşekkür ederim."

Telefonu kapattığı anda yanımdaydım. "Ne oldu?"

"Brenda'ya göre, yatırım şirketimin başkanı Barclay Reed dün tutuklanmış. Dev bir saadet zinciri yürütmekle suçlanıyor ve müşterilerinin yatırımlarının her kuruşu gitmiş." Sanki inanamıyormuş gibi gözlerini kırpıştırıyor. "Bethany'yi aramalıyım. Onun babası. Barclay yani. Bunu bilmemem gerekiyor. Kız gayrimeşru. Çok gizli ama... Bana neler olduğunu anlatacaktır. O dürüst biri. Bir açıklaması olmalı. Onu dört haftadan kısa bir süre önce gördüm ve her şey yolundaydı. Bana tüm raporları gösterdi. Param artıyordu. Birdenbire yok olamaz..."

Dengesiz bir şekilde ayağa kalkıyor. Onu tekrar yere indiriyorum. Artık neredeyse gri görünüyor. Şoktan şüpheleniyorum.

Ama endişeliyim. Daha çok terliyor ve nefes darlığı çekiyor.

"Baba, buraya otur. Dinlen. Seni toparlayacağım ve Los Angeles'a dönmen için bir uçak bileti ayırtacağım. Eğer oraya varırsan ve yardıma ihtiyacın olursa, ben uçarım."

"Teşekkürler." Neredeyse dalgınca başını sallıyor. "Bethany'yi arayacağım."

Bu konuşmayı duymak istediğimden, odanın etrafındaki kişisel eşyalarımızı topluyormuş gibi yapıyorum. Sakin kalmaya çalışıyorum ama düşüncelerim hızla akıyor. Babam birkaç milyon dolar biriktirmek için yıllarca kışını yırttı ve fedakârlık yaptı. Hali vakti yerinde ama bunu hak etti. Hırsızların herhangi birinden bir şey çalmasına kızıyorum ama dolandırıcıların para kazanma yıllarının sonuna yaklaşan bir adamın birikimlerini dolandırmasına ne demeli? Evet, çok kızgınım.

"Cevap yok." Aramayı sonlandırmak için düğmeye basıyor. "Tekrar deneyeceğim."

Ancak üç denemeden sonra, "güzel, akıllı ve tatlı" mali danışman hiçbir yerde bulunamıyor. Ne kadar da uygun. Eğer baş şüpheli Barclay ve Bethany de onun kızıysa, büyük ihtimalle o da bu işe karışmıştır. O kılıf içindeki çok güzel köpekbalığı, yalnız bir dulun yüzüne bakmaya ve onun güvenini avlamaya nasıl cüret eder?

Babam şimdi ağdalı görünüyor. Ciddi bir şekilde göğsünü ovuşturuyor. "Baba, iyi misin? Ağrın var mı?"

"Hazımsızlık." Beni başından savdı. "Her zaman olur. Belki Bethany ofiste değildir. Cep telefonunu arayacağım."

Ona beklemesini söyledim ama onun yerinde olsam ben de bu işin aslını öğrenmek isterdim. Yine de endişeliyim.

Yerel aile hekimi olan arkadaşım Gary'yi aramak için telefonumu elime alıyorum. Belki bana neler olduğunu söyleyebilir ya da babamın anksiyetesi için bir reçete yazabilir.

"Telefonu doğrudan telesekretere düştü. Oh, Tanrım." Sanki dağılmasın diye elini göğsüne bastırıyor. "Bana hiç cevap vermemişti. Hiç."

Yüz ifadesi bana yıkıldığını söylüyor. Paramparça.

"Yapmam gereken... Yapmam gereken..." Babam tökezleyerek ayağa kalktı. Telefonumu cebime koyup hemen yanına koşuyorum. "Ne oldu?"

Şimdi kafası karışık ve solgun görünüyor. Artık endişelenmiyorum; düpedüz telaşlandım.

Onu sabitlemek için kolumu babama doladığımda, tekrar göğsünü tutuyor, acı dolu hayvani bir ses çıkarırken gözleri irileşiyor ve parke zemine yığılıyor.

"Baba!"

"Yaralandım," diye mırıldanıyor. "Ambulans."

Vay anasını. Kalp krizi geçiriyor. Tüm işaretler orada. Ve bir ambulansın bana ulaşması en az kırk dakika sürer.

Babamın yanında dizlerimin üzerine çöktüğümde soğuk korku damarlarımı buzla dolduruyor. Telefonumu aramak için ekran kilidini açmaya çalışırken parmaklarım ağır çekimde hareket ediyormuş gibi hissediyorum.

Bir kadın cevap vermeden önce sonsuza kadar çalıyor gibi görünüyor. "Dokuz-bir-bir. Acil durumunuz nedir?"

Ona hemen bilgi verdim ve nasıl yardım edebileceğimi sordum. Evet, yerde yatıyor. Evet, bilinci yerinde.

-Zorlukla. Hayır, nefes almıyor.

Oh, kahretsın.

Bana ambulansın yolda olduğunu söyledikten sonra evde aspirin olup olmadığını sordu. Var, Tanrı'ya şükür.

"Baba." Elini tuttum. "Beni duyabiliyor musun?"

Gıcırdayan bir ses çıkarıyor ve zayıfça elimi tutuyor. Sakin kalmaya çalışıyorum. Kafam bana bunun mümkün olamayacağını söyleyip duruyor. Gözlerim bana canlı, korkunç renklerle bunun olduğunu söylüyor.

"Banyomdan bir aspirin alacağım. Sen burada kal. Benimle kal. Hemen döneceğim."

Cevap yok. Telefonumu cebime atıyorum ve koşarak evin diğer ucuna, ebeveyn banyosuna geçip ecza dolabımı karıştırıyorum. Şişeyi açmaya çalışırken ellerim titriyor ama lanet olası çocuk korumalı kapak çıkmıyor. Sonunda başarıyorum, bir tableti avucuma döküyorum, sonra nefes nefese, kalbim hızla çarparak merdivenlerden aşağı iniyorum.

"Baba?"

Cevap vermiyor. Orosu çocuğu. Kalp masajı yapmalıyım. On altı yaşındayken yerel havuzda cankurtaranlık yaptığımdan beri bu konuda pratik yapmamıştım. Ama başımı dik tutup göğüs kompresyonuna ve nefes almaya başlamak için elimden geleni yapıyorum.

Ne kadar süre nefes alıp verdiğimi, ciğerlerine hava girmesini ve kalbinin kendi temposunu yakalamasını sağlamaya çalıştığımı bilmiyorum. Tek bildiğim başımın döndüğü, bitkin olduğum ve acil yardım ekibi kapıma dayandığında ilerleme kaydedip kaydetmediğimi merak ettiğim.

Her ne kadar nefret etsem de, kapıyı açacak kadar uzun süre kendimden uzaklaşıyorum.

Babamın hâlâ nefes almadığını kabul edemem. Profesyoneller burada. Onu hayata döndürecekler. İyileşecek.

Bugün burada ölemez.

Üç üniformalı ambulans görevlisi ellerinde çantalar ve tekerlekli bir sedyeyle eve dalıyor. "Kurban nerede?" diye soruyor yetenekli görünen Afro-Amerikan bir kadın sakin bir sesle. "Oturma odasında." İşaret ediyorum.

Diğer iki acil yardım görevlisi hiç vakit kaybetmeden babamın yanına koşuyor. Takip etmeye çalışıyorum ama kadın yolumu kapatıyor. "Bana şu ana kadar ne yaptığınızı anlatın."

Açıklamaya çalışırken kelimelerime takılıyorum ama tek umursadığım babamın yanına ulaşmak. Ellerimi ceplerime sokuyorum. Yapacak bir şeye ihtiyacım var. Burada durup sadece izleyemem. Çiğneyip yutacak kadar bilinci yerinde olmayan aspirini alıp geliyorum.

"Buna ihtiyacın var mı?" Ona soruyorum.

Omzunun üzerinden bakıyor. Görüş alanını takip ediyorum. Diğer iki sağlık görevlisi babamı bir çeşit kalp atış hızı monitörüne bağlamışlardı.

Keskin, ısrarlı ses başımı sallıyor ve sakinliğimi deliyor. Kalbi durdu. "Hayır!"

Yanına ulaşmak için havalandım.

Kadın beni geri çekti. "Bırak işlerini yapsınlar." "Ama..."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Tıbbi bilgim sıfır. Mantıken, sadece ayak bağı olurum ama... Ölüyor olamaz. Ve eğer-oh, Tanrım-ölüyorsa, bunu sadece onu teselli edecek yabancılarla yapamaz. Aileye ihtiyacı var.

"Efendim-"

"Onunla birlikte olmalıyım," diye geveledim. "En azından elini tutmama izin ver."

Sağ tarafımda, ayağa kalkıp bana doğru yaklaşan acil tıp teknisyenlerinden birinin iç çektiğini duyuyorum, pişmanlık gözlerini yumuşatıyor. "Özür dilerim."

"Hayır." Başımı salladım. "Hayır! Bir saatten az bir süre önce onunla konuşuyordum. Planlar yapıyorduk..." Kafamın arkasında saçma sapan konuştuğumu fark ediyorum ama az önce olanları sindiremiyorum.

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Babam ölmüş olamaz.

"Defibrilasyon yapamaz mısın?" Bunun ne anlama geldiğini bilecek kadar televizyonda tıbbi drama izledim.

Kadın başını sallar. "Bu şekilde çalışmıyor. Bir defibrilatör durmuş bir kalbi yeniden çalıştıramaz. Düzensiz ritimdeki bir kalbi durdurur ve onu sıfırlamaya çalışır. Ama babanız asistoli durumunda. Artık herhangi bir elektriksel aktivite yok, bu yüzden geri getirilecek bir tempo da yok. Çok üzgünüz."

Kök saldı. Şok içinde.

Babam gitmişti.

Ne oldu böyle? Ne yapacağım ben şimdi? Ağrı göğsümü delip geçiyor. Nefes alamıyorum.

Bret ve Bry'ı arayıp kalplerini kırmalıyım. Kaliforniya'ya gidip babamı gömmeliyim. Elimi yüzümde gezdiriyorum. Oh, Tanrım. On yedi yaşındaki kardeşime bakmak zorunda kalacağım, en azından reşit olana kadar.

Hayatımın yirmi dört yılının her birinde sevgisine ve öğütlerine güvendiğim adam olmadan hayatımla yüzleşmek zorunda kalacağım.

Yumruklarımı sıkıyorum. Bir şey avucumu ısıtıyor. Parmaklarımı açıyorum. Aspirin.

Dişlerimi sıkarak, aniden keder ve öfkeyle boğuluyorum. Küçük diski odanın diğer ucuna fırlatıyorum ve bana sakinleştirici öneren kadını görmezden geliyorum. *Siktir et onu.*

Babamı sedyeye yatırıp yüzünü kapatana kadar saatler geçmiş gibi geliyor. Kendimi bir arada tutmak için tek yapabildiğim bu. Kendimi çok kırılgan hissediyorum. Ve kaybolmuş.

Genel olarak, babamın sağlığı iyiydi. Anlamıyorum.

Babamın öldüğünü ilk açıklayan erkek doktorun kolunu tutuyorum. "Bu nasıl olabilir? Geçmişinde hiç kalp sorunu ya da hastalığı olmamıştı. Zinde ve hala gençti ve..."

Otuz yaşlarındaki keçi sakallı adam omuz silkiyor. "Tam nedenini bilmiyorum." Kalp sağlığı, ilaçlar, kolesterol ve babam için geçerli olmayan diğer saçmalıklar hakkında konuşmaya devam etti. "Ya da bir şok. Bugün bir şey mi oldu?"

Öyle oldu. Yatırımları. Hayatının birikimi.

Siktiğimin Barclay Reed'i ve onun "dürüst" kızı Bethany Banks.

Bunu o yapıyor ve eğer dünyanın öbür ucuna kadar sürünmem, her dakikamı ve son kuruşumu harcamam gerekirse, bunu ödeyecekler.

BİRİNCİ BÖLÜM

26 Aralık (Altı ay sonra)

Los Angeles

"BİR ŞEY DEĞİL."

Cep telefonumun diğer ucundaki kendinden memnun sesi tanıyorum ama selamlama şekli kafamı karıştırıyor. "Ash?"

"Evet."

Birkaç yıl önce Kuzey Dakota'daki petrol sahalarında tanıştık. Yıpratıcı işler ve amansız kışlar ona göre değildi. Birkaç yıl sonra gezme tutkusuna yenik düştü ve gitti, ama aramızdan su sızmadı. Eğer en iyi arkadaşım varsa, o da Asher Grant'tir.

Ses tonundan sormamı bekleyemediği anlaşılıyor. "Tamam, sana ne için teşekkür ediyorum?"

"Bir hediye. Bir gün geciktiğimi kabul ediyorum -bu arada Noel'iniz nasıl geçti?"- ama size harika bir hediye vermek için arıyorum."

Dürüst olmak gerekirse, Noel zor geçti. Olabildiğince neşeli geçmesi için elimden geleni yaptım ama babasız ilk sezonumuzdu. Bret neredeyse hiç konuşmadı, hatta uğrayıp başsağlığı dileyen ve onu teselli etmeye çalışan güzel bir kızla bile. Üniversitede bir dönemi kaldı. Tabii bitirebilirse. Ona öğütler verdim, ikna ettim, kandırdım ve tehdit ettim. Bret içki konusunda uzmanlaşıyor gibi görünüyor, ekonomi konusunda değil. Ortanca kardeşimin ailede ilk mezun olma şansını teptiğini görmek babamı kahrederdi. En küçükleri Bryson ise sanki hiç yas tutmuyormuş gibi davranmaya aşırı kararlı görünüyor. Süslememe ve yemek yapmama yardım etti. Bir partiden diğerine koştu. Arkadaşlar, müzik, eğlence ve güzel zamanlar. Şimdi on sekiz yaşında olan Bry'nin her Noel gibi olmasını istediğini biliyorum. Ama öyle olmadı. Ve bir daha asla olmayacak.

"Beklediğim gibiydi. Seninki?" Ben sordum.

"Baban olmadan zor, eminim. Kusura bakma dostum. Benim Noel'im iyiydi. Aslında harikaydı. Maui'deyim."

"Tatil mi?"

"Hayır. Buraya üç hafta önce taşındım. Seni aramak istiyordum."

"Sanırım bu Colorado'ya postaladığım kartın neden bana geri geldiğini açıklıyor," diyorum alaycı bir şekilde.

"Evet, hava çok soğudu. Bundan nefret ettiğimi biliyorsun. Bir gece kanallar arasında gezinirken Hawaii'de ev avı ile ilgili bir program gördüm ve düşündüm ki... evet. İşte buradayım, bar işletiyorum."

"Beğendin mi?"

"Bayıldım. Yani, iş iyi ama buranın bir sürü güzel plajı ve güzel kadını var... Daha ne isteyebilirim ki? Ama bu yüzden aramadım. Cidden, şimdi bana teşekkür etmelisin."

Bahse girerim Ash beni Hawaii'ye uçurmak için arka kapıdan, zar zor yasal bir yol bulduğunu söyleyecek, böylece yeni yılı onunla kutlayabileceğim. Bunu yapamam. Bret ve Bry'den ayrılmaktan nefret ediyorum. Ben babaları değilim... ama şu anda sahip oldukları en yakın şey benim. Ayrıca babamızın işini satmanın ortasındayım. Görüşmeler son birkaç gündür durdu ama kısa süre içinde yeniden başlamasını bekliyorum. Kardeşlerim ve ben hala Los Angeles'taki evi satıp satmamayı konuşuyoruz. Bir yandan, ben bu bahar Kuzey Dakota'ya dönmeyi planladığım ve iki kardeşim de şu anda üniversitede olduğu için hiçbirimizin orada yaşayacağından emin değiliz. Öte yandan, hepimiz burada büyüdük. Her ne kadar ebeveynlerimiz olmadan boş hissetsek de, burası birbirimize sıkı sıkıya bağlı aile anılarımızın son kalıntısı.

"Dostum," diyorum Ash'e, "eğer bir planın varsa..."

"Hayır. Bunu daha çok takdir edeceksin. Bethany Banks departmanında bir ilerleme kaydetmediğinizi varsayıyorum?"

"Yok."

Ash o kadını duvara çivilemeyi ne kadar çok istediğimi biliyor çünkü babası hala suçun cezasını çekerken o paçayı kurtarıyor. Babamın cenazesine bir çiçek aranjmanı gönderme cüretini gösterdi, ancak parasını sormak için aramalarımı yalnızca e-posta yoluyla cevap verdi. Her şey için çok üzgün olduğunu ve durumu araştırdığını söyledi. Bu aylar önceydi. Yakın zamana kadar, ofisteki yüzünü korudu. Barclay Reed'in tutuklanmasından bu yana birden fazla kez, patronunun ne kadar masum olduğunu ve aklanacağından nasıl emin olduğunu kamuoyuna açıkladı. Sonunda onun da suçlanacağını düşünüp durdum. Reed'in sağ kolu ve Reed Financial'ın yüzü olarak nasıl suçlanmasın ki?

Ardından, dokuz gün önce, FBI davadaki tüm şüphelileri tutukladıklarını açıkladı. Bethany hâlâ serbestçe dolaşıyor. Mayıs ayında babamın yüzüne bakıp ona servetinin büyüdüğünü söyleyen kadın bu devasa dolandırıcılığın suç ortağı değil mi? Ben saçmalık diyorum.

Federallerin açıklamasından sonra, yüz yüze bir açıklama talep etmek için San Diego'daki güvenli ofis binasına gittim. Babamın başına gelenlerden onu sorumlu tutmak niyetindeydim. Ama Reed Financial sıkı sıkıya kilitlenmişti. Bir güvenlik görevlisi bana işletmenin önceki hafta kalıcı olarak kapatıldığını söyledi. Bethany o zamandan beri ortalıkta yoktu.

Öfkeliydim ama yılmadım, eve gittim. Biraz araştırdıktan sonra kadının nerede yaşadığını buldum. Bu sabah erkenden evine gittim ama dairesi bomboştu. Yaşlı bir komşusu bana kadının Noel arifesinde iki şişkin bavulla evden çıktığını söyledi. Köpekbالیğının ne zaman döneceği hakkında hiçbir fikri olmadığı için Bethany'nin postalarını topluyor.

Çok kızgınım.

Ash'e "Şehri terk etti," dedim. "Onu tekrar bulmam gerekecek ve bunun ne kadar süreceğini Tanrı bilir."

"Sıfır dakika, kardeşim. Ze-ro."

Kalbim tekliyor. "Nerede olduğunu biliyor musun?" "Şu anda ona bakıyorum."

İddiası o kadar çılgınca ki anlamakta zorlanıyorum. "Maui'de bir barda mı içiyor?"

"Maui'de bir barda *çalışıyor*. Yaklaşık iki saat önce burada garsonluk yapmaya başladı."

Çenem düştü. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Ben değilim."

Yine de Ash'in bana söyledikleri hiç mantıklı değil. "Bethany Banks şu anda turistlere içki

servisi mi yapıyor? Bu anda mı?"

"Evet."

"Aynı kadın olduğuna emin misin?"

"Bu yüzden aramak için iki saat bekledim. Pozitif olmak istedim."

"On yedi yaşında Stanford'dan işletme ve finans alanında çift anadal yaparak birincilikle mezun olan mı? Yirmi yaşında Harvard'dan MBA derecesi alan mı? Bana o kadının bir ada batakhanesinde bira dağıttığını mı söylüyorsun?"

"Hey, bu bir dalış değil. Tam olarak değil. Ve onun soyağacını bilmiyorum. Sen onun biyografisini ezberleyen adamsın. Ama yüzünü internetteki bir resimle iki kez kontrol ettim. Baktığım kadın kesinlikle o. Dürüst olmak gerekirse, bu yüzle uyumlu bir vücuda sahip olduğunu bilseydim, onu daha önce bulmak için motive olurum. Vay be..."

Dişlerimi sıkıyorum. Bethany Banks'in vücudu umurumda değil. Tek umursadığım onu yaptıklarından sorumlu tutmak. "Onu okyanusun öbür ucuna kadar kovalamadan önce, o olduğundan emin olmalıyım."

Ash çıtlar. "Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim. Kendini Beth olarak tanıttı. Ve hayatında hiç garsonluk yapmadığını söyleyebilirim. Ama kesin kanıt istiyorsan, şu anda sana bir resim gönderiyorum. On dakika önce o içkileri toplarken telefonuma bakıyormuş gibi yaparken çektim. Kendin gör."

Birkaç saniye sonra kısa mesajlarımda bir resim beliriyor. Küçük resme dokunuyorum. Yeşil gözlü, narin yüzlü ve cehennem kadar açık bikini üstlü platin sarışına tüm vücudum alev alev yanıyor. Taş kalpli bir orospu olduktan sonra sevişiyor olması kimin umurunda?

Kendimi bu fotoğrafı internetten aşırđığım diğerk fotoğraflarla karşılaştırmaya zorluyorum. Sonra kutup soğuşuna dönüyorum. "Bu o."

"Dediğim gibi... Bir şey değil."

"Aman Tanrım. Sağ ol dostum. Beni haftalarca araştırma yapmaktan ve muhtemelen birkaç bin dolarlık özel dedektif masrafından kurtardın. Bir sonraki hamlem bir tane kiralamak olacaktı."

"Gerek yok. Sadece Maui'ye atla. Ve bonus? Tropik Yeni Yıl."

Zamanlama berbat. Ama gitmek zorundayım. Küçük dolandırıcının tekrar ortadan kaybolmasına izin veremem.

Lanet olsun, gerçekten ilk uçakla Hawaii'ye mi gideceğim? Bu çılgınca ve düşüncesizce. Ve son çarem.

Ama Maui'ye gittiğimde... sonra ne olacak? Bir şekilde Bethany Banks'in melek olmadığını kanıtlamalıyım. Bir boğa gibi saldırıp suçlamalarda ya da taleplerde bulunursam benimle konuşacak mı? Yoksa baskı tekrar çok yoğunlaştığında ortadan kaybolacak mı?

Kafamın bir köşesinde babamın bana Bethany'den ne kadar hoşlanacağını, onun ne kadar harika bir kadın olduğunu ve onunla çıkmam gerektiğini söylediğini hatırlıyorum. Vesaire, vesaire, vesaire.

Ne yapacağımı ya da durumu nasıl idare edeceğimi bilemiyorum ama ikisi de akşamdan kalma olan kardeşlerime sesleniyorum. Sonunda tökezleyerek aşağıya indiklerinde ve bana sersem sersem baktıklarında onları oturtuyorum.

"Birkaç günlüğüne Maui'ye gidiyorum. İkinizin uslu durup evi yakmayacağınıza güveniyorum. Parti yok. Gürültüyü minimumda tutun ki komşular korkmasın. Bir kızın gelmesi umurumda değil. İçki içmeniz umurumda değil. Ama içersen, araba kullanma. Müsait olduğumda seni ararım."

Bry ayağa kalktığında kafam telefonumda, bir sonraki uygun uçuşu arıyordum bile. "Bizi tropik bir tatil için mi terk ediyorsun? Lanet olası tatildeyiz."

"Bu bir iş. Bethany Banks'i buldum ve babamın umarım huzur içinde yatabilmesi için bazı lanet cevaplar alacağım." *Ve onu hayal kırıklığına uğratmanın pişmanlığıyla yaşamak zorunda kalmayacağım.*

Maui'ye indiğimde gece yarısını geçmişti. Neyse ki LAX'ten akşam sekizden hemen sonra kalkan uçakta bir koltuk kalmıştı. Çantama birkaç şey koyup Bret'i beni havaalanına bırakması için zorlayacak kadar zamanım vardı. Uçuş görevlisi son biniş için çağrı yaptığında uçağa koştum.

Uzun ama olaysız bir uçuşun ardından uçaktan inip daha önce hiç görmediğim bir havaalanına giriyorum. Neredeyse tuhaf. Ve varış alanından çıktıktan sonra, tropik gece havasına açılıyor.

Ash geniş bir gülümseme ve kimyasal yollarla elde edilmediği ya da tropik bölgelerde yaşanmadığı sürece insanların Aralık ayında sahip olamayacağı bir bronzlukla bagaj alımında beni bekliyor.

"Hey, dostum," diye selamlıyor beni bir omuz çarpması ve bir sırt tokadıyla. "Bok gibi görünüyorsun." "Bok gibi hissediyorum. Uzun bir uçuştum."

"Los Angeles ve Kuzey Dakota arasında çok fazla gidip geliyorsun, iki zorlu işi bir arada yürütmeye çalışıyorsun."

Başımı salladım. "Ve çılgın küçük kardeşlerimle uğraşmak." "En son ne zaman sarhoş oldun?"

"Hatırlayamıyorum bile. Sanırım İşçi Bayramı."

"Bunu hemen düzeltmemiz gerekecek." Sonra eğilir ve sesini alçaltır. "En son ne zaman seviştiğini sormaya cüret edebilir miyim?"

Öfkelendim. "Daha da uzun. Babam öldüğünden beri tek yaptığım çalışmak ve bitmek bilmeyen bir dizi sorunu çözmek."

"Bunu da kesinlikle düzeltmemiz gerekecek. Çünkü nasıl delirmiyorsun ya da kör olmuyorsun anlamıyorum."

Gerginliğe rağmen gülüyorum. Ash son zamanlarda benim için iyi bir denge unsuru oldu. Genellikle hemen her durumda mizah ve eğlence bulabilirim. Ama son altı aydır bu konuda berbatım.

"Ben de bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Ama muhtemelen haklısın." Spor çantama baktı. "Başka çanta var mı?"

Başımı salladım. "Vaktim yok. Adada unuttuğum her şeyi alabileceğimi düşündüm."

"Kesinlikle. Ve daha önce de söylediğim gibi, büyük bir evim yok, ama buradayken kanepemde kalabilirsin."

"Teşekkürler." Onu sırtından alkışladım. "Gerçekten. Barclay Reed'in suç ortağını bulmak için ne kadar zaman ve para harcamam gerekiyorsa harcamaya hazırdım. Beni ikisinden de kurtardın."

"Bara doğru yürüyüp kendini Beth olarak tanıttığında yüzümü görmeliydin. Muhtemelen aptal ya da şehvet düşkünü olduğumu düşündü çünkü ağzı açık bir dilsiz gibi bakakaldım." Kendi kendine gülüyor. "Ama kim olduğunu bildiğimi belli etmedim. Bunun onu kaçırtacağını düşündüm."

Başımı salladım. "İşte bu yüzden bir plan yapmalıyım. Ben buradayım. Kapanışı yapmak için burada olmalıyım. Ama nasıl ilerleyeceğimden emin değilim. İçeri dalıp cevaplar istemeye başlayamam."

Ash başını sallıyor. "Bunu telefonda zaten yapmıştın."

"Aynen öyle. Adımı biliyor, bu yüzden karşısına çıkıp ona kim olduğumu söylediğim

anda..." "Kendini kapatacak ve tekrar gizlice kaçacak."

"Evet. San Diego'dan kaçmasaydı ve tüm sorularımı cevapsız bırakmasaydı, köşeye sıkıştığında suçlarını itiraf etmese bile bilgi vereceğine inanabilirdim. Ya şimdi? Sadece sıvışıp gideceğinden eminim. Bunu riske atamam."

Ash yanımda yürüyor, belli ki düşünüyor. "Yani başka bir açığa ihtiyacın var."

"Evet, geldiğini göremeyeceği bir şey. Bugün onunla çalıştıktan sonra, onun hakkında bir şey biliyor musun? Kendisi hakkında hiç konuştu mu?"

"Hayır, mesafeliydi. İçkilerini karıştırmamı beklerken bir ya da iki kez onunla iletişim kurmaya çalıştım. Söylediği tek şey Hawaii'ye hiç gitmediği ve ailesinin yanında kaldığı oldu."

"Aile mi?" Bu kadın hakkında bildiğim her şeyi düşünmeye çalışıyorum. Hayatını inceledim. Geçmişini biliyorum. Annesi dışında akrabaları hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum. "Bu saçmalık. Annesi ilk kez iki yıl önce evlendi ve Salt Lake City'de yaşıyor."

"Peki ya babası?"

Barclay Reed. Bethany'nin onun kızı olduğu otuz yıldır bir şekilde saklamayı başardıkları bir gerçek. Ama o dallamanın karısından çocukları olduğunu hatırlıyor gibiyim.

Telefonumu çıkardım ve sörf yapmaya başladım. "Tamam, haklısın. Babasının üç çocuğu var. Ve hepsi adada yaşıyor. Oh, kahretsin. Üvey kız kardeşi Noah Weston'la evli."

"Şu ünlü oyun kurucu mu?"

"Evet."

"Vay canına. Bu harika. Sence ziyaret ettiği kişi bu mu?" Omuz silkiyorum. "Öğreneceğim."

Bu bilginin bana nasıl yardımcı olacağından tam olarak emin değilim ama düşmanım hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenmekten zarar gelmez. Ama bunu onaylamasını sağlamak için -hatta onunla konuşmak için bile- tek bir tatsız seçeneğim olduğundan oldukça eminim.

"Bunu nasıl yapacaksın?"

"Gülümseyin ve ona iyi davranın. Sonunda güvenini kazanın ve bana güvenmesi için onu cesaretlendirin."

Kaşlarını çatıyor. "Bu kadar iyi rol yapabilir misin?"

Harika bir soru. "Mecburum."

Havaalanının önüne geldiğimizde ve esintili Maui gecesine çıktığımızda Ash başını sallıyor. Hava sıcak ve hafif boğucu. Son dört Aralık ayımı Kuzey Dakota'da geçirdim, bu yüzden bu büyük bir değişiklik. Ve kabul ediyorum, hoş olmayan bir değişiklik değil.

Daha yakına eğiliyor. "Belki de bir taşla iki kuş vurmali ve onu baştan çıkarmalısın." Ona delirmiş gibi bakıyorum. "O kadına dokunmayacağım."

"Ona bir kez bakacaksın ve isteyeceksin. Bunu garanti ederim. Onu daha hızlı ısıtabilir ve kurak dönemini bir kerede sona erdirebilirsin. Kendi etinden payını almak -kelimenin tam anlamıyla- dahice bir fikir. Kahretsin, tatil hediyeleriyle doluyum."

Ash'i yalanlamak istiyorum ama Bethany'nin resimlerini gördüm. Muhteşem olduğunu inkar edemem. Zaten nefret etmediğim başka bir kadın olsaydı, onu yatağa atmak için can atardım.

Çantamı Ash'in külüstür sedanının bagajına bırakıyorum. "Olmaz. Başka bir şey düşüneceğim."

Sanki deliymişim gibi omuz silkiyor. "O konuda iyi şanslar. Dün kimseyle iyi geçinmek istemedi. Ona büyük Os vermeyi gerçekten düşünmelisin. Hiçbir şey bir kadını daha hızlı açamaz."

Gezegendeki en çekici kadın olsa bile, Bethany Banks'e bir gram bile zevk vermeyi reddediyorum. "Hayır."

"Bu kadar yolu başarısız olmak için mi geldin? Cidden, onun kimseye yakınlaştığını görmüyorum. Bu kadın ne yaparsa yapsın başarılı olmaya kararlı, sanki kanıtlaması gereken bir şey varmış gibi. Dün, işteki ilk iki saatinde berbattı. Sonra müdürüm geldi ve ona birkaç öğüt verdi."

Beş dakikalığına izin aldı, telefonunu okuyarak geri geldi, sonra... Ondan sonra sanki aylardır garsonluk yapıyormuş gibiydi. *Çabuk* öğrendi."

Hiç şaşırmadım. "Cidden zeki biri. Hatta Mensa üyesi." "Yani zeki ve çarpıcı. Kadının hiç kusuru var mı?"

"Onun ahlaki karakteri, salak. Düzinelerce insanı yüz milyonlarca dolar dolandırdı."

Ash kaşlarını çatır. "Emin misin? Eğer tüm bu parayı kurbanlarından kazandıysa, neden bir yerlerde lüks bir hayat yaşamıyor? Neden garsonluk yapıyor?"

Bu adil bir soru, ben de düşündüm. İtiraf etmeliyim ki bir cevabım yok. Elbette, federaller hala onun yasal banka hesaplarını dondurmuş durumda, ama çalınan parayı offshore'a park ettiyse, neden şimdi yüksek hayatı yaşamıyor? "Bunu da öğreneceğim."

Çünkü başkalarının parasının izini sürebilirim, belki babamınkinin de izini sürebilirim. Ve Bethany Banks'in suçlu olduğunu kanıtlayabilirim, böylece ait olduğu yere, hapse girebilir. FBI onu nasıl ve neden şüpheli olarak görmezden geldi bilmiyorum. Bir şekilde hapisten kurtulmak için hile mi yaptı? Bilmiyorum, ama bunu çözeceğim ve bu adaletsizliği düzelteceğim.

İKİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün öğleden sonra saat ikide telefonum çaldığında Ash'in çağrısına hemen cevap veriyorum. "İyi misin?"

"Paslanmış barmenlik becerilerini tazele. Kabul edildin. Üç saat içinde başlıyorsun." Rahat bir nefes aldım. *Oyun başladı.*

Dün gece Ash ve ben uyanık kalıp Bethany ile nasıl iletişim kuracağıma dair en iyi taktiği planladık. Eğer onu kazanacak ve dostu olacaksam, bir iki içki alan bir müşteri gibi davranmam. Onunla zamana ihtiyacım var. Birlikte çalışmak en akıllıca hamle gibi görünüyor. Ash'in müdürle arası iyi olduğu için bana Bethany ile aynı vardiyaları verebilir. İşe yeni başlamış olmak ve adada yeni olmak onun ve benim ortak noktamız olacak. Bu konuşma başlangıçlarından sonra, oradan nasıl ilerleyeceğimi bulacağım.

"Sağ ol dostum. Sana borçluyum."

"Sorun değil. Bir saat içinde seni almaya geleceğim. Bir şeyler atıştırır ve işe gideriz."

"Harika."

Temizleniyorum, kardeşlerimi ve Kuzey Dakota'da işlerimi yürüten Howie'yi kontrol ediyorum. Sonra Ash'i beklerken tempo tutuyorum. Açılış yaklaşımımı belirlemeye çalışıyorum - onu benimle konuşmaya ikna etmek için ne söyleyeceğimi, buzlarını nasıl eriteceğimi.

Ash geldiğinde, kafamda kabaca bir plan var ve pohpohlamayla başlıyor. Çoğu insan yağlanmayı sevmez mi? Sonra ona, güzel çevremizi keşfetme konusunda sahip olduğu macera duygusuyla oynarken, sudan çıkmış balık saçmalığı yapacağım. Yarın bu saatlerde, beni yakında bir sırdaşa dönüşebilecek yeni bir tanıdık olarak görmesini umuyorum.

Havaalanındaki Zippy's'de hızlı bir öğle yemeğinden sonra Lahaina'ya gidiyoruz. "Burası turistlerin merkezi, otellere yakın ve sahilde. Gece ilerledikçe daha yoğun olacağız. Ama bara alışmak ve kurbanınıza yaklaşmak için birkaç saatiniz olacak."

"O kurban *değil*." Babam öyleydi ve artık kendini savunmak için burada değil. Bu benim işim. Ash yüzünü buruşturuyor, pişman. "Özür dilerim. Yanlış kelime seçimi. Hedefini kastetmiştim."

"Biliyorum. Ben sadece..." Alınan mı? Gergin mi? Hayır, rahatsız.

Gerçek şu ki, bunların hiçbirini sevmiyorum. Aldatmak bana ters geliyor. Genelde dürüstümdür, hatta bazen acı verecek kadar açık sözlüyümdür. Bu konuda dostça davranmaya çalışırım ama lafi dolandırmadan meramımı anlatırım. Petrol sahalarında çalışıyorum, yani bu zaten işe yaramaz. Ama Bethany Banks'e petrocü bir dostummuş gibi davranmam. Kurnaz şirket oyunlarını bir uzman gibi oynuyor. Onu yenmemin tek yolu onu tehdit olmadığımı ikna etmek.

Sinirimi bastırmaya çalışıyorum. Bunu yapmak zorundayım. Kendim için. Kardeşlerim için. Ama en çok babam için. O adaleti hak ediyor.

Bara yanaştığımızda, iki şey hemen dikkatimi çekti. Birincisi, Ash'in itirazlarına rağmen, burası bir batakhane. Kabul, cazibesi olan bir batakhane, ama mekan sanki en az kırk yıldır buradaymış

gibi görünüyor, çoğu zaman önemli bir iyileştirme ya da geliştirme yapılmamış. İkincisi, her bir kişi

servis tepsisi taşıyan, askılı beyaz bikini üstü ve kot şort giymiş, omuzlarını dikleştirmiş ve ekonomik adımlarla bana doğru yürüyen minyon sarışın hariç.

Koyu renk kirpiklerle çevrili geniş gözleri, yeşil bir yumruk gibi çarpıyor yüzüme. Platin saçları yüzünün keskin açılarını yumuşatmayı başarıyor ama sert bir çizgiye bastırdığı dolgun ağzı sessiz bir şekilde uzak durmamı söylüyor. Ancak yüzde yüz gerçek gibi görünen göğüs dekoltesi beni daha da yaklaştırıyor. Çenesini kaldırarak yanımdan geçip görevli barmene doğru ilerlerken ağzım açık kalmaktan kendimi alamıyorum.

"Bethany Banks *bu mu?*" Ash'e fısıldıyorum, anlık ereksiyonumla savaşıyorum. O ise bana sadece "sana söylemiştim" der gibi bir sırıtış gönderiyor.

Vay anasını. Kız çok seksi. Sadece biraz değil. Biraz da değil. Tütüyor. O tam gelişmiş, beş-alarm, cehennem-inducing alev. Bunu kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, neden yalan söyleyeyim?

Fotoğrafları onun hakkını vermiyordu. Hepsi onu kurumsal bir asalak gibi gösteriyordu. Bu kadın... Whoa.

Yapmamam gereken tüm nedenleri düşünmek için durmuyorum. Dönüp uzaklaşmasını izliyorum.

Arkadan görünüşü de aynı derecede çarpıcı. Solgun saçlarının narin telleri gevşek bir topuzdan dökülüyor ve ince ensesini okşuyor. Karmaşık bikini üstü kürek kemiklerini çaprazlayarak dar göğüs kafesinin etrafını sarıyor, beyaz kumaş teninin hafif şeftali parlaklığını vurguluyor. İyi yıpranmış kot pantolonunun sımsıkı sardığı kalçaları, ince belinin altında genişliyor ve her adımda baştan çıkarıcı bir şekilde sallanıyor.

Ash kulağıma, "Onu baştan çıkarmayacaksan dilini tekrar ağzına sok," diye fısıldıyor.

Bakışlarımı ondan ayırıp ona dik dik bakıyorum. Ama haklıyken neden kafasını ısırayım ki?

"Evet. Ben sadece..." Bir nefes üfledim. "Beni uyarmıştın." "Ve sen bana inanmadın. Seni yatağa atmamız lazım."

Ash'in haklı olduğundan şüpheleniyorum... ama birden Bethany dikkatimi bu kadar iyi çekmişken kimin dikkatimi başka yöne çekeceğini merak etmeye başladım. O düşman... ve aletimin umurunda değil.

"Neden şimdilik bana ipleri göstermiyorsun?" Ben öneririm.

Arka tarafa gidip müdür Andy ile tanışıyoruz. Yeterince iyi biri. Tahminimce bu barı işletiyor çünkü gerçek tutkusu sörf yapmak ve bu da faturaları ödüyor.

"Aramıza katıldığınıza sevindim. Tatillerde her zaman mevsimlik yardıma ihtiyacımız oluyor ve Yeni Yıl'ın da hayvanat bahçesi gibi geçmesini bekliyorum. Ne kadar kalabilirsin?"

"Birkaç hafta. Esnek biriyim." Pek sayılmaz, ama olmak zorundayım.

"Harika. Bugün başlayabildiğine sevindim. Terry eve hasta gidiyor," diyor şu anda görevde olan barmenden bahsederken. "Grip olduğunu iddia ediyor. Umarım sadece akşamdan kalmadır. Arkadaş olduğunuz ve o en iyisi olduğu için Ash'in size hızlı bir tur attırmasına izin vereceğim."

"Beni kısa sürede işe aldığınız için teşekkürler." Elimi uzattım. "Çok çalışacağım." Ve çalışacağım. Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmaktan nefret ederim ve barmenlik genelde eğlencelidir.

"Ash'in cevaplayamadığı başka sorularınız olursa seslenin." Başıyla onaylamıyor ve masasındaki

kâğıt yığınınına geri dönüyor, biz de kapıya yöneliyoruz. "Oh, hey. Bekle."

Tekrar yüzümüzü ona
dönüyoruz. "Ne oldu?"

Ash soruyor.

"Biriniz Beth'e göz kulak olabilir mi? Ona çok asılıyor, bunu beklemesini söylemiştim. Ama dün gece burada olan ürkütücü bir adam bugün yine burada. Son derece kararlı görünüyor."

Arkadaşım "Şu gürültülü Hawaii gömleği giyen ve aynı kişiliğe sahip olan mı?" diye soruyor.

"Şu. Açılır açılmaz kışını onun istasyonuna park etti. O zamandan beri onunla uğraşıyor."

"Ben hallederim," diye söze giriyorum.

Birincisi, geçmişte barmenlik yaptığımda, birçok kızın hayırın hayır demek olduğunu anlamayı reddeden pisliklerle mücadele ettiğini gördüm. İkincisi, onu kurtarmaya gelmek Bethany ile tanışmak ve güvenini kazanmak için harika bir yol olacak. Onunla vakit geçirmek için libidomun ne kadar heyecanlı olduğunu düşünmeyi reddediyorum.

"Teşekkürler, Clint."

Bununla birlikte, Andy bizi kovdu. Ash ve ben koridorda ilerliyoruz.

Arkadaşım gülüyor. "Bethany'nin koruyucusu rolündesin. Oh, ironi..."

"Hey, ona zarar vermek için gelmedim. Sadece adalet istiyorum. O insanların dolandırılmasına yardım ettiğinden hiç şüphem yok, bu yüzden yasaların öngördüğü şekilde bedel ödemeyi hak ediyor."

"Yeterince adil. Ama belli ki senin şalterini indiriyor. Pençelerini ondan nasıl uzak tutacaksın?"

Bethany Banks'in beni görsel olarak tahrik etmesi çok rahatsız edici. Kadınla konuşmaya başladığımda kişiliğinin beni çabucak soğutacağından eminim. "Ben hallederim."

Ash'i barın arkasına kadar takip ediyorum, Terry'nin sırtına vurarak onu selamlıyor. Adam dönüyor, solgun ve nemli görünüyor, ısınmış ölüm gibi hissettiğini mırıldanıyor, sonra da kışını sürükleyerek mekandan çıkıyor.

"Bunun akşamdan kalma olduğunu sanmıyorum," diye mırıldanıyorum.

"Hayır. Eğer Terry ölürse, önümüzdeki birkaç gün çılgınca geçecek." Ash iç geçiriyor.

"Tımarhane için hazır mısınız?"

"Hadi yapalım."

Barın nasıl kurulduğunu, yedek malzemelerin nerede tutulduğunu ve kimin neyden sorumlu olduğunu öğrenmem on dakikadan az sürdü. Ash ve ben daha önce de birlikte barmenlik yaptığımız için bu zor olmayacak. Sonra beni görevdeki diğer garsonla tanıştırdı, Montana. Koyu renk gözleri, altın sarısı teni ve iri göğüsleri olan ateşli bir esmer. Dürüst olmak gerekirse, o genellikle kadınlarda benim hızımdır.

Yine de biz sohbet ederken ve o flört ederken bakışlarım Bethany'ye kayıyor. Onun nesi var? Güzel ama başka ne var? Uzaklığı mı? Belki de. Onu anlamak istiyorum, böylece kendi servetini yapabilecek kadar zeki bir kadının neden babasının insanları dolandırmasına yardım ettiğini anlayabilirim. Öfkeli yanım yakalanmamayı nasıl başardığını kavramak istiyor. Çoğunlukla, çekimin kimyasal olmasından korkuyorum ve mantık bana ne derse desin, onu çivilemek istiyorum.

Sikeyim.

Bir müşteri yeniden doldurmak için seslendiğinde, Montana göz kırparak uzaklaşıyor. Ash beni barın önüne çekti. "O kadar paslandın mı? Montana seninle kesinlikle yatarı ama sen onu ektin."

Biliyorum ve ilgilenmediğim gerçeği beni kızdırıyor. "Buraya seks için gelmedim. Beni 'Beth' ile tanıştır ve bu saçmalığa devam edelim."

Biz yaklaşırken, buradaki turistlerin çoğu gibi Hawaii tişörtü giymiş kırk yaşlarında bir adamın önüne birasını bırakıyor. Adam ona dayanılmaz bir yoğunlukla bakıyor. Kadın kaşlarını kaldırarak adamın bakışlarına karşılık veriyor.

Bethany'nin yaşamsal değerlerini bildiğimden, zaten otuz yaşında olduğunu biliyorum -şimdi benden beş yaş daha yaşlı- bu yüzden bu adam ona göre olabilir. Çok formda. Şakaklarındaki azıcık kırışma onu yaşlıdan ziyade seçkin gösteriyor. Ancak içgüdülerim bana sadece ilgilenmediğini

değil, aynı zamanda sessizce onu reddettiğini de söylüyor.

Şimdi Andy'ye müşteri ilişkilerini kendi işim haline getireceğimi söylediğim için mutluyum.

Kupa teslim edildi, Bethany gitmek için döndü. Adam bileğini sertçe kavırıyor, kasları esniyor, damarları patlıyor, eklemleri beyazlıyor. Kadın yüzünü buruşturup kurtulmaya çalıştığında adam daha da sıkıyor ve ayağa kalkarak onu kendine doğru çekiyor.

Sikerim böyle işi. Bethany Banks çok sayıda günahattan suçlu olsa bile, bu pislik tarafından iradesi dışında tartaklanmayı hak etmiyor.

Aralarına dalıp onu arkamdan itiyorum. "Bir sorunumuz mu var efendim?" Fury ağzını sıkıyor. Gözlerini kısıyor. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Çık dışarı."

"Personele saldırmak için izniniz yok. Ellerinizi kendinize saklamanızı ya da gitmenizi istemek zorundayım."

Yanımda Ash'in atlamaya hazır olduğunu görüyorum. Bir kavgadan asla geri adım atmadığı için şaşırmadım.

"Kafanı onun amına o kadar sokmuşsun ki, onun lanet bir orospu olduğunu göremiyor musun?" Adam alay ediyor ve gözlerini deviriyor. "Evet, seni çiğneyip tükürdüğünde başına gelecek her şeyi hak ediyorsun."

Bununla birlikte, pislik herif bir miktar para atar ve uzaklaşmaya başlar.

Çok kızgınım. Kısmen çünkü ben onu isterken o beni istemekle suçladı. Ama daha çok Bethany adına kızgınım. "Bu yersizdi. Ondan özür dilemediğin sürece burada istenmiyorsun."

"Siktir git."

"Ben ciddiym. İçkilerinizin parasını ödüyor olmanız size personelin herhangi bir üyesini taciz etme hakkını vermez."

Dişlerini sıkıyor, Bethany'ye dönerken üst dudağı küçümsemeyle kıvrılıyor. "İyi. Binlerce kez özür dilerim."

Dangalak tek kelime bile etmek istemiyor ve ben de suratını dağıtmak istiyorum. Hayır, Bethany'nin parlak zırhlı şövalyesi olmak istemiyorum. Ama bu tür bir adam her zaman sinirlerimi bozuyor çünkü tüm kadınlara çöp gibi davranabileceğini düşünüyor ve onlardan daha az önemli olan tek şey onların duyguları. Onun gibi puştlardan nefret ediyorum.

Ne yazık ki, olayı tırmandırmadan, kavga çıkarmadan ve muhtemelen kovulmadan şu anda başka bir şey yapamam. Onun yerine, o gider gitmez Bethany'ye dönüyorum. Sanki kendini tutmaya çalışıyormuş gibi gergin olduğunu ve küçük bileğinin etrafında büyük kırmızı bir el izi olduğunu görünce tekrar sinirleniyorum.

"İyi misin?"

Başını sallıyor. Önce titriyor, sonra sakinleştirici bir nefes alıyor. "Evet. Bir içkiden daha fazlasını talep edebileceğini düşünen ilk kişi o olabilir. Ama Andy'nin dediği gibi, son olmayacak. Buna alışacağım. Aramıza katıldığın için teşekkürler. Ben Beth."

Elini uzattığında, onun omurgasından etkilendiğimi itiraf etmeliyim. Yeni garsonların bu kadar aşağılık bir müşteriyle karşılaştıklarında büzüldüklerini, ağladıklarını ve nihayetinde işi bıraktıklarını gördüm. Bethany kendini toparladı ve şimdi devam etmeye kararlı görünüyor.

"Rica ederim. Ben Clint. Bu benim ilk günüm." Elini sıktım.

Dokunuyoruz. Isı içimde alevleniyor ve yuvarlanıyor, anlık ve kavurucu. Eğer onu daha önce becermek isteseydim, şu anda beni yakan şehvetle kıyaslanamazdı.

Lanet olsun.

Ben baktıkça, hoş gülümsemesi kayboluyor. O da bakıyor, göz kırpmıyor. Sarsıntıyı o da hissediyor mu? Bu düşünce bedenimdeki ateşi daha da harlıyor.

Elini serbest bırakıyor. "Bu benim de ilk haftam. Alışsın."

Boğazımı temizliyorum. "Evet. Ash bana yardım edecek. Uzun zamandır kankayız." Yanımdaki arkadaşım ona el sallıyor. "Selam."

Sessiz bir gülümsemeyi başarıyor, bir kolunu rahatsız olmuş gibi kendi etrafında çaprazlıyor. "Bileğin için buz torbası ister misin?" diye sordum.

Nazikçe yuvarlıyor. "İyi olacak."

Belki ama... "Bu adamın kıcının tekmelenmesi lazım."

"Bu hiçbir şeyi çözmez. Ayrıca, ben büyük bir kıyım. Beni tekrar şaşırtmayacak. Bir dahaki sefere ben hallederim. Daha kötülerıyla de başa çıktım."

Ne gibi? Kendi itirafına göre, bu haftadan önce garsonluk yaparken hiç dayak yememiş.

"Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin. Ben buradayım. Ash burada."

"Evet," diye araya girdi arkadaşım. "İşteyken kimse sana bir şey olmasına izin vermez." "Teşekkürler, ama ben hallederim. İzninizle."

Bethany masalarını kontrol etmek için arkasını dönüyor. Müşterilerini düşündüğü kadar bizden uzaklaşmaya da hevesli gibi görünüyor.

"Ve... dün de tam olarak böyle davrandı. Kibar ama arkadaşça değil."

"Herkesle mi?"

"Herkes. Andy, Montana, ben, Terry, Samantha..."

Onu kazanmak ve güvenini kazanmak düşündüğümünden daha zor olabilir ama bunun beni caydırmasına izin vermeyeceğim. "Daha akşam olmadı."

"Evet, ama saat beşten sonra çene çalmak için fazla meşgul olmaya başlayacağız. Eğer bugün onun üzerinde çalışacaksanız, elinizi çabuk tutsanız iyi olur."

Anlaşıldı.

"Koşuşturma başlamadan önce yapılması gereken başka bir şey var mı?" Ash başını sallar. "Ben hallederim. Sen git yap."

Bethany'yi işaret ettiğinde başımı sallayıp odanın diğer ucuna bakıyorum ve onu boş bardak ve tabaklarla dolu bir tepsiyi omzunun üzerine kaldırmış, yukarı kalkık bir avucunun üzerinde dengede tutarken buluyorum. Serbest eliyle katlanabilir bir servis sehpasını kavırıyor ve yüzüne kararlılık damgasını vurmuş bir şekilde mutfığa yöneliyor.

"Bana bırak." Önünde duruyorum ve ağır tepsiyi elinden almaya başlıyorum.

Benden uzaklaşıyor, öfkeleniyor. "Ben yapabilirim."

Ve açıkça alingan. Yolda biri öyle olmadığını mı ima etti? "Evet. Sadece boş bir elim vardı ve yardım edebileceğimi düşündüm."

Kadın yumuşar. "Buna gerek yok. Senin de benim de yapmamız gereken bir iş var. Yardımın için minnettarım ama beni her zaman kurtaramazsın."

"Sadece ihtiyacın olduğunda nasıl olur?" Şaka yapmaya çalışıyorum.

Bunun komik olduğunu düşünmüyor. "Ben iş arkadaşlarımla çıkmam."

Bir adım geri atıyorum. "Ben de istemiyorum. Hiçbir şekilde sana teklifte bulunmuyorum. Sadece bu adada Ash dışında kimseyi tanımıyorum. Arkadaşça davranmaya çalışmamda bir yanlışlık mı var? Seni bir şekilde aşağıladım mı?"

Bir an için gözlerini kapatıyor ve iç çekerek tepsiyi bana uzatıyor. "Hayır. Özür dilerim. Ben... Unut gitsin. O pisliğin beni bir daha üzmesine izin vermeyeceğim. Adada kimseyi tanımamak konusunda ne demek istediğini anlıyorum. Ben de sadece birkaç kişiyi tanıyorum."

"Aynen öyle. Eve döndüğümde bir sürü dostum ve içki arkadaşım vardı." "Ev nerede?"

"Kuzey Dakota."

Yosunlu gözleri iri iri parlıyor. "Burada olmak senin için büyük bir değişiklik olmalı."

"Daha buraya geleli yirmi dört saat bile olmadı ama şu ana kadar bu çok hafif bir ifade." Bara doğru yöneldim ve tepsiyi yere bıraktım. "Eve döndüğümde hava donma noktasının altında olurdu. Gecelerimiz eksi bölgelerde olmasa bile tek haneli rakamlarda olurdu. Kar olurdu ve rüzgâr beni ikiye bölmekle tehdit ederdi."

"Kulağa korkunç geliyor. Ama ben Kaliforniya'da büyüdüm." Sehpayı yakındaki bir oyuktaki kancaya yerleştiriyor. "Doğu'da okula gittiğim birkaç yıl dışında, hayatım boyunca sıcak iklimlerde yaşadım. Sizi Maui'ye getiren nedir?"

Kendimle ilgili birkaç rastgele ayrıntı, kimliğim hakkında ipucu vermemeli. Neden benim adıma ve geçmişime sahip bir adamın sadece bir iş için değil de intikam için burada olduğu sonucuna varsın ki? "Yakın zamanda babamı kaybettim ve Ash beni buradaki kışın oradaki kıştan daha iyi olacağına ikna etti."

Yüzü yumuşar. "Özür dilerim. Babanızı kaybetmek zor olabilir." "Seninki de mi vefat etti?" Yüzüme karşı yalan mı söyleyecek?

"Hayır. Biz... birbirimize yabancıyız. Karmaşık bir durum." Yüzümde görmesi gereken soruları geçiriyor.

Konu şimdilik kapandı. Yine de şaşırdığımı söyleyemem. Birbirimizi sadece on dakikadır tanıyoruz. Ama alay etmemek için elimden geleni yapıyorum. Uzak mı? İşledikleri suçlarda kendi payını üstlenen adamdan uzaklaşmayı böyle mi tarif ediyor?

"Peki ya sen?" Onun yerine ben soruyorum. "Seni Maui'ye getiren nedir?"

Sohbetimizdeki buzlar aniden eriyip başka bir soğukluk yakalıyor. "Bir değişiklik yapmak istedim. Bazı iyi niyetli insanlar beni buraya gelmeye ve burayı denemeye ikna etti..."

Kasıtlı olarak muğlak davranıyor ve milyonlarca soru peşimi bırakmıyor. Konuşmayı son işine yönlendirmek için doğru giriş sorusunu aramalıyım. Ama yapmıyorum çünkü daha da gerginleşeceğini ve sohbetimizi kısa keseceğini zaten biliyorum.

"Şimdiye kadar beğendin mi?"

Omuz silkiyor. "Güzel bir yer. En azından benim gördüklerim. Buraya Noel arifesinde geç geldim. Noel'den sonraki gün bu işi bulmayı başardım. O zamandan beri çalışıyorum. O yüzden pek bir şey göremedim."

"Bunca yolu gelip de cenneti görmemek yazık olur." Yüzünü buruşturuyor. "Gelmemi öneren herkes böyle söylüyor."

"İzin günlerimde bu adayı görmek için planlarım var. Annemle babam hep burada ikinci bir balayı yapmak istediler ama hiç yapamadılar. Ben onlar için burayı göreceğim," diyorum dürüstçe. "Bu muhtemelen kulağa sevimsiz geliyor-"

"Aslında kulağa düşünceli geliyor."

"İstersen bana katılabilirsin. Baskı yok. Sana asılmayacağım. Sadece etrafı yalnız görmemek

güzel olabilir."

Bethany uzun bir süre dudağını dişliyor. Bu hareket seksi olmamalı. Başparmağını dudağının alt kısmındaki kabarıklıkta gezdirme isteğı uyandırmamalı. Bu hareket kesinlikle bende

Öp onu.
Ama lanet olsun,
öyle. "Bunu
düşüneceğim."
"İlk izin günüm pazartesi."
"Benimki de öyle. Sanırım ikimiz de ara vermeden önce öldürücü bir yılbaşı gecesi çalışacağız."
"Öyle görünüyor. Eğer sen de gelmek istersen, ben de arabayla
Wailea'daki plajları görmek ve belki adanın güney ucunu biraz görebilmek için."
"Teşekkürler. Sana haber veririm. Şu anda uzak bir ailenin yanında kalıyorum. İçlerinden
birinin bu hafta doğacak bir bebeği var, o yüzden her şey biraz belirsiz."
Kimden bahsettiğini ya da anlattıklarının doğru olup olmadığını merak ediyorum. "Kesinlikle.
Dediğim gibi, baskı yok. Ama arkadaşlık hoşuma giderdi. Annem ve babamın adayı kendi
gözleriyle görmek için burada olmadıkları gerçeğini çok fazla düşünmemi engeller."
Başını sallıyor ve yüz hatlarında beliren sempatiyi görüyorum. "İşimin başına dönmeliyim."
Yeniden doldurmak isteyen bir çifti bulmak için odanın diğer tarafına bakıyor. "Görev çağırıyor."
Sahildeki açık hava girişinden içeri doluşan daha fazla insan gördüğümde başımı sallayıp barın
arkasına geçiyorum. "İçki istediğinizde seslenin. Ben senin adamınım."
Kahretsin, yanlış söyledim. İstedimden daha flörtöz. Yanakları biraz kızardı. "Teşekkürler.
Bunu aklımda tutacağım."

Bar kapandığında ve gece için temizlendiğimizde AYAKLARIM amca diye bağıyor. "Vay anasını," diye
mırıldanıyorum Ash'e. "Birkaç yıl önce barmenlik yaparken bu kadar acı çektiğimi
hatırlamıyorum.
geri."
"Eh, sadece yumuşamışsın. Tabanlarındaki nasırlar geri gelecektir."
Petrol sahalarında çalışmanın gösterişli bir iş olmadığını söylemekten kaçınıyorum çünkü Ash
bunu biliyor ve benimle dalga geçiyor. Ayrıca, hiçbir şekilde yumuşamadım. Gecenin yarısını
Bethany'ye bakarak geçirmem bundan emin olmamı sağladı.
"Hey," diye mırıldanıyor eğilirken. "Montana daha önce gecenin geri kalanında onun evine
gelmek isteyip istemediğimizi sordu."
Ona kaşlarını kaldırıyorum. "İkimiz
de mi?" "Sanırım maceracı biri."
Sırıttırıyor. "Hayır. Sağ ol dostum. Sen
devam et." "Emin misin?"
Seks fikri kulağa harika geliyor... ama bu teklif ya da onun hakkında heyecanlanamıyorum.
"Evet, ben almayayım."
Ash omuz silkiyor ve şortunun cebinden arabasının anahtarlarını çıkarıyor. "Pekâlâ. Arabayı
benim eve götür. Ben Montana'yla giderim ve yarınki vardiyamızdan önce beni geri getirmesini
söylerim."
"Kulağa hoş geliyor. İyi eğlenceler. Eldiven giymeyi unutmayın."
Kaşlarını sallayarak ve gösterişli bir gülümsemeyle bulaşık havlusunu yere atar ve cilveli

garsona doğru yönelir. Birkaç saniye sonra kolunu kıza doladı ve gittiler. Bu gece yeni tanıştığım Samantha, anahtarlarını kavrayıp iç çekerek dışarı çıkarken onlara kıskanç bir bakış fırlatıyor.

Acaba Ash utangaç Samantha'nın onunla ilgilendiğini biliyor mu?

Bethany, çalışanların dinlenme odası ve dolaplarının bulunduğu koridordan çıkıyor, omzuna küçük bir çanta asıyor ve otoparka doğru ilerliyor. Arabasına doğru yürümek yerine tentenin altında duruyor ve telefonunu çıkarıyor. Kaşlarını çatarak onu takip ediyorum.

"Eve mi gidiyorsun?"

Bana döndü ve başını salladı. "Aracımı çağırır çağırmaz."

Sabahın üçünde onu almaya kim gelecek? Ailesi mi? Bahsetmediği bir erkek arkadaşı mı? "Dışarıda tek başına beklemenin iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Daha önce sana zorluk çıkaran adam var ya? Geri gelip seni biraz daha taciz edeceğini hiç sanmıyorum."

"Haklısın, ama..." Arkasına baktığında Andy'nin barı kilitletiğini, anahtarları cebine attığını ve el sallayarak kamyonetine doğru yürüdüğünü görür.

İçeri geri dönemez. Bu benim için bir fırsat.

"Eve gitmek istersen Ash'in arabası bende."

Bu düşünceli dudak ısırma hareketi bana teklifimi düşündüğünü söylüyor. Aynı zamanda kendimi tutmamı da engelliyor.

Neden Bethany Banks'i seksi bulmak zorundayım? "Sizi rahatsız etmek istemem..."

Ama insanlardan yüz milyonlarca dolar alarak onlara "rahatsızlık" vermeyi umursamadı mı?

"Gecenin bir yarısı gelip seni alması için başka birini uyandırmıyor musun?"

Tereddüt ediyor, sonra isteksizce başını sallıyor.

"Beth, ben çoktan uyandım. Zaten kendimi eve götürüyorum..."

"Ama kaldığım yer... Yakın değil."

"Ada sadece bu kadar büyük. Ne kadar uzakta olabilir?" "Otuz dakika kadar."

Bu bana onun üzerinde çalışmak için zaman kazandıracak, bakalım bana açılmasını sağlayabilecek miyim? Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyorum. "Benim için sorun değil."

Telefonuna bakıyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Pekâlâ. Teşekkürler."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım." Onu arabaya götürdüm ve Ash'in kullanılabilir tekerleklerinin kilidini açmak için fob'a bastım. "Dağınık, seni uyarıyorum. Ash organizasyonun dört harfli bir kelime olduğunu düşünüyor."

Bethany bana hafif bir gülümseme gönderiyor. "Bana büyük bir iyilik yaptığın için fark etmemiş gibi davranacağım."

Park yerinden geri geri çıkıp otoparktan çıkarken ona doğru bakıyorum. Gölgeler yüzünün kadınsı açlarına yapışıyor. Uzun kirpiklerinin silueti geceye karşı kıvrılıyor. Ellerini kucağında kavuşturmuş, gergin görünüyor.

"İyi misin?"

Omuz silkiyor.

"İyi." *Saçmalık.*

"Beth..." "Sadece yorgunum."

Hâlâ inanmıyorum ama ben bir şey söyleyemeden karnı gurulduyor. "Ve aç mısınız?" Bana kendini küçümseyen bir sırıtışla bakıyor. "Üzgünüm."

"Olma. Açlıktan ölüyorum."

"Akşam yemeği için hiç vaktim olmadı."

"Aynen. Daha önce de barmenlik yaptım ama hiç bu kadar hareketli bir yerde çalışmamıştım."

"Daha önce hiç garsonluk yapmamıştım, o yüzden bu hafta tam bir şok oldu. Gerçekten çok yoğun."

"Öyle mi? Son işin neydi?"

Bakalım buna nasıl cevap verecek.

Hemen kendini toparlıyor. "Hepsi bir masanın arkasında kağıt itmekti. Muhtemelen bir daha asla yapmayacağım bir şey. Kaldığım yer havaalanını geçince. Oraya ulaştığınızda, doğruya doğru devam edin."

Konuyu değiştirmesi hiç de ince değil. Neden bir daha asla yatırım bankacılığında çalışamayacağını düşündüğünü merak ediyorum. Onun bakış açısına göre, paçayı kurtardı. Neden başka bir yerde dükkân açıp birkaç yıl çalışıp ortalığın yatışmasını ve yeni müşterilerin güvenini kazanmayı beklemesin, sonra da dolandırıcılığını tekrarlamasın? Ama belli ki konu kapanmış.

"Sorun değil. Hey, Zippy's'in önünden geçiyoruz. Yirmi dört saat açıklar. Bir şeyler atıştırmaya ne dersin?"

"Oh, bu gerekli değil. Zorunda değilsin."

"Yemeği kullanabilirim." Ve onunla baş başa fazladan zaman. Bir daha ne zaman bulacağımı kim bilebilir? "Bu durumda...tamam."

Yirmi dakika içinde oradayız. Restoran küçük ve iyi aydınlatılmış. İçeride oturacak fazla yer yok ama sipariş veriyoruz -kahvaltı simidinin parasını kendi ödemekte ısrar ediyor- sonra açık bir masa bulup yemeğimizi bekliyoruz.

İlk sessizlik garipti ve ben de onu kızdırmayacak başka bir sohbet başlatıcı bulmak için beynimi zorluyordum. "Seni kim alacaktı?"

"En büyük kardeşim."

Maxon. Onun bir emlakçı olduğunu okuduğumu hatırlıyorum. "Uzak bir ailenin yanında kaldığını sanıyordum."

Bethany uzun s ü r e cevap vermiyor. "Beş gün öncesine kadar onunla hiç tanışmamıştım. Karmaşık bir durum."

Bu beni çok şaşırttı. Maxon'ın üvey kardeşi olduğunu kabul ediyorum ama bu haftaya kadar onunla hiç tanışmamış mıydı? "Vay canına, sanırım öyle. Benim de kardeşlerim var. Gerçekten çok yakınız."

"Kulağa hoş geliyor."

Sesi yumuşak, neredeyse hüzünlü. Kıskanıyor gibi mi? Birbirine sıkı sıkıya bağlı bir ailesi olmasını ister gibi mi?

"Ondan hoşlanıyor musun?" diye sordum.

"Evet."

Daha fazla detay yok. Kelimelerini dikkatle seçiyor. Ama hala konuşuyor, ben de nazikçe kurcalamaya devam ediyorum.

"Burada başka ailen var mı?"

"İki erkek ve bir kız kardeş daha, tüm eşleriyle birlikte."

İki kardeş daha mı? Araştırmalarımın göre Barclay'in sadece bir oğlu daha varmış, Griffin. Ama neden yalan söylesin ki?

"Ve sen onlarla yeni mi tanışyorsun?"

Başını sallıyor. "Noel arifesinde,

evet." Ne... "Bana onlardan bahset."

"O kadar çok şey bilmiyorum. En yaşlı iki kişi emlak ortağı. Harika görünüyorlar. İnanılmaz hırslılar. Noel'den önceki gece yarısına kadar iki büyük anlaşma üzerinde çalıştılar. Eşlerinin ikisi de tatlı. Komik. İlginçler. Onlar için mükemmel, gerçekten. Ve çok hamile. Küçük kardeşim... Onu nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyorum. Bir dahi. Ve inanılmaz derecede azimli. Hepimizin

ortak noktamız bu. Sosyal olarak biraz garip biri ama bunun nedeni sürekli teknik bir şeyler düşünüyor olması. Bir veri depolama şirketi işletiyor. O ve karısı birkaç hafta önce evlendiler ve yarın resmen buraya taşınıyorlar. Kız kardeşim..." İç geçiriyor ve yüzündeki bariz hayranlığı görüyorum. "Canlı, kendinden emin, iğneleyici, hayat dolu. Oldukça şaşırtıcı biri. Ve daha iyi olamayacak eski bir profesyonel sporcuyla evli. Ben sadece... bu büyük, gürültülü klana uyum sağlamaya çalışıyorum." Sonra yanaklarına renk sıçradı. "Ve çok konuşuyorum."

"Hiç de değil," diye onu temin ediyorum. "Daha fazlasını duymak isterim."

Genelde kendinden emin olduğunu hissettiğim bu kadının kendini bu kadar yersiz hissettiğini görmek büyüleyici. Belli ki bu onun için sıradan bir deneyim değil. Aklım bana onun kıvranışını görmekten mutlu olmam gerektiğini söylüyor. Bunun yerine, uygunsuz bir acıma duygusu içimi kemiriyor.

"Söyleyecek fazla bir şey yok," diye serzenişte bulunuyor. "Sonunda birbirinizi nasıl buldunuz?"

Yine dudağını kemiriyor. Ne zaman nasıl devam etmesi gerektiğinden emin olmasa bunu yapar. "Aslında küçük kardeşimle Şükran Günü'nden hemen sonra Seattle'da tanıştım. Bir iş görüşmesiydi. Bir yere varmadı ama yaklaşık üç hafta sonra ondan yardım istediğimde beni zor bir durumdan kurtardı. Kardeşlerim tatili yalnız geçirmeyi planladığımı öğrendiklerinde beni davet ettiler. Aslında biraz da ısrar ettiler."

İğneleyici tarafım, bu sezonu birlikte geçirecek kimsesinin olmamasının sürpriz olmadığını belirtmek istiyor. Kim bir dolandırıcıyla vakit geçirmek ister ki? Ama ben de insanım. Tatilleri tamamen yalnız geçirmeyi hayal edemiyorum. Kasvetli bir Noel'di, sadece ben ve kardeşlerim. Ama onlar olmasaydı kafayı yerdim.

"Ailen harika görünüyor."

"Öyleler, ama umarım bahşişler kârlı olmaya devam eder de ben de onları zorlamayı bırakıp kendime ait bir yer alabilirim. Misafirperverliklerinden faydalandığımı düşünmelerini istemiyorum."

Ahlaki bir pusulası varmış gibi mi davranıyor? Yoksa bunun söylenecek doğru şey olduğunu mu düşünüyor?

"Kaliforniya'da başka ailen kalmadı mı?"

Bethany uzun bir süre cevap vermiyor. "Dediğim gibi, biraz karışık. Noel'i kiminle geçirdin?"

Aynen böyle, açılmayı bitirdi. Bunu şimdilik bir kazanç olarak sayıyorum. Onun hakkında buraya girdiğimizden daha çok şey biliyorum ve daha ilk gün. Bu oyuna başlamadan önce sabırlı olmam gerektiğini biliyordum.

Taktiksel olarak geri çekilmek canımı sıkarsa da bunu gülümseyerek yapıyorum. "Küçük kardeşlerim. Üniversiteler ve başıma bela oluyorlar ama onları seviyorum."

"Peki Kuzey Dakota'da ne yaptın?"

"Taşaklarımı dondurmak dışında mı?" Hem ortamı yumuşatmak hem de bu soruya cevap vermediğim gerçeğinden onu uzaklaştırmak için şaka yapıyorum.

Babam bana Bethany hakkında çok fazla şey anlatmazdı. Muhtemelen onun hakkında kişisel olarak pek bir şey bilmiyordu - muhtemelen tasarımımdan dolayı. İlginç biri... ama sıcak değil. Öte yandan babam muhtemelen ona üç oğlu hakkında her şeyi anlatırdı ve muhtemelen birden fazla kez anlatırdı. Bilgiyi özümsemiş olduğundan şüpheliyim; onun tipini biliyorum. Ailesi hakkında verimli bir

şekilde notlar alır ve bunları dosyasına saklardı, sonra da her toplantıdan hemen önce görüldüğünden emin olmak için onlara göz atardı.

nişanlı ve ilgili. Bret ve Bry'nın isimlerinden bahsedersen bir şeyler çağrıştırabilir. Ona henüz soyadımı söylemedim, sorduğundan değil. Eğer sorarsa, yalan söylerim.

Gülümsüyor. "Bunun dışında. Sanırım bara bakıyordun?"

"Biraz. Pek çok şeyden biraz yaptım." Hepsi petrolle ilgili. Kendi işinizin sahibi olduğunuzda her işin ustası olma eğilimindesiniz. "Annem ve babam öldüğünden beri onların şirketini yönetiyorum ama satıyorum. Hayatımda yapmak istediğim şey bu değildi."

"Sonra ne olacak? Barmenliği bırakacak mısın?"

"Sırada ne var bilmiyorum. Kuzey Dakota'ya dönmeliyim, ama..." Parçalandığımı, kayb olduğumu ve bir arkadaşına ihtiyacım olduğunu düşünsün.

"Ama belki bahara kadar beklersin? Taşaklarını falan korumak için" diye takılıyor

bana. "Neredeyse Anma Günü olacak ama belki."

O başını sallayınca yine sessizlik çöküyor.

Yemeğimiz hazır ve bir çalışan nazikçe bize getiriyor. Sıcak kahvemi yudumlarken Bethany'yi inceliyorum, o da dağıtıcıdan bir peçete alıp kucağına koyuyor. Şimdi bakışlarımı kaçırıyor. Gergin.

"Sorun nedir?"

Şaşkın bakışları bana doğru sıçırıyor. Onu okuyabildiğime şaşırdı mı? "Ben sadece kendi alanımın dışındayım. Kaliforniya'da yaşarken iş beni çok meşgul ediyordu. Arkadaşlarım için hiç zamanım olmadı ya da..."

Randevular. Erkek arkadaşlar. Sevgililer. Demek istediği bu. Kaşlarımı çatıyorum. İddiası hiç mantıklı değil. Yalan söylüyor olmalı. Bethany kadar seksi ve ilgi çekici bir kadının ergenlik çağından beri peşinden koşan erkekler olmalı.

"Her neyse..." diye devam ediyor. "Biriyle konuşmak güzel. Teşekkürler."

İfadesini daha sonra ayrıntılı olarak deşifre etmem, iddiasının nasıl mümkün olduğunu anlamam gerekecek. Şimdilik gülümsüyorum. İlerleme kaydediyorum. Ve onu rahatlatmam gerekiyor. "Benimle istediğin zaman konuşabilirsin."

Sandviçinden narin bir ısırık alıyor, çiğniyor, sonra biraz suyla yutuyor ve başını bana çeviriyor. "Neden bu kadar iyi davranıyorsun? Eğer bana asılıyor olsaydın, cevap çok açık olurdu. Ama asılmadın - bunun için teşekkür ederim - ama kafam karıştı."

Dostça sohbet eden göreceli yabancılar olduğumuz için mi? Yoksa birbirimizi tanımak dışında özel bir amacı olmayan insanlar olduğumuz için mi? "Neden? Benim düsturum asla çok fazla arkadaşın olamayacağıdır. İlk tanıştığımızda, seni takip eden o adam beni kızdırmıştı. Sanırım içimdeki koruyucu ağabey de bu-"

"Senden daha yaşlı olduğuma eminim."

"Fark etmez. Belki de içimdeki erkektir. Her iki durumda da zorbalardan hoşlanmam. Özellikle de kadınları avlayan zorbalardan hoşlanmam."

Yumuşakça gülümsüyor. "Ailen seni doğru yetiştirmiş."

"Ben de öyle düşünmek istiyorum. Ebeveynlerden bahsetmişken, sizinkiler bu tatilde neredeydi?"

"Annem kısa bir süre önce evlendi ve ben ona ve kocasına biraz zaman tanıyorum." Bethany gözlerini kaçırıyor ve susuyor. "Babam ve ben..."

Bu cümleyi bitirmeye niyeti olmadığı gerçeğine kendimi teslim edene kadar neredeyse bir dakika geçiyor. "Karmaşık olduğunu mu söyledin?"

"Çok."

"Nerede olduğunu biliyor musun?" Kefaletle serbest bırakıldığını biliyorum ama duruşmaya kadar nerede yaşıyor?

"Tam olarak değil."

Görüşmüyorlar mı? Yıllarca onun suç ortağı olduktan ve müşterilerini onunla birlikte dolandırdıktan sonra, şimdi o suçlanıp tutuklandığına göre, kadın onunla ilişkisini kesiyor mu? Eğer öyleyse, bu çok soğuk.

"Onunla hiç konuştun mu?"

"Bana sesli mesaj bıraktı."

"Ve?" Şu anda bir cevap talep etmek istiyorum, ama o sert ve kesinlikle rahatsız. Bu sorgulamaya daha sonra, güvenini daha fazla kazandığımda, daha fazla yol aldığımda geri döneceğiz. Birkaç saat sonra bana tüm sırlarını dökmesini bekleyemem.

"İşte bu kadar. Hamburgerin nasıl?" diye soruyor.

Başka bir çıkmaz sokak. Dişlerimi sıkmamak için mücadele ediyorum ve bunun yerine başımı sallıyorum. "Güzel."

Bana küçük bir gülümseme gönderiyor ve ben de ona rahatlaması için zaman tanıyarak biraz daha yiyorum. Hatta bardağını boşalttıktan sonra ona biraz daha su getirmek için gönüllü oluyorum.

Döndüğümde sandviçini bitirmek üzere olduğunu fark ettim. Ben de öyle. Sınırlı zamanım çok hızlı geçiyor. Tekrar zorlamalıyım, bu sefer farklı bir açıdan.

"Dün seni rahatsız eden bar sineğinin barda çalışmaya başladığından beri peşinde olduğunu duydum. Seni yatağa atmaya mı çalışıyor? Eğer öyleyse, sana orospu demesi ona hiç puan kazandırmayacak."

"O bir pislik." Sorumu geçiştirdi.

"Kesinlikle. Suratına yumruk atmak istedim." Bunu tüm dürüstlüğümlle söyleyebilirim.

Bileğine baktığımda, parmaklarının şeklinde oluşan morlukları görünce biraz şaşıyorum. Hiç düşünmeden masanın diğer tarafına uzanıp elini elime alıyorum.

İşte yine o lanet farkındalık sarsıntısı. Karşımda, bir nefesi boğduğunu duyuyorum.

Yenilenen şehvetimin sıcak hücumunu yutuyorum. "Beth, bu korkunç görünüyor. Sana biraz buz getirmeme izin vermeliydin."

Omuz silkerek elini serbest bırakıyor. "Ben iyiyim. Gerçekten yorulmaya başladım ve eve gitmek istiyorum."

Başka bir deyişle, sonunda çizgiyi aştım ve onu konfor alanının dışına ittim. Bu gecelik işi bitti.

Sikeyim.

"Elbette."

Sessizce ayağa kalkıyor ve etrafı temizledikten sonra çantasını omzuna atıyor. Yine gergin görünüyor.

Ona biraz cazibesi olduğunu umduğum bir gülümseme gönderiyorum ve kapıya doğru ilerlemesini işaret ediyorum. "Bu taraftan..."

Bethany otoparka doğru gidiyor. Keşke bikini üstünün üzerine bol bir tişört giymeseydi. Keşke pürüzsüz, sıkı bacaklarını ve her adımda sallanan muhteşem poposunu fark etmeseydim. Garip bir şekilde -sadece bilgiye ihtiyacım olduğu için değil- keşke beni dışlamayı bıraksaydı.

Arabada yolcu koltuğuna yerleşiyor ve iç çekerek gözlerini kapatıyor. "Yorgun musun?"

Bana döndü. "Kafam karıştı."

Arabayı çalıştırdım ve yolun doğusuna doğru ilerledim.

"Neden?" "Montana'nın bu gece sana evlenme teklif ettiğini

biliyorum."

Öyle mi? "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Bana gideceğini söyledi. Bana senin hakkında ne bildiğimi sordu."

Oh, bu ilginç. "Peki neden kafan karıştı?"

"Onu reddettin ama *beni* eve mi bırakıyorsun? Anlamıyorum. O istekliydi..." "Benimle seks yapmak mı?"

Ve Bethany değil. Başını sallarken alt metninde bu var. İkimiz de bu gerçeğin tamamen farkındayız, o zaman neden bu konuyu açıyoruz? Belki de beni potansiyel bir arkadaştan daha fazlası olarak gördüğü içindir? Eğer öyleyse, belki Montana'yı reddetmek bana Bethany'nin güvenini daha fazla kazandırır.

"Biliyorum. Gerçek şu ki, seni eve bırakmayı tercih ederim," diyorum.

Dürüst olmak gerekirse, Montana'ya neden hayır dediğimi bilmiyorum. Eğlenceli, gözü yormayan ve yatağa atması daha da kolay biri. Sevilmeyecek nesi var? Kuzey Dakota'dayken, sıkıcı bir Cuma gecesi için kutsanmış bir tedavi olurdu. Ama şimdi? Belki de karmaşık olmayan bir sevişmeyi umursamayacak kadar adaletin içindeyim.

Bethany bana göz kırpmıyor. "Fedakârlık yaptığın için teşekkürler. Buna gerek yoktu."

"Bu bir fedakarlık değildi." Bethany ile vakit geçirmek akılsızca seksten çok daha önemli. "Adaya gelmemin bir sebebi var, o da sevişmek değil."

"Vay canına. Bu çok ferahlatıcı bir bakış açısı," diyor, sesi daha da şaşırmış gibi çıkıyor. "36. Otoyol'dan aşağı inebilir misiniz?"

"Elbette," diye mırıldandım. "Ferahlatıcı, ha? Hayatında erkek fahişesi olan biri mi var?"

"Öyle de denebilir." Dikkatli cevabının altında bir hikaye var. Bunu duymak istiyorum. Ama tavırları bana bunun şimdilik başka bir kapalı konu olduğunu söylüyor.

Yolun geri kalanını bana yol tarif ederek geçiriyor, ta ki hiçliğin ortasında gibi görünen bir yere yanaşana kadar. SUNSHINE COAST BED AND BREAKFAST yazan bir tabela görüyorum.

"Burada mı kalıyorsun?"

Başını sallıyor. "Bu Keeley'nin işi." Kafam karışmış olmalı çünkü hemen ekliyor: "En büyük ağabeyimin karısı. Burayı yoga, organik gıda ve mutlu zaman geçirme yaklaşımıyla işletiyor. Bence çoğu insanı buraya gelmeye ikna eden şey muhteşem manzarası ve cazibesi. Açılalı çok olmadı ama şimdiden bazı ünlüleri kendine çekmeyi başardı. Kızkardeşim ve kocası Noah Weston burada evlendiler, bu da burayı haritaya koydu. O zamandan beri Başkan Hayes'in en iyi arkadaşlarından biri olan Dax Spencer ve gelini Holland burada balayı yaptı. Söylentilere göre televizyon oyuncusu Shealyn West ve yeni kocası da balayı için buraya gelecekti. Keeley çok heyecanlı."

"Bu harika." Etkileyici, ama ben daha çok Bethany'nin sohbet etmekten son derece mutlu olmasıyla ilgileniyorum - konu çok kişiselleşmediği sürece.

Bir dahaki sefere birlikte olduğumuzda "güvenli" konulardan bahsetmek için aklıma bir not alıyorum, gardını düşürmesi için onu sakinleştiriyorum.

"Sizi gezdirirdim ama..."

Hava karanlık ve muhtemelen herkes uyuyordur.

"Çok isterim." Özellikle de benimle daha fazla zaman geçirmesi için onu kilitlemem anlamına geliyorsa. "Başka bir zaman mı?"

Ön tarafa yanaşıp arabayı park ettiğimde, Bethany kaçmak için sabırsızlanıyormuş gibi hemen kapıyı açıyor. Sonra durakladı. "Getirdiğin için teşekkür ederim. Eminim kardeşim de sana teşekkür ediyordur. Zaten iki saat içinde kalkması gerekiyor, bu yüzden mümkün olduğunca çok Z uykusu çekmesine izin verdiğin için sana minnettar olduğundan şüphem yok."

"Gerçekten, hiç sorun değil. Yarın da seve seve yaparım." Umarım Ash arabasını bana tekrar ödünç verir.

"Bethany," diye seslendiğini duyuyorum sol omzumun yanından bir adamın.

Kafamı çevirdiğimde lanai'de duran bir figür görüyorum. Uzun boylu. Siluet halinde bile spor salonunu iyi tanıdığını söyleyebilirim. Gölgede olduğu için yüz ifadesini seçemiyorum ama bana doğru gönderdiği uyarı titreşimlerini kaçırmak zor.

Ayağa kalkıyor. "Buradayım, Maxon. Seni uyandırdıysak özür dilerim."

"Saat iki civarında senden haber alamayınca endişelendim. Birkaç mesaj gönderdim..."

Bethany küçük çantasından telefonunu çıkarır. "Özür dilerim. Onları duymadım."

Maxon ışığa doğru adım atıyor. Şimdi yüz ifadesini okuyabiliyorum. Mesajlarını duymasını engelleyecek şekilde kız kardeşine ne yaptığımı merak ediyor.

Doğru, bu adamı tanımıyorum ama çoğu erkek kardeşin nasıl düşündüğünü bilirim. Bethany aile dinamiklerine yeni katılmış olsa bile kardeşler, özellikle de Maxon gibi büyük olanlar, korumacıdır. Onunla nasıl başa çıktığıma bağlı olarak ya müttefikim ya da engelim olabilir.

Arabanın motorunu durdurup dışarı çıkıyorum ve elimi uzatarak Bethany'nin kardeşine yaklaşıyorum. "Ben Clint." Kahretsin. Bir soyadına ihtiyacım var. Belli ki ona Holmes olduğunu söyleyemem. Ben de kıcımdan annemin kızlık soyadını çıkardım. "Clint Dietrich. Beth ve ben birlikte çalışıyoruz. Onu eve bırakmayı teklif ettim."

Ona attığım ifade, onu asla incitmeyeceğime dair güvence vermek için tasarlanmıştı.

Elimi sıkıyor, ölçümü alıyor. Bakışlarıyla tanıştım. Gözle görülür bir şekilde rahatlıyor.

"Maxon Reed." "Memnun oldum. Harika bir yer."

"Teşekkürler."

Küçük bir at kuyruğu ve büyük, hamile bir göbeği olan kıvılcı saçlı bir kadın, gözlerini farlardan koruyarak lanai'ye doğru paytak paytak yürüyor. "Maxon?"

"Her şey yolunda, günışığı." Alnından öpmek için dönüyor. "Yatağına geri dön. Bethany evde."

"Oh, merhaba." Sonra kaşlarını çatı ve bana doğru baktı. "Onu eve sen mi getirdin?"

"Evet."

Bethany araya giriyor, "Keeley, bu Clint."

Ona dostça bir el sallıyorum, birkaç metre uzakta olduğu için değil, Maxon'un, üzerinde sadece ince bir bornoz varken karısının yakınında olmamı istemediğinden şüphelendiğim için.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor. "Maxon'ı şehre gelmekten kurtardığın için teşekkürler. Kahve içmeye gelmek ister misin?"

Bu insanlarla konuşmayı, Bethany'nin reddettiği bazı boşlukları doldurmalarını sağlamayı çok isterim. Maxon'ın çok açık sözlü olacağını sanmıyorum, ama neşeli küçük Keeley'nin olacağını umuyorum. Ama şimdi zamanı değil. Maxon kaşlarını çatıyor ve Bethany de baldızının teklifinden hoşnutsuz görünüyor. "Teşekkür ederim, ama başka bir zamana erteleyeceğim. Yarın görüşürüz, Beth. Seni bırakmamı istersen haber ver."

Eve o zaman."

"Tekrar teşekkürler." Arabanın kapısını kapatıyor, sonra saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor, insanları servetlerinden dolandıran yetişkin bir kadından çok bir kız öğrenciye benziyor.

Yine gergin görüldüğü gerçeğinden kaçamıyorum. Neden benim yanımda neredeyse sürekli böyle? İlginç bir soru... Kesinlikle yakında çözmem gereken bir soru.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

iki GECE SONRA, Bethany tepsisini takırdayarak barın üzerine bırakıyor ve iç çekerek sert yüzeye yaslanıyor. "Andy yeni yıl arifesinde meşgul olacağımızı söylemişti. Şaka yapmıyormuş."

"Cehennemde olduğumuzu söylerdim ama yeraltı dünyasına hakaret etmiş olurum," diye espri yapıyorum. "Son bir buçuk saattir o kadar hızlı içki karıştırıyorum ki, bir iki nefesten fazlasını aldığımı bile emin değilim."

"Aynen kardeşim," diyor Ash yanımda.

"Terry gerçekten gelmiyor mu?" Bu olasılık beni üzüyor.

Ash başını sallar. "Bu sabah acil bakıma gitti. Kesinlikle grip olmuş."

"Kahretsin," diye inliyorum. "Önümüzdeki birkaç saat cehennemin yedinci çemberi gibi olacak."

Bethany bana isteksiz bir gülümseme veriyor. "Ayaklarım şimdiden ateş çemberinden geçmiş gibi hissediyor. Bir dört saat daha nasıl dayanırım bilmiyorum. En azından uçları iyi."

Kısmen garsonlukta gerçekten ustalaştığı için. Ama aynı zamanda kırmızıya boyanmış yastık gibi dudakları ve uyluğunun ortasında biten spagetti askılı siyah elbisesiyle kesinlikle çarpıcı görünüyor. Montana'nın parlak kırmızı elbisesi gibi dekolte ya da gösterişli değil. Ama onu mükemmel bir şekilde sarıyor ve gecenin yarısını ona bakarak geçirdim. Buradaki erkeklerin çoğu da öyle, yüksek sesli Hawaiili tişörtlü adam da dahil. Geri döndü, üst üste beşinci gün. Davranışları yine taciz sınırında, bu yüzden Bethany'ye göz kulak olmak için elimden geleni yapıyorum. Yine de ona bakmaktan hoşlandığımı inkar edemem.

Bakmaktan daha fazlasını yapmak istediğimi de inkar edemem. Aslında, beynimi doyuran müstehcen fanteziler beni hem sinirlendiriyor hem de konsantre olmamı zorlaştırıyor. NC-17 hayallerimden kurtulup odaklanmalıyım.

"Bay Pislik'le aranız iyi mi?" diye sordum.

Omuz silkiyor. "Hemen hemen her gün. Bir tane daha fıçı Bud istiyor. Birkaç masa ötedeki balayı çiftleri Sex on the Beach shot'ları ve paylaşmak için bir akvaryum dolusu rom punch istiyor. Ön tarafta oturan ve yeni yıla anlamsız bir kaçamakla girmek istediklerini söyleyip ilgilenip ilgilenmeyeceğimi soran iki adam için de sek viski ve sek votka martini istiyorum."

Umarım hayır demiştir.

Diz çökerek verdiğim tepki taşaklarıma tekme yemek oldu. Onun kuşkusuz muhteşem vücudunu istemek bir şey, ama kıskanmak?

Sikeyim.

Kendime, sadece birkaç turist yüzünden dikkatinin dağılacığından ve kurduğumuz yakınlığa odaklanmayı bırakacağından endişelendiğimi söylemek istedim - yakında bana ihtiyacım olan bilgiyi sağlamaya başlayacak olan yakınlığa. Ama ben daha iyi biliyorum.

Benim neyim var böyle? Bethany'yi birkaç gündür tanıyorum. Sadece birkaç kez konuştuk. Ona kesinlikle dokunmadım. Ve dokunmayacağım da. Elbette, içimdeki azgın erkek onun kıyafetlerini

ıkarmayı, vücutumu onunkinin üzerine indirmeyi ve içinde biraz rahatlama bulmadan önce onu yatağıma bastırmayı çok isterdi. Onu istemesem bile, o çekici ve ben de bir erkeğim. Şehvet kolay.

Ancak bu, rahatsız edici bir şekilde sadece arzudan daha fazlası gibi hissettiriyor.

Tanrım, ailemi bu kadar inciten birinden zevk alamam. Bethany'ye hak ettiği cezayı vermek için buradayım, lanet olsun, orgazm olmak için değil. Ama ona göz dikmek için mi? Hayır. Kesinlikle hayır.

"Dallama gibi konuştular. Onlara ne söyledin?" İlgisiz görünmek için elimden geleni yapıyorum. "İlgileniyor musun?"

Mantık bana öyle olmadığını söylüyor. Aslında, ben dahil hiçbir erkekle ilgilenmiyor gibi görünüyor. Pantolonunun fermuarını çekemeyen başka bir adam onu yaktığı için mi beni "canlandırıcı" buluyor? Belki de. Ama bildiğim bir şey var. Tanıştığımızdan beri Bethany ikiyüzlü bir suç dehası gibi davranmıyor. Çok çalışıyor, işini yapıyor ve arkadaşlık etmeyi reddediyor. Sonra onu eve yalnız götürüyorum çünkü Ash bugünlerde Montana'ya yapışmış gibi görünüyor. Yol boyunca bana açılması için onu ikna etmeye çalıştım... ama sanki geçen gece anlattıkları onu daha fazlasını anlatmaktan korkutmuş gibiydi.

Umarım bu gece farklı olur.

Gece yarısından önceki son saat özellikle yorucudur. Herkes yeni yıla kadeh kaldırmak ister. Şampanya şişeleri soğutucudan çıkar, köpükler dökülür, kadehler kaldırılır. İnsanlar geri sayımın son on saniyesini başlatırken, Times Meydanı'ndaki televizyonda banttan gecikmeli yayın eşliğinde Bethany tepsisini barın üzerine bırakır, kendine bir bardak su alır ve bir yudum alır.

"Beş, dört, üç, iki, bir. Mutlu Yıllar!" diye bağılıyor kalabalık.

Yanımızda Ash, Montana'ya vurmak için barın karşısına eğiliyor. Başka tarafa bakıyorum ve bakışlarım Bethany'ye kilitleniyor. Etrafımızda her şey bir kargaşa içinde. Herkes öpüşüyor, dudak kilitleri neşeli ve tutkulu arasında bir yerde. Aramızda hava aniden ve tamamen durgunlaşıyor.

Ağzımı onunkinin üzerine koyma dürtüsü beynimde fırtınalar koparıyor. Düşüncelerimi okuyabilir mi? Bilmiyorum. Gözlerini kırpmadan bana bakıyor. Ne yapmıyor? Aramıza mesafe koyuyor.

Yutkunuyorum. Kanım dalgalanıyor. Sikim canlandı.

Evet, bunun babamın intikamını aldığım yıl olmasını istiyorum. Diğer yandan, ya Bethany masumsa?

Bu mümkün mü... yoksa onu istediğim için libidom aklımla pazarlık mı yapıyor? "Mutlu yıllar," diye mırıldanıyor usulca.

"Yeni Yılınız Kutlu Olsun."

Ash bana dirsek attı. "Yeni yılı doğru karşıla. Öp onu!"

Cesaret edemiyorum. Eğer başlarsam, onu bara yaslayıp bacaklarını etrafıma sarması için baştan çıkaracağımdan korkuyorum, böylece fermuarımı açabilirim ve işe koyulabiliriz.

Sonunda omzunu okşamaya karar verdim. Flörtöz olmadan arkadaşça, değil mi? Ayrıca yeterli değil. Neredeyse değil. Bilinçli bir düşünce olmadan, daha da yaklaştım, eğildim. Bethany de aynısını yapınca şok oldum. Kalbim kaburgalarımı tekmeliyor. Lanet olsun, bu olacak mı?

Nefesimi tutarak ona doğru eğildim, yüzüm onunkinin birkaç santim üzerindeydi. Dudağını ısıtıyor, belli ki kararsız ve emin değil. Ama nefesi kesilmişti. Kahretsin, sanki onu öpmemi ister gibi bakıyor. Nasıl öpebilirim ki? Hem de bu kadar çok isterken nasıl reddedebilirim?

Pembe dudakları beni kendine çekiyor. Vücudum otomatik pilota. Eğilmeye devam ediyorum, yaklaştıkça yaklaşıyorum, kalbim gümbür gümbür atıyor. Beklenti derimin altında uğulduyor.

Aradaki mesafeyi kapatıyorum. Ama dudaklarımı onunkilere değdirmeden hemen önce başını

eviriyor. Dudaklarım yumuşak yanağında kayıyor. Hafif, şekerli kokusunu içime çekiyorum, sonra hayal kırıklığıyla geri çekiliyorum. Hayal kırıklığıyla. Onu pmemek en iyisi olsa da suçlamalarla doluyum.

Siktir, kafamı toparlamam lazım. Benim de aramızdaki havayı yumuşatmam lazım.

Bir şekilde geri adım atma iradesini bulurken, "Benim için işe geri dön," diye takılıyorum. "İstediğin içkileri getireyim."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor, sonra boş bardakları toplamak ve hesabı ödemek için yakındaki bir masaya koşmadan önce suyunun sonunu en dişeyle yudumluyor.

Sonraki iki saat boyunca kalabalık hızla azalır. Gece ikiyi biraz geçe, personel yorgunluktan inlerken Andy kapıyı kilitliyor.

"İyi işti millet. Beth, Clint, Samantha? Salı günü görüşürüz. İzin gününüzün tadını çıkarın."

"Görüşürüz." Ona el sallıyorum.

Tahmin edilebileceği gibi Ash bana arabasının anahtarlarını fırlattı ve Montana'yla birlikte tekrar ortadan kayboldu.

Bethany'yi aradığımda, çıkıntının en ucunda duruyor ve telefonuna dokunuyordu. "Eve gitmeye hazır mısın?"

Tereddüt ediyor. "Beni bırakamayacak kadar yorgun olduğuna eminim. Maxon gönüllü oldu-" "Bu gece aramızda olmayan şey yüzünden mi kaçırıyorsun?"

Bir an için itiraz edeceğini düşünüyorum ama sonunda başını sallıyor. "Öyle demek istemedim..."

Bana o kadar yaklaş. Her ne kadar son anda soğuk davranması beni rahatsız etse de, bunun olmasına sevindim. Bethany'nin kafamı bulandırmasına ihtiyacım yok. Hâlâ milyonlarca sorunum var. Onu becermeyi ne kadar istediğimi düşünmek işe yaramayacak.

"Sorun değil," diyerek neredeyse öpüşmemizi küçümsedim. "Bak, biz arkadaşız, değil mi? O an için sadece dostça bir yeni yıl öpücüğü olurdu. Hiçbir anlamı olmazdı."

Yüzünde küçük bir kaş çatma belirdi. "Elbette. Kişisel bir şey değil ama şu anda hayatımda çok şey oluyor. Romantik bir şeye ihtiyacım yok. Beni öyle gördüğünden değil. Ne de olsa senden büyüğüm."

"O kadar da değil."

"Muhtemelen bir şey olmamamız için yeterli."

Beş yıl hiçbir şey değil ve eğer Bethany intikamımın değil de şehvetimin hedefi olsaydı, ne kadar yaşlı olduğu umurunda olmazdı. Bunun benim için önemli olduğunu düşünüyorsa delinin teki. Ama bu ona sahte bir güvenlik hissi veriyorsa, bana uyar.

Ona kayıtsız bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Eve bırakmaya ne dersin? Ben zaten ayaktayken Maxon'ı uyandırmaya gerek yok."

"Aslında uyandılar. Tüm kardeşlerim ve eşleri yeni yılı kutlamak için toplandılar, o yüzden..."

"Beth..." Ona en makul ses tonumu takınıyorum. "Maxon gelene kadar en az otuz dakika beklemen gerekecek ve ben de burada durup seninle birlikte beklemek zorunda kalacağım. Bay Pislik seni bulsun ve biraz daha taciz etsin diye seni yalnız bırakmayacağım." Sonra diğer kolunda parmak şeklinde taze morluklar olduğunu fark ediyorum. Anında öfkem patladı. "Bunu sana o mu yaptı?"

"Sorun yok. Kaburgalarına dirsek attım ve ellerini üzerimden çekmesini ya da defolup gitmesini söyledim. Geri çekildi."

Belki, ama ne kadar süre için?

Kahretsin, keşke onu tekrar yakaladığını görmeyi kaçırmasaydım. Bu pislik ne istiyor? Bethany'nin onunla yatmayacağını biliyor olmalı. "Her şey yolunda değil. Andy'ye söyledin mi?"

Birden telefonu çalıyor, sonra iç çekerek bana doğru bakıyor. "Beni eve bırakabilir misin? Keeley bu hafta üçüncü gecedir kasılmalar yaşıyor. Maxon onu bırakamaz."

Kader bana gülümsüyor. "Hadi gidelim."

Arabaya bindiğimizde, boğucu Hawaii havasının beni okşamasına izin vermek için camları açıyorum. Az önceki hatamı telafi etmek için otuz dakikam var. Ama ellerimi kendime saklamak zorlaşırken nasıl "sadece bir arkadaş" olmaya devam edebilirim? Onu tekrar öpmeye çalışsam, bana izin verir mi? Belki de. İzin verseydim, onun gözleri açık davranışının rol olduğunu ve beni de kazıkladığını kanıtlarsam kendimi daha ne kadar ihanete uğramış hissederdim?

Öte yandan, onun arkadaşı olarak bir yere varabiliyor muyum? Şimdilik hayır. Neredeyse bir haftadır Hawaii'deyim ve onun yalancı, hırsız bir kaltak olduğunu kanıtlamaya uçağımın indiği gece olduğumdan daha yakın değilim. Burada sonsuza kadar kalamam.

Otoyola çıktığımda "Teşekkürler," diyor. "Son zamanlarda beni çok zorluyorsun, en azından sana biraz benzin parası vermeme izin ver."

Cüzdanına uzandığında, onu durduruyorum. Öncelikle, kendime ait birkaç milyon dolarım var ve eğer babamın parasını bulabilirsek, bunun üzerine bir milyon dolarım daha olacak. İkincisi, babam sağ olsun, ben biraz eski kafalıyım. Çıkıyor olsak bile, bir kadından sırf ona iyilik yaptığım için para almam.

"Gerek yok. Ben hallederim."

"Israr ediyorum. Adada benzin çok pahalı."

Doğru. Ama bir hırsız bana borcunu ödemek konusunda neden bu kadar kararlı olsun ki? Buna bir cevabım yok, tıpkı yüz milyonlarca dolar çalan birinin neden dolandırıcılığının tadını çıkarmak yerine bir barda köle gibi çalıştığına bir cevabım olmadığı gibi. Bu, soruşturmacıların izini kaybettirmek için tasarlanmış bir numara mı? Ama FBI zaten tutuklamak istedikleri herkesi tutukladıklarını açıkladığına göre, onları kandırmaya gerçekten ihtiyacı var mı?

"Hayır. Ama bana bir şey vermek istiyorsan, konuş benimle. Seninle konuşmayı seviyorum."

Ona bana borçlu olmadığına dair güvence verip sonra da yakınlaşmak için onun duygularını kullanmak muhtemelen boktan bir şey. Ama oyunumu hızlandırmalı, daha hızlı çalışmalıyım. Eğer bunu yapmazsam, Bethany Banks'in kim olduğunu ve neler yaptığını çabucak kanıtlayamazsam, isim bitmeden hayatın beni Maui'den uzaklaştıracağına dair korkunç bir his var içimde. Ya da... Zayıf düşerim, onu öperim, soyarım ve geçmişini umursamayı bırakırım. Her iki sonuçla da yaşayamam.

"Nedenini bilmiyorum." Omuz silkiyor. "İlginç bir şey söylemedim." "Derinlere indiğinizi hissediyorum. Dürüst olmak gerekirse, bunu pek sık bulamıyorum."

Onun ruhunu deşiyor olabileceğim düşüncesinden rahatsız görünüyor. "Bence otuz yaşına ulaşan hemen herkesin, bazılarında yara izleri bırakan deneyimleri olmuştur. Ben bu konuda eşsiz değilim."

Hayır, değil. Ama hızlıca açılmasına ihtiyacım olduğu için, belki kişisel bir şey teklif edersem karşılık vermek isteyebilir.

"Seni anlıyorum. Benim de yaralarım var. Suçluluk duygusuyla yaşamamanın ne kadar korkunç olduğunu biliyor musun?"

Bethany sessizleşiyor ve bakışlarını kucağında kavuşturduğu ellerine indiriyor. "Evet. Her gün." *Oh, şimdi bir yere varıyoruz...* Ama şimdi onu açılmaya teşvik etmek için ne paylaşmalıyım?

"Annem kanserden öldü ve hastalığı boyunca evden uzaktaydım," diye geveledim. Bir kez söylediklerimin farkındayım, dehşete düştüm... ama sıkıştım. Buna katlanmak zorundayım. "Sonuna

kadar kendime onun ölmeyeceğini, çok genç ve çok sağlıklı olduğunu söyleyip durdum. Bunu yeneceğini. O her zaman mücadeleci biriydi. Hayatta her şeyin üstesinden gelirdi, bu yüzden kendimi bunun sadece yoldaki bir tümsek olduğuna ikna ettim. Onunla telefonda konuştuğumda hep neşeliydi. Babam bana ciddi olduğunu söylemeye çalıştı ama ben onu duymadım." Durakladım, tıkanığım için hayal kırıklığına uğradım. "Buraya gelene kadar

Anneme doğum günü sürprizi yapmak için eve gittiğimde kanserin onu ne kadar harap ettiğini gördüm ve inkarımın birlikte kalan zamanımızın çoğunu boşa harcadığımı fark ettim. Üç hafta daha kaldım. Son nefesini verirken ona onu sevdiğimi söyledim." Gözlerim yaşardı. *Tanrım...* "Onu gömmek beni neredeyse öldürüyordu. Tabutunu toprağa indirdiklerinde bile öldüğüne inanmadım."

Bethany bana dönüyor, elime uzanıp sıkarken gözyaşları karanlıkta parıltıyor. "Özür dilerim. Bunu hiç kimseye söyledin mi?"

Konuşamıyorum, bu yüzden sadece başımı sallıyorum ve elini sıkıyorum. "Baban ya da kardeşlerin değil mi?"

"Babam yeterince şey yaşıyordu. Kardeşlerim kendi kederleriyle uğraşıyorlardı. Onları dinledim. Buna ihtiyaçları olduğunu biliyordum ama..." Bret ve Bry'a yüklenemedim.

"Herkes için o kadar güçlü olmak zorunda değilsin. Yalnız olmak zorunda değilsin." Sanki bir sonraki sözlerinin bilgeliğini tartışıyormuş gibi dudağını ısırtıyor. "Dinleyeceğim."

"Teşekkürler. Bu kadar kişisel bir konuyu açtığım için özür dilerim." Erkekçe olmayan gözyaşı tehdidine karşı burnumu çekiyorum. "Seni eve bırakıyor olmam gerekiyordu ama ben kalkmışım, moral bozucu bir konu açıyorum. Bu konuda konuşmaya devam edersem kendimi utandıracağım."

Elimi tekrar sıktı. "O zaman sen kendini toparlarken ben burada oturabilirim. Bana yardım etmek için çok şey yaptın. En azından bunu yapabilirim."

Ona sıkı bir gülümseme verdim. "Bana annenden bahset."

"Beni genç yaşta doğurmuş ve bekar bir anne olarak büyüttmüş. Birkaç yıl önce harika bir adamla -dul bir adamla- evlendi ve Salt Lake'e taşındılar. Bu onun için iyi oldu."

"Siz ikiniz yakın mısınız?"

Bethany hemen cevap vermiyor. "Keşke öyle olsaydık dediğim kadar değil. Beni doğurduğunda yirmi bir yaşındaydı. Sanırım hazır olmadan onu yetişkin olmaya zorladığım için bana biraz içerlemişti."

"Sanırım kimse kafasına silah dayayıp onu babanla seks yapmaya zorlamadı."

Başını iki yana sallıyor. "Ben hayatına girene kadar anne olmanın ne kadar büyük bir sorumluluk olduğunu fark ettiğini sanmıyorum. Ben çocukken, parti yapabilmek için her zaman beni ekmenin yollarını arardı. Komşularla, bakıcılarla ve babamla çok zaman geçirdim. O daha yaşlı. Ve zengin, ya da öyleydi." Dalgınlaşıyor, kaşlarını çatıyor. "Sanırım küçüklüğümde beri benim yetiştirilmem için babamdan zorla para almaktan hoşlandığını biliyordum. Dans dersleri, piyano dersleri ve bir sürü özel okul. Babam sıcak değildi, ama en azından birlikteyken benden uzaklaşmanın yollarını aramazdı, bu yüzden ona karşı bir kaltak olduğu için ona biraz içerledim."

Vay canına. Neredeyse hiç açılmayan bir kadın için birdenbire çok şey paylaştı. Babası konusunu geçiştirdiğimiz için devam etmesi için onu teşvik ediyorum. "Yani ona daha mı yakınsın?"

Omuz silkiyor. "Hem evet hem hayır. Büyürken beni cesaretlendirdi. Hayatta harika şeyler yapmak için ihtiyaç duyacağım her şeyi öğrenebilecek kadar zeki olduğuma inanmamı sağladı. Son birkaç yıla kadar annem bana öğretebileceği en değerli becerinin bir erkeğin taşaklarından para sızdırmak olduğunu düşünüyordu. Görünüşe göre, bu konuda çok başarısızmışım. Her neyse, sanırım aşık olmak sonunda ona biraz huzur getirdi, çünkü artık yanında olmak çok daha iyi. Çocukluğumu telafi etmek için ince yollar denedi ama üç yaşındayken bir anneye ihtiyacım vardı, şimdi otuz yaşındayken o kadar da değil."

Bu çok üzücü. Bethany kendi hatası olmadan annesinin hatalarının bedelini ödedi.

Sanki geçmişte kalmış gibi acısını unutmaya çalışıyor ama görüyorum ki hâlâ peşini bırakmıyor.

Başparmağımla elini okşuyorum ve parmaklarını sıkıyorum. "zr dilerim. Görünüşe göre annenle halletmeniz gereken çok şey var. Yine de zamanınız var. Hâlâ yapabilirsin."

"Ve yapamazsın. Sızlanmalarım duyarsızca geliyor."

"Söylediğim bu değil. Sana umut ışığı veriyorum. Aranızı düzeltmek için hâlâ burada. Geçen gün babanın sana sesli mesaj bıraktığını söylemiştin. Onu geri aradın mı? Hala görüşüyor musunuz?"

Başını iki yana sallıyor. "Bu da beni çok kötü gösteriyor çünkü baban da artık burada değil. Dürüst olmak gerekirse, farklılıklarımızı çözüp çözemeyeceğimizi bilmiyorum."

"Kavga mı ettiniz?"

Bethany gerçekten sessizliğe gömülüyor. Nefesimi tutuyorum, bana faydalı bir şey söyleyecek mi diye merak ediyorum. Onu bu konuşmanın içine çektiğim için suçluluk duyuyorum, ama şimdi buradayız, her şey açık, net ve gerçek. Ve sanki onu daha önceki konuşmalarımızda anlamadığım bir şekilde anlamaya başladığımı hissediyorum.

"Yakın zamanda onun nahoş tarafıyla temas kurdum diyelim."

Sanki başından beri onun bir pislik olduğunu bilmiyor muydu? Bu nasıl mümkün olabilir? Daha fazla bastırmak istiyorum ama Bethany kendini toparlamakta zorlanıyor gibi görünüyor.

"Ve sen bundan hoşlanmadın," diye bitiriyorum. "Özür dilerim."

"Bu... bir şoktu. Benimle gurur duyduğunu düşünerek büyüdüm. Beni her zaman başarılı olmaya itti. Üç yaşına geldiğimde üstün zekâlı ve yetenekliler anaokulu programına katılmışım. Dört yaşında okumaya ve basit matematik yapmaya başladım. Anaokuluna hiç gitmedim, doğrudan ikinci sınıfa atladım. Ayrıca dördüncü sınıfı, sekizinci sınıfı atladım ve son sınıfta eş zamanlı lise ve üniversite kursu çalışması yaptım. Okul gerçekten garipti. Herkesten çok daha küçüktüm. Ağlardım. Babam beni, herkesin onlardan çok daha iyi olduğum için beni kıskandığına ve onların saçmalıklarını görmezden gelmem gerektiğine ikna etmek için elinden geleni yaptı. Ama gerçek şu ki, o çocuklar için ben bir ucubeydim."

Kahretsin, çocukluğuyla ilgili çizdiği tablo çok kasvetli. İstemesem de onun için üzülüyorum. Acaba bu yüzden mi başkalarından çalma konusunda bu kadar az vicdan azabı çekiyordu? İnsanlar ona hiç merhamet ya da empati göstermedi, o da bu iyiliğe karşılık mı verdi? Belki de. Beni tamamen kandırıyor olabilir mi? Elbette... ama bu pek olası görünmüyor. Gerçekten iyi bir oyuncu olmalı. İmkânsız demiyorum, ama suçluluk ve üzüntüyü nasıl bu kadar gerçekçi bir şekilde taklit edebilir? Belki de müşterilerini en başta bu şekilde dolandırmıştır.

İçgüdülerim bunu reddediyor.

Ya hırsızlıktan sorumlu olan babasıysa ve o da bu dolandırıcılığa alet olduysa? "Sen harikasin, ucube değilsin," diye yatıştırıcı bir tonda onu temin ederim.

"Kardeşlerim ve onların eşleri dışında böyle düşünen tek kişinin sen olduğundan eminim. Ama... teşekkürler." Zoraki bir neşeyle bana gülümsüyor ve gözyaşlarını silmek için elini benimkinden çekiyor.

Gerçek gözyaşları.

"Benim için ön plana çıkmak zorunda değilsin."

"Buna minnettarım ama yeni bir yıla başlarken üzülmünün bir anlamı yok. Ayrıca, Maxon ve Keeley'nin evine varmak üzereyiz ve beni üzgün görmelerini istemem."

İyi karar. "Kardeşin oldukça gergin görünüyordu."

"Maxon korumacıdır. Griff de öyle. Birbirimizi uzun zamandır tanımıyor olabiliriz ama hemen aile moduna geçtiler. Bu güzel bir şey. Bazı yönlerden babama çok benziyorlar. Ama önemli olan yönlerden, degiller."

"Peki baban annenle ilişki yaşadığında evli miydi?"

"Evet. On yıllar boyunca pek çok asistanıyla ilişkisi oldu. Onun tek gayrimeşru çocuğu ben değilim. En küçük kardeşim Evan benden birkaç yıl sonra dünyaya geldi. Babamın son asistanından yeni doğmuş bir çocuğu bile var, bir arkadaşının kızı - tahmin edilebileceği gibi artık bir düşman." Başını iki yana sallıyor. "Sanırım uzun süre davranışlarının çoğunu görmezden geldim, gezgin penisinin neden gerçek karakteriyle ilgisi olmadığına dair bahaneler uydurdum. Ama sonunda öyle oldu."

Ve hayal kırıklığına uğramış. Bu gerçek sesinde çınlıyor. Yani annesi örnek alacağı biri olmadığı gibi, şimdi de babasının erkek düşkünü, dolandırıcı bir pislik olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda.

Bana söylediği her şey kafamı karıştırıyor. Düşünmem gerek. "En azından kardeşlerin artık senin yanında."

"Görünüşe göre, evet. Bana inandığımdan ya da muhtemelen hak ettiğimden çok daha iyi davrandılar. Bunun için minnettarım."

Pansiyonun önüne geldiğimizde, kardeşleri, eşleri ve birkaç misafir dışarı dökülüyor. Lanai'nin üzerindeki ışıklar parlıyor. Tiki meşaleleri yanıyor. İnsanlar gülüyor. Çiftler kucaklaşıyor. Çok fazla mutluluk görüyorum.

"Lafı açılmışken..." diyor. "Bıraktığın için teşekkürler."

"Bir şey değil. Görünüşe göre partiyi senin için düzenliyorlar. İyi eğlenceler."

Başını iki yana sallıyor. "Ben yatmaya gidiyorum. Bu hafta burada birkaç misafirleri var ve gerçekten kalıp üzgün bir üçüncü tekerlek olmak istemiyorum. Yine."

Bunu anlıyorum. Bir bakışta bile hanın etrafında dolanan küçük insan grubunda gördüğüm neşeyi kıskanıyorum. "Eminim değilsinizdir."

Bethany kapının kolunu tutuyor. "Sorun değil. Hepsi mutlu bir evlilik sürdürüyor ve bu benim asla olamayacağım bir şey. Bununla barıştım. Bırakayım da partilerinin tadını çıkarsınlar." Arabanın kapısını açtı. "Bıraktığın için teşekkürler. İyi geceler."

Ben daha bir şey söyleyemeden iri yarı bir adam, kaslı kolunu muhteşem bir esmerin hamilelikle genişleyen beline dolamış bir şekilde yanıma geliyor. "Bethany! Nasılsın? Sana biraz şampanya ayırdım." Sonra ön camdan bana baktı. "Sen Clint misin? Maxon bana senden bahsetti. Ben Noah Weston."

Bethany'ye mahremiyet ve huzur vermek ile ailesine sızmak ve içeriden bilgi edinmek arasında tartışıyorum. Bu bir yarışma değil.

Gülümseyerek Ash'in sedanından çıktım ve elimi uzattım. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Ben bir hayranınızım. Bu sezon renkli yorumlarla ortalığı kasıp kavuruyorsun."

"Teşekkürler. Bunun dışında, bugünlerde üzerinde çalıştığım baba vücudu dışında hayran olunacak bir şey yok." Düz ve sert gibi görünen karnını okşuyor. Kolları kolsuz bluzun içinde kesinlikle şişkin ve bu da onun çok daha güçlü olduğu konusunda bana pek şüphe bırakmıyor.

Esmer kız güler. "Çok saçmalıyorsun. Her zamankinden daha sıkı çalışıyorsun ve beni de yanında sürüklüyorsun. Dünden sonra kalçalarım ağrıyor."

"Hey, bebeğin yanında konuşmana dikkat et." Hafif çakırkeyif görünerek bir elini kızın yuvarlak karnına bastırıyor. "Kötü alışkanlıklar edinmesini istemeyiz. Ayrıca, eğer istersen, kalçalarını acıtmak için gerçekten bir neden vereceğim."

Adam ona şehvetle göz kırptığında esmer kadın gülüyor. Maxon'a döner. "Ona daha fazla içki verme."

"Ne?" Noah itiraz ediyor. "Gece daha yeni başlıyor! Bir içki ister misin?" diye soruyor bana. "Elbette," diyorum, sonra Bethany'ye dönüyorum.

Parçalanmış görünüyor.

Elini tutuyorum. "Fazla kalmayacağım. Ben sadece... Ash Montana'yla birlikte olacak ve eğer sorun olmazsa yalnız kalmaya hazır değilim." Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve manipülatif de olsa bütün gece bana acı veren bir şeyi itiraf ediyorum. "Bu benim ailem olmadan geçireceğim ilk koca yıl olacak ve... zihinsel olarak buna ne kadar hazır olduğumdan emin değilim."

Yüzü yumuşar. "Bunu düşünmemiştim bile. Kendi saçmalıklarımla uğraştığım için özür dilerim. İçeri gelin. Herkesle tanış."

Birkaç dakika içinde Noah'nın karısı ve Bethany'nin üvey kız kardeşi Harlow'la resmen tanıştım. Tıpkı Bethany'nin tarif ettiği gibi kendine güvenen ve hayat dolu biri. Ondan hemen hoşlandım. İyi bir insan olduğunu söyleyebilirim. Maxon elimi sıkıyor, görünüşe göre bana karşı yumuşuyor. Keeley hamile yürüyüşüne ara verip bana sarılıyor ve asık suratla doğum sancılarının durduğunu söylüyor. Sonra Griff ayaklarını sürüyerek geldi, sanki ölçümü almış gibiydi. Tanıştırıldığımızda, sanki beni izlediğini ve kız kardeşine bulaşırsam kullanmaktan çekinmeyeceği dişleri olduğunu bildirmek istercesine elimi biraz fazla güçlü bir şekilde sıkıyor. Ona en dostça gülümsememi vererek bunun bir sorun olmadığına ikna ediyorum.

Bethany'den ihtiyacım olan kanıtı alıp yetkililere teslim ettiğimde, ben çoktan gitmiş olacağım ve bu insanların görüşlerinin hiçbir önemi kalmayacak.

İstenmeyen suçluluk duygusu içimi burkarken Griff beni sarışın karısı Britta ile tanıştırıyor, o da hamile. O da çok tatlı.

Sırada uzun boylu, entelektüel bir adam var. Zeki olabilir ama belli ki spor salonunda da çok zaman geçirmiş. Kendini Evan Cook olarak tanıttı. Teknoloji dehasının adını duymuştum. Barclay Reed'in oğlu olduğunu bilmiyordum. Sonra uzun kolunu güzel bir Afro-Amerikan kadına doladı ve beni hamile olduğunu söylediği karısı Nia ile tanıştırdı. Anlaşılan tüm bu yeni evliler aile kurmadan önce hiç vakit kaybetmemeye karar vermişler.

Ardından, Maxon ve Keeley'e harika zaman geçirdikleri için teşekkür edip yatmaya gitmeden hemen önce hanın birkaç misafiriyle tanışıyorum. Noah'ın kardeşi bekâr baba Trace, uyuyan oğlunu bebek arabasından alıyor, bize el sallıyor ve eve gidiyor.

Son olarak, Evan'ın arkadaşı ve CFO'su Sebastian elinde soğuk birayla evden çıktı ve bana doğru uzattı. "Bira mı?"

"Eve gitmem gerekiyor," diyorum başımı sallayarak.

"Sadece bir tane," diyor. "Araba kullanırken kendinizi rahat hissetmiyorsanız, biri sizi götürecek ya da bir yerde bir kanepede yatmanıza izin verecektir."

Tereddüt ediyorum. Muhtemelen fazla kalmamalıyım. Bethany'nin bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyorum. Ama bilgi almak için bir şeyler yapmalıyım. Ayrıca, Ash'in berbat dairesine dönüp gecenin geri kalanını yalnız geçirme fikri kulağa gerçekten iç karartıcı geliyor.

"Pekâlâ. Teşekkürler." Sonra bahçede Bethany'yi arıyorum ve onun Keeley ve Harlow'la konuştuğunu görüyorum ama eli boş. "Beth ne içiyor?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Bilmiyorum. Sadece bir kez karşılaştık."

"Sorun değil. Bir yolunu bulacağım." Buz gibi biradan bir yudum alıyorum, sonra Maxon'a yanaşıyorum. "Kız kardeşin ne içiyor?"

"Sauvignon Blanc. Buzdolabında onun için soğuttuğum Yeni Zelanda'dan iyi bir tane var." "Ona bir bardak getirmemin sakıncası var mı? Zor bir gece geçirdi. İş yerinde çok kötüydü."

İçeri, beyaz, aydınlık mutfağa doğru ilerlerken Maxon başını sallıyor. "Ona buraya geldiğinde karşısına çıkan ilk işi kabul etmek zorunda olmadığını söyledim. Para kazanmaya o kadar kararlı ki

Kendi deyimiyle 'başımndan defolup' kendi evine çıkabilir. Ona acele etmemesi gerektiğini söyledim ama o çok inatçı ve bağımsız biri."

"Beth'e benziyor."

"Beth, ha?" Kaşlarını çatıyor. "Bak, mesaisinden sonra onu eve bırakmanı takdir ediyorum ama erkek erkeğe mi? Şu anda iyi bir durumda değil. Eğer sırf onu becermek için ona yaklaşıyorsan-"

"Ben değilim. Biz... arkadaşız."

"Ona nasıl baktığını görüyorum."

Bu iyi değil çünkü Maxon kız kardeşini becermek istediğimi anlayabiliyorsa benden başka ne anlayabilir ki? "Güzel olduğunu inkar etmeyeceğim. Ama bana şu anda biriyle çıkmak istemediğini ve benim onun için çok genç olduğumu söyledi."

"Pfft." Maxon gözlerini deviriyor. "On altı yaşında değilsin ama dediğim gibi, zihinsel olarak biriyle çıkmak ya da başka bir şey yapmak için uygun bir durumda değil."

Şahsen, bunun Bethany'nin kararı olduğunu düşünüyorum ve Maxon'un araya girmesinden memnun olup olmayacağını merak ediyorum. Ama aslında onunla birlikte olmak istemediğim için onu yalanlamıyorum, sadece babama karşı işlemiş olabileceği günahların bedelini ödetiyorum.

En büyük erkek kardeşi bana şarap bardaklarının yerini gösteriyor ve Griff içeri girdiğinde bir şişe şarap çıkarmak için buzdolabını açıyor. Omzunun üzerinden bakıyor ve minyon karısının Keeley ile konuştuğunu ve yardımsever bir şekilde sırtını sıvazladığını görüyor.

Sonra tüm dikkatini tekrar bana odakladı, kaşlarını kaldırdı. *Sorgulamaya başla.*

"Umarım Bethany'yi yatağa atmaya çalışmıyorsundur." Biramda boğuluyorum.

"Dostum." Maxon gözlerini devirir. "Ben zaten sordum ve çok daha incelikliydim."

"Siktir et kumazlığı. Ben bilgi istiyorum. Bileklerindeki morluklar da neyin nesi?" Bana sivri bir bakış gönderdi.

"O ben değilim. Sürekli bara gelen, ısrarcı ve eli sıkı bir müşteri var. Elimden geldiğince müdahale etmeye çalıştım ama bu gece o kadar yoğundu ki son numarasını kaçırdım."

"Neden kimse bu adamı dışarı atmadı?"

"Salı günü Andy ile bu konuyu konuşacağım çünkü bu doğru değil. Ama sormak zorundayım, Beth neden kendini savunmak konusunda isteksiz görünüyor?"

Maxon ve Griff birbirlerine bakıyorlar, sonra Griff ona bir kadeh şarap doldururken yaşlı olan daha özenle hazırlanmış olduğunu tahmin ettiğim bir cevap veriyor. "Şu anda zor bir dönemin ortasında. Bazı şeylerin üstesinden gelmesi gerekiyor."

Cevaplara bakılırsa, bana pek bir şey söylemiyor ama konuşuyoruz. Bu da bir başlangıç. "Beth son zamanlarda babasıyla aralarının açıldığından bahsetti."

Bu itiraf karşısında afallamış görünüyorlar. "Öyle de denebilir," diye homurdanıyor Griff.

Maxon bana Bethany'nin bardağını uzatıyor, sonra da kardeşine dirsek atıyor. "Evet. Babamız kocaman, kanayan bir pislik. Onun da bunu zor yoldan anlaması an meselesiydi. Diğerlerinin yanına dönmeliyiz."

Açıkçası, daha fazlasını ifşa etmeyecekler, ancak bu ikisinin babaları hakkında Bethany'den bile daha az parlak bir fikre sahip olmaları ilginç. Elbette, Barclay Reed'in harika bir adam olduğunu hiç düşünmemiştim. Tutuklandı ve on yıllardır ona güvenen müşterilerinin internette dolaşan kurban

hikayeleri yürek parçalayıcı. Ama hak ettiğini bulacak, o yüzden Bethany'ye odaklandım.

Maxon, "Ne yaparsan yap, yine de ona fazla yüklenme," diye mırıldanıyor. "Öyle görünmüyor olabilir ama Bethany şu anda çok kırılgan."

Griff kolumu tuttu. "Ve eğer ona zarar verdiğini öğrenirsek, taşaklarını koparmaktan çok mutlu oluruz. Anlaşıldı mı?"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BU UYARI beynimde çınlarken, dışarıya, lanai'ye yayılmış insanlara doğru ilerliyorum. Evan ve Sebastian ofisle ilgili derin bir sohbete dalmış görünüyorlar. Noah bir şişe bira daha açıyor, bir yudum alıyor, sonra kolunu Keeley, Britta ve Nia ile hararetle bir şekilde konuşan Harlow'a doluyor. Bethany ise ellerini önünde kavuşturmuş, etrafta dolanmaktadır. Kadınlar onu konuşmanın içine çekmek için ellerinden geleni yaparlar. Gülümsüyor, açıkça dinliyor ama hiçbir şey söylemiyor. Bence bunun nedeni bebeklerin ona göre olmaması değil, daha çok kendini yerinde hissetmemesi.

"Selam." Şarap bardağını ona doğru uzatmadan önce her iki elimde birer soğuk içeceklerle yaklaşıyorum. "Bir içki al. Bunu hak ettin."

"Teşekkürler. Oturmam lazım. Ayaklarım hala beni öldürüyor."

Benim için de sorun olmazdı, bu yüzden beni lanai'nin köşesinde kümelenmiş bazı veranda mobilyalarına götürmesine izin verdim. Muhtemelen en yakın olduğu için bir koltuğa çöktü. Birkaç adım ötedeki sandalyeyi görmezden gelip yanına oturuyorum, ayaklarını alçak masaya dayadığında ben de onu takip ediyorum.

"Harika bir geceydi," diyorum.

"Garsonlara yepyeni bir saygı duyuyorum. Zor bir iş."

"Evet, öyle. Barmenlik de hatırladığımdan daha zormuş. Ya da belki sadece paslanmışımıdır."

"Öyle hissettirebilir ama doğru dokunuşa sahipsiniz. Bu geceki içkiler için iltifattan başka bir şey duymadım."

Gülümsüyorum. "Güzel. Yeniden başladığımdan beri kendime bunun bisiklete binmek gibi olduğunu söylüyorum." Yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Muhtemelen. Sanırım pek çok şey gibi."

"Evet." Aklıma gelen ilk şey seks oluyor. Aslında Bethany'ye ne zaman yaklaşısam aklıma hep seks geliyor.

Becermek için can attığım kadından bu kadar şüphelenmek berbat bir şey. O şarabını yudumlarken ben daha da yaklaşıyorum, ta ki o sertleşene kadar.

İçimden bir küfür savurarak minderlere yaslanıyorum ve kendime Bethany'ye ne söyleyeceğime odaklanmam gerektiğini hatırlatıyorum, onu buraya gelirken olduğu gibi nasıl açacağıma. Pantolonunun içine nasıl gireceğimi düşünmeyi bırakmalıyım. Bir şey yine rezervini yükseltti, lanet olsun ve onu rahatlatmam gerekiyor.

Neyse ki nasıl yapacağımı biliyorum... "Hadi bir içki oyunu oynayalım."

"Kardeşlik partisindeymişiz gibi mi?" Bana kaşlarını kaldırarak bakıyor.

"Sanki sorunlarımızı unutmaya, aptal olmaya ve biraz eğlenmeye çalışıyormuşuz gibi."

Bethany toplantının etrafına göz gezdiriyor. "Geri kalan kadınların hepsi hamile. Oynayamazlar."

"Sadece ikimizi kastetmiştim. Rahat bir kőřemiz ve taze içkilerimiz var. Neden olmasın?"
"Ya da bugünlük bu kadar yeter deyip çok ihtiyacımız olan uykuyu çekebiliriz."
Yorgunca iç geçiriyor. "Yeni yıl ruhun nerede?"

Başını sallayarak gülüyor. "Tamam, ama sadece yeni yıl olduğu için ve sadece üniversiteden on yedi yaşında mezun olduğum için, yani tüm olağan parti şeylerini kaçırdım."

"Mükemmel. "İç ya da Cesaret Et" adında bir oyun oynayacağız." "Bunu hiç duymamıştım."

Çünkü az önce uydurdum. "Doğruluk mu cesaret mi gibi bir şey ama doğruyu söylemezsen, içki içmek için kendine meydan okumuş olursun."

Omuz silkiyor. "Kulağa yeterince basit geliyor. Ama seni sıkacağım. Oldukça korunaklı bir hayat sürdüm."

Ben yapmadım, bu yüzden ilginç olacak. "Önce sana bir soru soracağım, böylece işin özünü anlayabilirsin. Um... içki ya da cesaret. Hiç tek gecelik bir ilişki yaşadın mı?"

Bethany dudaklarını birbirine bastırır. "Beşinciye savunuyorum."

Ona sırtıyorum ama neden cevap vermediğini merak ediyorum. "O zaman içmek zorundasın."

Kadehini selamlamak için kaldırıyor, ardından şaraptan zarif bir yudum alıyor ve tekrar masaya koyuyor.

Eğer böyle oynamasına izin verirsem, bütün gece burada kalırız.

"Hayır." Şarap bardağını tekrar ona uzatıyorum. "Hepsini içmek zorundasın." Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hey, her ertelediğimde bir şişe bira içmek zorunda kalıyorum." Ve birkaç taneden sonra muhtemelen zil zurna sarhoş olacağım. Ama o köprüye geldiğimde geçeceğim.

"Ben tam bir hafif sıkletim," diye karşılık veriyor. "Bu kısa bir oyun olacak."

Bu kesinlikle olasılıkları benim lehime çeviriyor, muhtemelen ondan yaklaşık yüz kilo daha ağır olduğum gerçeğiyle birlikte.

Kaşlarını hafifçe çatarak bardağı dudaklarına götürür ve içmeye başlar. İlk başta, yudumlar küçük ve kontrollüdür. Ancak bardağı ağzından indirip ne kadar az içebildiğine iç geçirdiğinde, tekrar deniyor ve bu sefer şarabı son damlasına kadar yudumluyor.

"Muhteşem. Burada bekle!" O daha ne yaptığımı sormadan mutfağa dalıp diğerleriyle buluşmak üzere dışarı çıkan Maxon ve Griff'in yanından geçerek buzdolabından Sauvignon Blanc şişesini alıyorum. Lanai'ye döndüğümde bardağını yeniden dolduruyorum ve yarısı dolu şişeyi aşk koltuğunun yanına, yere koyuyorum. "Şimdi bir sonraki soru için hazırsın."

Gözlerini bana dikti. "Sana soru sorma sırası bende değil mi?"

"Elbette."

Küçük, gösterişli gülümsemesi beni şaşırtıyor. "Hmm... İçki ya da cesaret. İlk kez sarhoş olduğunda kaç yaşındaydın?"

İşleri hafif tutuyor, bu da oyunu benim için kolaylaştırıyor. Ben mi? Sıkı bastıracağım, ama muhtemelen çok geç olana kadar bunu anlamayacak.

"On üç. Bir kuzenimin düğününe gittim ve tüm yetişkinler sosyalleşmek ve dans etmekle meşgulken, punç kasesinin içine daldım. Kimse bana alkollü olduğunu söylemedi. Babam beni erkekler tuvaletinden çıkarmak zorunda kaldığında annem çok kızmıştı çünkü oraya işemek için girmiştım ama çıkış yolunu bulamayacak kadar sarhoştum."

Bethany yüksek sesle gülüyor, sanatsız bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor. Her zaman çarpıcıdır ama bu ifade onu güzelliğin ötesine taşıyor. Eğlencesinin çınlayan sesi hafif ve kadınsı ve ilk kez bana düşünmeden cevap veriyor. Şu anda çok doğal. O gerçek. Bu o.

Cehennem gibi tahrik edici.

"Sizi ıkışı bulmak için etrafta tökezleyen, gözleri kamaşmış bir genç olarak hayal edebiliyorum. Bu histerik."

"Ertesi ğleden sonra korkunç akşamdan kalmalığın etkisinden kurtulduğumda, işin içinde bir mizah buldum. Babam anneme olanları anlatırken kıkırdamamak için kendini zor tutuyordu. Ama pek de başarılı olamadı." Biramdan bir yudum alıyorum. "Şimdi sıra bende. İ ya da cesaret et... Hiç bir şey aldın mı?"

Anında yüzü kapanıyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum, zihinsel olarak kendimi azarlıyorum. Bu soru çok fazlaydı, çok hızlıydı. Kahretsin, daha sabırlı olmalıyım.

"Bu sormak için korkunç bir şey."

"Özür dilerim. Rastgele oldu," diye yalan söyledim. "Genelde bu konuda daha iyiyimdir ama uzun bir gün oldu." "O zaman neden bitirmiyoruz?"

Risk alıp elini tutuyorum. "Lütfen. Seninle geçirdiğim zamanın tadını çıkartıyorum. Başka bir soru sormak ister misin?"

"Hayır, sorun değil." Beni başından savdı. "Varsayımlarda bulunmayı ve güvensiz olmayı bırakmalıyım." "Ne hakkında?"

"Hiçbir şey." Başını sallıyor. "Bana almayı sordun. İmeyi tercih ederim." Suçlu olduğu ve bunu kabul etmek istemediğ için mi?

"Tehlikeli yaşamak mı?" Alay ediyorum.

"Bu da bir bakış açısı. Fondip." Şarabını kaldırıyor ve saniyeler içinde tüm bardağı deviriyor.

Neredeyse hiç olmayan akşam yemeğ iyle birlikte, alkol hissetmesine daha ne kadar var merak ediyorum.

Boş bardağı yere bırakıp minderlere gömülür gömülmez ve bana hafif odaklanmamış bir bakış fırlatır fırlatmaz cevabımı aldım. İçki onu etkiliyor. Şimdi bir yere varabiliriz.

"Ne aldın?" Komplocu bir şekilde fısıldadım.

"Bir şey aldığımı hiç söylemedim."

"Bana cevap vermekten kaçınmak için içtin." "Yani bu konu hakkında konuşmuyorum."

Flört moduna geçiyorum. Bu bilinçli değil. Elimde olmadan onunla flört etmek *istiyorum*. "Birinin kalbini mi aldın?"

Anında alay eder. "Keşke. Hiç gerçek bir ilişkim olmadı. İşimi her zaman ön planda tuttum ve bu konuda iyiydim. Babam evliliğ in ne olduğuna dair tek gerçek örneğim olduğu için bu konuda çok iyiydim. Eğ er bunun mutluluk olması gerekiyorsa, ben bunun bir parçası olmak istemedim."

"Asla mı?"

Başını sallıyor.

"Hiç kimsenin sevgilisi olmadın mı?" Bunu anlayamıyorum. Çok güzel, belli ki akıllı ve etrafta olması şaşırtıcı derecede kolay.

"Lisedeyken, son sınıftayken ortalama bir birinci sınıf öğrencisinin yaşı ndaydım. st sınıflar beni görmezden gelirdi. Alt sınıflar benden korkardı. Üniversiteye gittiğimde, tüm erkekler bana hapis hane kaçkını diyordu. Kimse benimle bir şey yapmak istemiyordu." Omuz silkiyor. "Yüksek lisansımı bitirir bitirmez babam beni iş e aldı. Müşterilerle ıkmıyordum ve başka erkeklerle tanışmak için çok fazla fırsatım olmadı. Birlikte bara gidebileceğim kız arkadaş larım da yoktu. İnternette flört etmek de hiç cazip gelmiyordu. Ayrıca, çok meşguldüm."

"Ama seks yaptınız?"

"Evet." Bana ters ters bakıyor.

Kaç yaşında olduğunu, kiminle olduğunu, V-kartını neden ilişkisi bile olmayan birine verdiğini bilmek istiyorum. Ama son çok hızlı sorum bana yavaşlamam gerektiğini öğretti. Bu yüzden şimdilik merakımı dizginleyeceğim.

"Peki ya sen?"

"Seks yaptım," diye onu temin ediyorum, dilimin ucuyla.

"Eminim çoğu öyledir. Sen pürüzsüzsün. Bir kadınla ne yapacağını bilen bir adama benziyorsun. Seni gördüğümde aklıma gelen ilk şey ellerin oldu."

"Ellerim mi?"

"Bir kadını okşayabilecek ve onu çok mutlu edebilecek gibi görünüyorlar."

Tamam, içkinin etkisiyle böyle konuşuyor ama beni bir arkadaştan daha fazlası olarak gördüğünü bilmek ilginç.

"Oh, evet. Başka ne düşündün?"

"Hey, sana soru sorma sırası bende. Araya birkaç ekstra sıkıştırdığın için sen cevap verebilirsin. Hiç birinin erkek arkadaşı oldun mu?"

"Liseden beri değil, ama evet."

"Neden o zamandan beri değil? Neden şimdi değil? Sizi ilişkilerden soğutacak bir şey mi oldu?"

Güzel soru, dürüst olmak gerekirse üzerinde pek düşünmediğim bir soru. "Hayır, işle meşgul olmam ve doğru kadını bulmak için her türlü zamanım olduğunu düşünmem dışında hiçbir şey olmadı. Ben de annemle babamın sahip olduğu şeyi istiyorum. Yirmi sekiz yıl evli kaldılar ve ben hiç bu kadar birbirine aşık iki insan görmemiştim. Birkaç arkadaşım buldukları ilk düzgün kıça yüzük taktılar ve şimdi eşleriyle neredeyse hiç konuşmuyorlar çünkü ortak hiçbir noktaları yok ve mutsuzlar. Ben daha fazlasını istiyorum."

Yavaşça başını sallıyor. "Tüm kardeşlerimin sahip olduğu şeyi istiyorum. Onların nasıl ilgilendiklerini ve uzlaştıklarını görene kadar bunu bilmiyordum. Birbirlerine takılıyorlar, yardım ediyorlar ve her şeyi paylaşıyorlar." İç çekiyor. "Ama bunu asla bulamayacağım. Çarpık büyüdüm ve ilişkiler için yaratıldığımdan emin değilim. Kahretsin, nasıl oldu da yine benim hakkımda konuşmaya başladık? Hayır." Başını sallıyor. "İç ya da cesaret et. İlk kız arkadaşın kimdi?"

"Eğer ilkini kastediyorsanız, o on üç yaşındayken kilise kampında tanıştığım Reah olurdu." Eğildim ve fısıldadım, "Doğuş hikayesiyle ilgili bir kamp prodüksiyonu üzerinde çalışmamız gerekirken bir ağacın arkasında öpüştük. Sonra yakalandık... ve ikimiz de eve gönderildik. Annem çok kızmıştı. Ergenlik yıllarımda sıkça karşılaştığım bir durumdu. Ama ilk yarı ciddi kız arkadaşımdan, seks yaptığım ilk kızdaki bahsediyorsanız, Demi ve ben bütün ikinci yılımız boyunca çıktık. Yaz boyunca ehliyet kursuna gitti ve sonunda rakip okulumuzdan bir futbolcuya aşık oldu ve benden ayrıldı. Bir süre çok üzülmüştüm."

"Ama toparlandın, anladığım kadarıyla?"

"Evet, yaptım. Demi'nin arkadaşlarından biriyle, Catherine. Bir süre çok çirkindi ama ilk senemize birkaç ay kala onunla Demi'ye siktiri çekmek için çıktığımı anladım ve onu bıraktım. Son sınıftayken başka bir kızla çıktım ama o ülkenin diğer ucundaki bir üniversiteye kabul edilince ve ben de yepyeni bir yaşam tarzıyla mücadele etmek için Kuzey Dakota'ya taşınmaya karar verince, karşılıklı olarak ilişkimizi bitirmeye karar verdik." Omuz silkiyorum. "Hepsi bu kadar. O benim son

'kız arkadaşımıd'. Şimdi sıra bende. İlk cinsel partneriniz kimdi?"

"Bu kişisel bir mesele!" diye itiraz ediyor, sesi bulanık, gözleri buğulu.

Kesinlikle sarhoş olma yolunda ilerliyor.

"Bu geceki tüm konuşmalarımız oldukça kişiseldi, öyle değil mi? Senden kendimle paylaşmadığım hiçbir şeyi paylaşmanı istemiyorum." Ağzımı kulağına değdiriyorum ve dudaklarımın boynunda oyalanmasına izin vermemek için kendimi zor tutuyorum. "Merak etme. Sırların benimle güvende."

Geri çekildiğimde gözleri kapalıydı. Nazikçe titriyor. Onu etkiliyor muyum? Benimle cinsel ya da başka türlü bir ilişki yaşamayı mı düşünüyor?

Bu düşünceyi sevmemeliyim. Ama aniden çok sertleşiyorum, bu yüzden yapıyorum. Bethany başını sallıyor. "Tekrar içmeyi tercih ederim."

"Son iki İç ya da Cesaret sorusunu geçtin. Kural şu ki, arka arkaya üç soruda pas geçemezsiniz." "Bunu uyduruyorsun."

Kesinlikle. Ama yüzümü asmamayı başarıyorum. "Cidden, cevap vermek zorundasın..."

Kaşlarını çattı. "İyi. Adı Dalton'dı. Yirmi yaşındaydım ve yüksek lisansımı yeni bitirmiştım. Bizi babam ayarladı."

Vücudunu aniden gergin bir şekilde tutması bana bunun iyi olmadığını söylüyor. "Hiç hoşuna gitti mi?" "Hayır."

Cevabı o kadar hızlı ve keskin ki endişeleniyorum. "Sana zarar verdi mi?" Cevap vermesi uzun sürüyor. "İlk sefer her zaman acıtmaz mı?"

Sorduğum bu değildi ve şimdi düpedüz şüpheleniyorum. "Seni zorladı mı?" "Hayır."

Ama kelimeyi söyleme şeklindeki bir şey bana bunun tam olarak onun seçimi olmadığını da söylüyor. Neler olduğunu öğrenmek için can atıyorum ama ben onun yanında otururken bile Bethany kabuğuna çekilmeye ve aramıza mesafe koymaya başlıyor.

Elini sıktım. "Kötü anıları canlandırdıysam özür dilerim." "Senin suçun değil. Bilmiyordun ki. Ben sadece... bunu düşünmemeye çalışıyorum." "Hepimizin hayatında hatırlamak istemediğimiz anlar vardır."

Babamın oturma odamın zemininde ölmesi ve benim onu kurtaramamam gibi. Hay sikeyim. Kafamı tekrar oyuna vermeliyim.

Yine de ağzımdan çıkan bir sonraki şey olması gerekenden çok daha flörtöz. "Seni iyi hissettiren bir sevgili buldun mu hiç?"

Bethany elini benimkinden çekip bir kadeh şarap daha içtikten sonra kollarını ortasında kavuşturuyor. "Bu soruyu geçiyorum. Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

"Biliyor musun tatlım? Konuşmamıza hiç gerek yok. Gel buraya."

Kolumu uzatıp omuzlarına doladıktan sonra onu kendime yaklaştırıyorum. Kaskatı kesiliyor ama itiraz etmiyor, ben biramın kalanını içerken garip bir sessizlik içinde yanıma oturuyor.

Beni şaşırtarak, yorgun bir iç çekişle başını omzuma yaslıyor. "İyi misin, Beth?"

"Evet."

Bu iyi bir şey. Her ne kadar bilgiye ihtiyacım olsa ve sürekli suçlu olup olmadığını merak etsem de, onu incitmek konusunda çok isteksiz hissediyorum. Ya da onun hakkında en kötüsüne inanmak. Onu Maui'de avlamak için Los Angeles'ta bavulumu hazırlarken suç işlediği çok açık ve net bir

durum gibi görünen şey şimdi çok daha az açıkmiş gibi geliyor.

Tüm müşterilerinin parasını çalma planının tamamen babasına ait olma ihtimali var mı? Bir şekilde bilmiyor muydu? Yoksa bana kırılğan tarafını gösterdiği ve onu yatağa götürmek için can atarken bile onu korumak için bu mantıksız dürtüyü hissettiğim için mi böyle umuyorum?

Bilmiyorum.

Yine de koca ağzımı açmaktan kendimi alıkoyamıyorum. "Seks asla acıtmamalı, tatlım. Sadece seni olduğun tanrıça gibi hissettirmeli. Ve eğer bunu sana kanıtlayacak doğru erkeği bulamadıysan... İstersen ben buradayım."

Sessizlik.

Bana ne söyleyeceğine karar vermeye mi çalışıyor? Teklifim hakkında ne hissediyor? Şaşırdı mı? Üzüldü mü?

Yoksa ilginizi mi çekti?

Birkaç düzine gergin saniye geçtikten sonra yüzüne bakma riskini göze alıyorum ve uyuduğunu fark ediyorum.

Lanet olsun.

Kafamı kaldırdığımda herkesin yattığını fark ettim. Lanai boştu. Ev karanlık. Tamamen yalnızdık. Bethany'nin yanından ayrılmak istemiyorum, bu yüzden ona daha da yaklaşıyorum, başımı arkaya yatırıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

YAVAŞ YAVAŞ, güneş ışınlarının göz kapaklarımda dans ettiğinin farkına varıyorum. Boynum garip bir açıyla bükülmüş ve sert bir şeye dayanmış. Hareket etmeye çalışıyorum ama irkilmekten başka bir şey yapamayacak kadar kaskatı kesilmiş durumdayım. İyi tarafından bakarsak, yumuşak biri - kesinlikle bir kadın- yanımda kıvrılmış, başı göğsümde. Onu yanıma bastırırken kolum küçük beline dolanıyor. Onu hissettiğimde sabah odunum otomatik olmaktan çıkıp ısrarcı bir hal alıyor.

Tek gözümü açma riskini göze alıyorum, bulanık beynim geceyi kiminle ve nerede geçirdiğimi hatırlamak için çabalıyor. Yakındaki kumsala çarpan dalgaların sesiyle aynı anda Bethany'nin bana yapıştığını görmek için aşağı bakıyorum. Hâlâ bütün geceyi sarılıp uyuyarak geçirdiğimiz lanai'deyiz. Güneş doğmuş olsa da onu bırakmak için acele etmiyorum.

Onunla bu kadar yakınlaşmanın büyük bir taktik hata olup olmadığını merak ediyorum.

Görünüşte, düşmanla yattığım için kendime kızmam gerekirdi. Ne de olsa Maui uçağına bindiğimde Bethany Banks'in suçlu olduğundan ve cezasını çekmesi gerektiğinden hiç şüphem yoktu. Artık hiçbir şey o kadar basit ya da açık değil. Hiçbir şey siyah ve beyaz değil. O bir insan. O gerçek. Terk edilmiş, dışlanmış ve incinmiş. Bazı insanlar bunu başkalarını umursamamak ve suç işlemek için bir gerekçe olarak kullanabilir. Bethany'nin bunu yapmış olması hâlâ mümkün. Ancak kendisiyle ilgili paylaştığı hikayeler ve dün gece annemi duyduktan sonra bana gösterdiği şefkat...

Kahretsin, ikiye bölündüm. Gerçekte kim o?

Sanki bakışlarım soruma cevap verecekmiş gibi onu inceliyorum. Tek gördüğüm, dağınık topuzundan ipeksi bir çağlayan halinde gür göğüslerine dökülen solgun saçları. Koyu renk kirpikleri pembe yanaklarına doğru kıvrılmış. Yumuşak dudaklar uykuda hafifçe ayrılmış. Yüzü öylesine huzurlu görünüyor ki, bir suç dehası değil de tatlı tatlı karıştırılmış bir kadın gibi kurnazlıktan uzak görünüyor.

Görünüş aldatici olabilir.

Yine de tanımaya başladığım Bethany, çalışkan insanlara son kuruşlarına kadar dolandırarak insanlık dışı davranamayacak kadar insani görünüyor. İlk defa ciddi bir şekilde

gerçekten masum olabileceği ihtimalini göz önünde bulundurarak.

Bu kararsız gri alanı sevmiyorum. Aklım sürekli libidoma geri çekilmemi ve bir suçluyu istemeyi normalleştirmeye çalışmaktan vazgeçmemi söylüyor. İçgüdülerim kafama bu kadar çabuk yargılamayı bırakmasını söylüyor.

Ne düşüneceğinden bu kadar emin olamamak sinir bozucu.

Belki de gerçekleri tekrar incelemenin zamanı gelmiştir. Onu önce zihinsel olarak suçladım çünkü babamın mali danışmanıydı. Babamın parasının nereye gittiğini ve nasıl çalındığını biliyor olması mantıklı görünüyordu. Ama federaller Barclay Reed'i tutukladı ve suçladı, Bethany'yi değil. Dün gece babasının "tatsız tarafıyla" yakın zamanda karşılaştığını, hatta onun için bahaneler uydurduğunu itiraf etti. Evet, gezinen penisi bağlamında, müşterilerin finansal işlemleri bağlamında değil. Gerçekten ikisini de mi kastetti? Bilmiyorum.

Bethany'nin Reed'in suç ortağı olması ve işbirliği yapan bir tanık olduğu için hapis cezasından kurtulmuş olması mümkün. Eğer öyleyse, bu hiçbir şeyi değiştirmez. Suç işlemeye yardım etmek onu hala sorumlu yapar. Ama onun da bir şekilde babasının planıyla kandırılıp kandırılmadığını merak ediyorum.

Hiçbir fikrim yok.

Ve kendimle yaptığım bu tartışmanın en başına döndüm.

Yanımda Bethany kıpırdanıyor, kirpikleri titreyerek açılırken güneşe doğru yuvarlanıyor. Bana dönüyor, kaşları şaşkınlıkla çatılıyor, sonra gözleri bir solukla irileşiyor. "Geceyi burada mı geçirdik?"

"Öyle görünüyor. Bunu ancak birkaç dakika önce uyandığımda fark ettim."

"Aman Tanrım. Çok fazla şarap içmişim. Ben asla sarhoş olmam ve-"

"Sorun yok." Paniğini yarıda kestim. "Yorgundun, yılbaşıydı ve o içki oyununu oynaman için kolunu büküm. Ne kadarını hatırlıyorsun?"

"Bazıları..."

Bana ilk sevgilisini anlattığını hatırlıyor mu? Bana baktığında düşündüğü ilk şeyi?

"Merak etme. Kendini utandırmadın."

"Beni bu konuda ikna etmen gerekiyorsa, muhtemelen

etmişimdir." Yüzünü buruşturuyor. "Akşamdan kalma mısınız?"

"Hayır, Tanrı'ya şükür. Senin de olmadığını biliyorum çünkü zar zor içtin. Bu sabah başka birini gördün mü?"

"Hiç kimse."

Sanki içeriden gelen sesleri dinliyormuş gibi başını eğiyor. "Ev bu sabah çok sessiz görünüyor. Herkes nereye gitti acaba... Kahve ister misin?"

Ayağa kalktığında ben de onu takip ediyorum, bakışlarımla buluşmadığında kaşlarımı çatıyorum. Bütün geceyi bana yaslanarak geçirdiği için utanıyor mu? Dün gecenin ne kadar kişisel olduğundan bir şekilde şüpheleniyor mu?

"Elbette. Bu harika olur."

Hiç düşünmeden elimi sırtının alt kısmına atıyorum ve onu içeri yönlendiriyorum. Benden hızla uzaklaşıyor, neredeyse mutfığa doğru koşuyor.

Evet, dün gecenin ne kadar kişisel olduğunu biliyor. Kendini yine temkinli hissediyor. Duvarları Yukarı.

Kahve makinesini açıp dolaptan bir çift fincan alırken şöyle bir bakıyor

kesinlikle gergin. Adaya yaslanıyorum ve ona düşünceli bir bakışla bakıyorum. "Beth, her ihtimale karşı

Merak ediyorsan, dün geceyi platonik olarak birlikte geçirdik. Bu sabah senin üzerine atlamayacağım."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim."

"Ama yapabileceğimden endişeleniyormuş gibi davranıyorsun."

Krema ve şekeri geri alıyor. "Sadece... Geceyi kimseyle geçirmeyi alışkanlık haline getirmedim. Belki sadece birkaç gündür tanıdığınız birinin yanında uyanmak sizin için normaldir. Benim için değil."

Görünüşe göre yatakta berbat olan Birinci Dalton dışında ne kadar seks yaptığını merak ediyorum. Yaşadığı deneyimlerin çok az olması mümkün mü?

Ne kadar seksi olursa olsun, bu olasılık aklımı başımdan alıyor.

"Benim için de normal değil," diye itiraf ediyorum. "Ama bu büyük bir mesele değil. Biz arkadaşız." "Öyleyiz."

Hızlıca onaylaması, daha fazlası olmamız hakkında da düşündüğünü düşünmeme neden oluyor. Bu düşünceyle sikim tekrar kalktı.

Bunu duymazdan gelerek daha da yaklaşıyorum ve usulca mırıldanıyorum: "İstemezsen sana dokunmayacağım, söz veriyorum."

Bana ürkek bir bakış fırlattı. Gözlerindeki temkinli soruyu görüyorum.

Ama ya yaparsam?

"Teşekkürler." Bunun yerine odağını demlenmekte olan kahveye çeviriyor. "Özür dilerim. Bunu kötü idare ediyorum. Sabah insanı değilimdir, özellikle de kahveden önce."

"Ve sen şu anda birini aramıyorsun. Ben de aramıyorum." Ama bu öneri artık aramızda. İkimizin de bunu hissettiğini biliyorum.

Yüzü yumuşar. "Clint, sorun sen değilsin."

"Endişelenmeyin. Kahveden sonra sizi izin gününüzün tadını çıkarmanız için yalnız bırakacağım."

Zamanı yeniden toparlanmak ve ona farklı bir açıdan nasıl yaklaşacağımı bulmak için kullanacağım, aramızda gelişen cinsel gerilimi göz ardı eden bir açıdan. Başka seçeneğim yok.

"Acelesi yok." Bana bir fincan dumanı tüten kahve uzatıyor, sonra da kendi kahvesini yapmaya koyuluyor.

Garip sessizlikte birkaç yudum içtikten sonra kupasını yere bırakıyor ve evin alt katını tarıyor. "Merhaba? Evde kimse var mı?"

Cevap yok.

"Belki Maxon ofistedir ve Keeley de bir yere gitmiştir?" Ben önerdim.

"Bugün yeni yıl günü. O da Griff de bugün izin yapmayı planlıyordu. Keeley doğum sancıları çekmeye devam ettiği için bugünlerde pek bir yere gitmiyor."

Omuz silkiyorum. "Sana mesaj attılar mı? Not bıraktılar mı?"

"Güzel soru." Çantasını aramaya koyulur ve telefonunu alır. "Oh, doğum merkezindeler! Keeley'nin suyu bu sabah altıda gelmiş. Uyandığımda gelmemi istiyorlar, böylece kızları doğduğunda orada olabilirim ve tekrar teyze olabilirim. Bu çok tatlı." Gözleri yaşlarla doluyor.

Onu da dahil ettikleri için ne kadar duygulandığını gizleyemez.

"Kahvenizi bitirin, sizi gitmeniz gereken yere götürüyüm."

"Bugün senin izin günün..." Ve açıkça empoze etmekten nefret ediyor.

"Sorun değil. Bu rastgele bir gezintiden daha önemli."

"Hızlıca bir duş alayım ve... Eğer istersen açık hava tesisi de var. Sana bir havlu getirebilirim. Maxon'da ödünç alabileceğin kıyafetler var."

Bir duş sisli kafamı dağıtacaktı ve Bethany'nin yanında en iyi halimde olmam gerekiyordu. "Havluyu ben alırım. Bagajda sakladığım spor çantasına temiz kıyafetler koydum."

Birkaç dakika sonra, Hawaii'de ohana dedikleri arka taraftaki kulübede kendini toparlıyor. Orada kalıyor. Keşke oraya girip kişisel eşyalarını arayabilseydim, belki suçluluğuna ya da masumiyetine dair bir kanıt bulabilirdim. Ama şimdi zaman yok, bu yüzden sıcak spreyin ve tenimdeki sabah esintisinin tadını çıkarıyorum.

Kendimi toparlamayı bitirdiğimde mutfakta Bethany'yi bekliyorum. Hanın konuklarından birkaçı, birinin yakındaki bir büfe masasına tabakta bıraktığı hamur işleri için içeri giriyor.

Arka kapının açıldığını duyduğumda, Bethany'nin içeri girdiğini görmek için dönüyorum. Üzerinde dantelli beyaz bir atlet ve ince kalçalarını saran, erkek olduğumu bildiğinden emin olmak istememe neden olan solmuş bir kot pantolon var. Saçlarını bir omzunun üzerinden sarkan gevşek bir örgü şeklinde toplamış. Platin saç telleri yüzünü çevreliyor. Biraz maskara ve dudak parlaticısı sürmüş ve harika görünüyor.

Kaşlarını çatana kadar ona baktığımı fark etmiyorum. "Doğumda giymek için yanlış bir şey mi bu?" "Hayır. Harika görünüyorsun. Sadece ne kadar hızlı olduğuna hayret ediyorum," diye yalan söylüyorum tepkimi gizlemek için. "Annem sonsuza kadar sürerdi, dört kez kıyafet değiştirirdi, saçını yeniden yaptıırırdı, tırnaklarını boyardı... Ben çocukken çok beklerdik."

Gülümsüyor ve omzuna küçük pembe bir çanta atıyor. "Her zaman meşguldüm, bu yüzden minimumdan en iyi şekilde nasıl yararlanacağımı öğrendim. Hazır mısın?"

"Elbette."

Onu dışarı çıkarıyorum ve yola koyuluyoruz. Doğum merkezine gitmek yirmi dakika sürüyor ve zamanının çoğunu Harlow'a mesaj atarak ve gelişmeleri bana aktararak geçiriyor.

"Keeley hızla genişliyor. Bir saat kadar sonra doğum yapacağını düşünüyorlar."

Bethany zamanında yetişemeyeceğimizden endişeli görünüyor, ben de biraz daha hızlı sürüyorum.

"Bütün geniş aileniz bekleme odasında mı olacak?" Belki onlarla gizlice konuşmak için biraz zaman kullanabilirim.

Başını sallıyor. "Doğum odasında. Keeley ailelerin bebekleri birlikte karşılaması gerektiğine inanan bir ebe seçti. Bizden de bunu yapmamızı istiyor."

"Vay be." Neyse ki Bethany aile dedi, ben hariç. Bugün sanal bir yabancının doğumuna tanık olmayacağım için mutluyum.

"Keeley ve Maxon'ın seni orada istemesi harika. İlk geldiğinizde aile gibi muamele görmeyi bekliyor muydunuz?"

"Pek sayılmaz. En azından ızgara edilmeyi bekliyordum. Hatta belki de suçlanmayı ve hakarete uğramayı. Ama inanılmaz derecede kapsayıcı ve anlayışlı davrandılar."

Görünüşe göre öyle. Bu da başka bir soruyu gündeme getiriyor... Bu insanlar gerçekten de bir suçluya kucak açarlar mıydı? Hepsini dolandırmış olma ihtimali nedir?

"Kardeşleriniz olduğunu ilk ne zaman öğrendiniz?"

"Her zaman biliyordum. Babam onları benden saklamaya hiç çalışmadı." Kaşlarını çatıyor. "Tabii ki, karısı çocuklarını işe yaramaz ve nankör olarak tanımladı, bu yüzden onlarla tanışmak

gibi bir isteğim hiç olmadı. Şimdi keşke Maxon, Griff ve Harlow konusunda ona inanmasaydım diyorum. Aslında pek çok şey hakkında."

"Evan da mı?" Onu bilerek dahil etmediğini biliyorum, ama belki soruyu sorduğum için yemi yutar ve bana daha fazla bilgi verir.

Bethany başını sallıyor. "Babam Evan'ı tanıyordu, ona 'tuhaf çocuk' derdi ama geçen yaz Harlow'un düğününe kadar ilk kez tanışmadılar. Bana hep Evan'ın annesinin para düşkününü bir fahiş olduğunu ve oğluna biraz ilgi gösterirse annesinin ondan daha fazlasını koparmaya çalışacağını söylerdi. Yakın zamana kadar Evan'ın annesinin o beş yaşındayken öldüğünü ve babamın onu sahiplenmek yerine, Evan'ın on sekiz yaşına gelene kadar devletin vesayeti altına girmesine ve koruyucu aileye verilmesine izin verdiğini öğrenmemiştim."

Dikkatlice düzenlenmiş ifadesi kayıyor. Hayal kırıklığına uğradığını görüyorum. O kadar çok acı çekiyor gibi görünüyor ki...

Kendimi çelikleştiriyorum. Gerçeklere ihtiyacım var, duygulara değil.

"Beth, sana o kadar çok yalan söylediği için mi aranız bozuldu?"

Başını sallıyor. "Hiçbir fikrin yok."

Ben daha detaylandırmasını isteyemeden Bethany'nin telefonu tekrar çalıyor. "Ben Harlow. Zaman çizelgesini revize etmişler. Keeley otuz dakika içinde doğum yapabilir!"

"On dakikadan az bir sürede orada oluruz," diye söz veriyorum.

Bethany araba yolculuğunun geri kalanında dikkati dağılmış görünüyor, bu yüzden daha fazla burnumu sokmuyorum. Babası konusuna geri dönmek için aklıma bir not alıyorum, dolandırıcılık konusunda da ona yalan söylemiş olmasının mümkün olup olmadığını öğrenmeye çalışıyorum. Şimdi zamanı değil.

Söz verdiğimiz gibi, sekiz dakika içinde doğum merkezine vardık. Onu kapıda bırakıyorum ve neyse ki yakınlarda bir park yeri buluyorum. Çok geçmeden, sözde tıbbi tesisin içine koşuyorum ve masanın arkasındaki anaç bir kadına Reed doğumun nerede olduğunu soruyorum. İşaret ediyor ve Bethany Harlow'la birlikte çift kapının ardında kaybolmadan hemen önce ona yetişiyorum.

"Bethany'yi buraya getirdiğin için teşekkürler, hem de bu kadar çabuk," diyor hamile esmer.

"Benim için zevk. Beth'i nerede bekleyebilirim? Hazır olduğunda onu eve götürmekten mutluluk duyarım."

Harlow'un yanında Bethany'nin ifadesi yumuşuyor. Beklemek istememe şaşırdı mı? Benim için sorun değil. Elbette izin günümde yapacak başka işlerim var ama Keeley ve Maxon geceyi burada geçirebilir. Bethany'yi hana geri götürmek herkesin yolunun dışında olacak. Durumun lojistiği, onunla geçirebileceğim her anı değerlendirmeme yardımcı oluyor.

"Sizi rahatsız etmekten nefret ediyorum," diye mırıldanıyor.

"Değilsin," diye onu temin ederim. "Git ailenle birlikte ol. Ben bekleyecek bir yer bulurum."

"Harlow!" Noah kafasını kapıdan uzatır. "Buradasın Bethany. Güzel. Artık uzun sürmez..."

"Zaman yok," diye bağırır Harlow. "Bizimle gel!"

Bileğimi kavırıyor ve açık kapıya doğru koşmaya başlamadan önce beni şaşırtıcı derecede güçlü bir şekilde çekiştiriyor, göbeği şişerek yol gösteriyor. Bethany de onu takip ediyor, bana geniş gözlerle bakıyor ve omuz silkiyor. Terlemeye başlıyorum. Gerçekten de sadece birkaç kez karşılaştığım bir kadının doğum yapmasına tanıklık etmek üzere miyim?

Köşeyi döndüğümüzde, cevabın evet olduğu aşikârdır.

Tek gözüm açık, kendimi odanın bir tarafındaki arka duvara sıkıştırıyorum. Neyse ki, görmemeyi tercih ettiğim her şeyi bir çarşaf örtüyor. Maxon, Keeley'nin ellerini tutuyor. Harlow ağzına buz parçaları atıyor. Britta ona son dakika tavsiyesi veriyor.

Keeley'nin ritmik pantolonunun ve bağlı olduğu monitörlerin üzerindeki atmosferik müzik aniden sessizleşiyor. Journey'nin "Don't Stop Believin'" şarkısı saniyeler sonra yerini alıyor,

aniden baş üstü hoparlörlerinden bangır bangır bağırıyor.

"Müziği kim değiştirdi?" diye soruyor kızıl saçlı, kasılmalar arasında kaşlarını çatarak. "Ben değiştirdim," diyor Maxon. "O meditasyon saçmalığı işe yaramıyordu-"

"Odaklanmama yardımcı olması gerekiyor."

"Boş ver onu. Yolculuk bir şampiyon gibi itmene yardımcı olacak. Ve beklerken geri kalanımızı uyutmayacak."

Keeley onun elini daha sıkı kavıyor ve dişlerini göstererek kaşlarını çatıyor. "Yani bu seninle mi ilgili?"

"Hayır, günüşiğim." Geri adım attı. "Tabii ki hayır. Ama sen her zaman başkalarını cesaretlendirmek için karışımlar yapıyorsun. Bunu bir süredir bir araya getiriyordum. Seni ve kızımızı düşündüğümü göstermek için. İkinize de sizi sevdiğimi söylemek için."

Bir kasılma daha geliyor. Acı artıyor gibi görünüyor. Keeley aynı anda hem inliyor hem de hıçkırıyor. "Bu hem harika hem de korkunç. Nefes alışımı diğer müzikle çalıştım."

"Sanki balinalar tepişiyor gibiydi."

Ben dahil herkes kahkahalara boğuldu. Kahkahalar dinmeden önce, Keeley kasılmalar onu ele geçirdiğinde eğiliyor. Maxon'ın elini tüm gücüyle kavradı ve çığlık attı.

Ellili yaşlarında, hem becerikli hem de sakın görünen Hawaiiili bir kadın olan ebe aceleyle içeri giriyor ve anne adayına doğru ilerliyor. "Şimdi seni kontrol edeceğim, Keeley. Muhtemelen yaklaşmışsındır."

Kızıl saçlı başını sallar. "Sanırım öyle."

Journey'nin rock marşı Kelly Clarkson'ın "Stronger (What Doesn't Kill You)" şarkısına kayıyor. Annemin en sevdiği şarkılardan biriydi. Yapabiliyorken bu şarkıyla çalışırdı. Ölümle bu şarkıyla savaşırdı. Sonunda bana, kanser son gülen olsa da, bu şarkının son günlerinde olabildiğince güçlü kalmasına kesinlikle yardımcı olduğunu söyledi. Bunun için minnettardı.

Keşke hâlâ burada olsaydı. Bethany'yi benden çok daha iyi okuyabilirdi... "Dokuz santimetre," diyor ebe mutlulukla.

Keeley aniden gerilir ve Maxon'ın elini bir kez daha ölümcül bir şekilde sıkarken acı içinde homurdanır. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Ebe, "Hayır," diye güvence verir. "Neredeyse vardınız."

"Kocamı kastetmiştim. Bu şarkıyla ne düşünüyordun?"

Maxon'ın yüzünü göremiyorum ama sesli bir şekilde yutkunduğunu duyduğuma yemin edebilirim. "Sana cesaret veriyorum, günüşiğim. Bir bayandan diğerine. Kelly'nin çocukları oldu. Doğum onu öldürmedi, sadece daha sert biri yaptı."

Keeley gözlerini deviriyor ve ben de Maxon'ın durumu iyi bir şekilde kurtardığını düşünüyorum - ta ki o koca ağzını tekrar açana kadar.

"Tabii ki Kelly doğum yapmak ve bir yıllık vergi indiriminden faydalanmak için Ocak ayına kadar beklemedi..." diye homurdanıyor.

Harlow uzaklara doğru eğilir ve en büyük kardeşinin kafasına bir tokat atar. "Kendine daha derin bir mezar kazmaya devam ediyorsun, fidiot. Hala nefes almana izin verirken kapa çeneni."

Griff başını sallar. "Bazen dikkatsiz olabildiğimi kabul ediyorum ama-" "Duyarsız demek istiyorsun," diye araya giriyor Harlow.

Britta gülümsemesini bastırır ve başını sallayarak kocasına sevgi dolu bir bakış gönderir. "Her neyse." Griff el sallayarak onu uzaklaştırdı. "Ama ben bile böyle saçma bir şey söylemezdim." "Ama sen öyle düşündün," diye itiraz ediyor Maxon. Griff hemen cevap vermeyince herkes yine güler.

Keeley de kıkırdıyor - ta ki başka bir kasılma onu sarsana, tüm vücudu sarsılana kadar. Maxon eğilir. "Nefes al, günışığım. Bunu başarabilirsin."

"Lanet olası nefes al! Deniyorum-ahhhh!"

Ebe, "Harika gidiyorsun," diye cesaretlendiriyor. "Bebeğin başının üst kısmını görüyorum."

Evan, Maxon'ın sırtını dürtüyor. "Dizlerini kilitleme. Yüzündeki rengi kaybettin."

Tıbbi olarak konuşursak-"

"Açıklamayı kendine sakla, bebeğim." Nia onun kolunu okşar, sonra Maxon'a döner.

"Nefes al, dostum." Evan kaşlarını çatır. "Ama ne yaptığını anlarsa bu onun bayılmasına neden olabilir-"

"*Sakin* üzerime bayılmaya kalkma!" Keeley sözlerinin arasında oflayıp puflayarak bağıırıyor.

"Beni duyuyor musun, Maxon Miles Reed? Eğer bayılırsan, ben-" Tekrar sarsılıyor. "*Oooh!*"

"Bir kez daha ıkın, Keeley." Ebe heyecanla başını sallar. "Bir tane daha ve anne olacaksın."

"Ve ben de baba olacağım," diye mırıldanıyor Maxon. "Bu gerçekten oluyor. Oh, kahretsin..."

Daha fazla renk kaybediyor.

"Seni öldürmeyen şey güçlendirir..." Griff hâlâ tepelerinde çalan şarkıyı papağan gibi tekrarlıyor. "Isır beni," diye karşılık veriyor Maxon.

"Elimi tutmaya ne dersin?" Keeley kocasından bunu talep eder.

"Öyleyim. Günışığı, biraz sakın olur musun? Sanırım kırmak üzeresin."

"Doğum yapmak vajinamı kırmaktır!"

Kahkahalarla ulumamak için kendimi zor tutuyorum. Britta kendini durdurmaya bile çalışmıyor.

Harlow ya da Nia da öyle. Evan bile kükreyen bir kahkahayı bastırıyormuş gibi görünüyor.

Noah terlemeye başlar, sonra karısına doğru eğilir. "Doğum yaptığında böyle mi olacaksın?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Keeley benden çok daha tatlı. Bu koca oğlanı doğurduğum gün muhtemelen koruyucu giysiler giymelisin. Özellikle de bir fincan."

Yüzündeki rengin yarısı akar. "Beni gerçekten taşaklarımdan tekmelemezsın. Değil mi?" "Çok yaklaşırsan ne yapacağımı garanti edemem. Acı verici görünüyor."

"Öyle," diye söze girdi Britta. "Jamie'yle doğumum o kadar uzun sürdü ki, onu dışarı ittiğimde hangi gün olduğunu zar zor anladım."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Harlow dehşetle bakar, sonra kocasına döner. "Eğer durum buysa, fincan için kesin evet."

Kararlı bir şekilde başını sallıyor, sonra kimse bir daha konuşmuyor çünkü Keeley beni irkilten ve onun için gerçekten üzülmemeye neden olan ilkel bir acı çığlığı atıyor.

"Ona ilaç veren oldu mu?" Yanımda duran, gözleri fal taşı gibi açılmış ve önümüzde canlı ve renkli olarak gerçekleşen doğum karşısında afallamış görünen Bethany'ye soruyorum.

"Keeley bunu doğal yollardan yapmak istiyor." Yutkunuyor ve dengede durmak için yardıma ihtiyacı varmış gibi kolumu tutuyor. "Onun deli olduğunu düşünüyorum."

"Hatırlatma bana!" Keeley kasılmalar arasında bağıırıyor. "Eğer bir dahaki sefere olursa, *tüm* ilaçları istiyorum."

Ebe, "Ağrıyı unutacaksın," diye güvence veriyor.

Maxon kaşlarını çatır. "Elbette bir dahaki sefere olacak. Günışığı..."

"Şu an başka bir bebek sahibi olmayı konuşmak için doğru zaman değil..." Britta ona başını sallar. Ebe Maxon'a Keeley'nin arkasına geçmesini ve destek almasına yardım etmesini işaret eder.

"Ha! Bunu bir an bile unutmayacağım," diye tıslıyor kızıl saçlı dişlerini sıkıp yere eğilirken.

"İşte bu!" diye ikna eder ebe. "Sadece bir kez daha ıkın ve-"

Keeley kulakları tırmalayan bir çığlık atıyor ve bu çığlık duvarlardan sekip odayı dolduruyor. Alçak ve acılı ve sonsuza dek sürecek gibi görünüyor. Geriliyorum ve nefesimi tutuyorum. Bethany kolumu tutmaya devam ederek yatağa doğru ilerliyor. Birden nefesi kesiliyor ve benim elimi de sıkıyor.

Şahsen ben doğumu pek göremiyorum ve bundan memnunum. Reed klanı önümde Keeley'nin etrafında toplandığı için ebenin profilini görebiliyorum. Çarşafın bir kısmını, anne adayının sol baldırını ve ayağını, ön kolunu ve nemli, kızarmış yüzünü görebiliyorum.

Ebe aniden bebeği çeker, çekiştirir ve sonra tüm vücudu kadının kollarına girene kadar yavaş yavaş çarşafın üzerinden kaldırır.

"Aman Tanrım..." Maxon nefes alıyor, kızına odaklanmış gibi görünüyor. "O..."

Keeley bebeğe bir mucize gibi bakarak, "Çok güzel," diye bitiriyor. Sonra yeni anne gözyaşlarına boğulur.

"İnanılmaz." Bebek protesto için ağlamaya başladığında karısına doğru eğilir. "Teşekkür ederim.

Mükemmel bir kız.

Tanrım, seni seviyorum."

Kızıl saçlı kadın gözlerinde mutlak bir tapınmayla ona bakıyor. "Ben de seni seviyorum. Başardık."

Sonra başını kocasının omzuna gömüyor. Kocasının kollarını ona doluyor ve o hıçkırırken nemli saçlarını okşuyor. Evliliklerinin ne kadar güçlü olduğundan hiç şüphem yok. Tıpkı benim ailem gibi birbirlerine bağlılar. Odada, şimdi birlikte yaptıkları çocuğu da içeren, yoğun ve somut bir sevgi hissediyorum.

"Kızınızı kucağınıza almak ister misiniz?" diye soruyor ebe, onu silip kısaca kontrol ettikten sonra.

"Lütfen." Maxon'ın sesi boğuk çıkıyor.

Ben de öyleyim. Bir doğuma tanıklık etmenin ve etrafımda bu kadar çok sevinç olmasının beni etkileyeceğini hiç fark etmemiştim.

Aniden, tepedeki şarkı değişiyor ve bir erkek vokalist mırıldanıyor, "Gezegene hoş geldiniz. Varoluşa hoş geldiniz..." Switchfoot kulaklarımı doldururken, bebeğin burnunu çeken teyzeleri ve gururlu amcaları da dahil olmak üzere odadaki sevgi daha da artıyor. En son ne zaman aile gibi işleyen bir ailenin yanında bulunduğumu hatırlamıyorum. Kardeşlerimi ve beni bir arada tutmak için elimden geleni yapıyorum ama ben babam değilim. Hepimiz onu ve annemi özlüyoruz. Ama ikisi de öldü ve bu -tam önümde- hayatın döngüsü.

Önümde duran şey, bir gün gerçekten istediğim bir şey; gerçek bir aile.

Bethany bana döndü. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. Yanında durup onu teselli etmek için yaklaşıyorum. Maxon ve Keeley bebeği görmesi için onu daha yakına davet ettiklerinde daha çok ağlıyor.

"Çok güzel," diye fısıldıyor Beth. "Tebrikler."

Sonra Nia ve Evan yeni doğan bebeğe daha yakından bakmak için içeri giriyorlar ve Bethany bana yaklaşıyor, çenesi titriyor, yüzünün her yerinde merak ve kıskançlık var. Ona kollarımı açmak dünyadaki en doğal şey gibi görünüyor. İçeri girdiğinde ve onu kendime doğru sardığımda daha da doğal geliyor.

Hiç tereddüt etmeden başını göğsüme yaslıyor. Boynunu kucaklıyorum ve tepesine öpücükler konduruyorum. Kelimelerle konuşmuyoruz ama bu sabah birlikte tanık olduklarımızdan ikimizin de etkilendiğini biliyorum. Duvarlarını daha da indirdi ve bana daha yumuşak tarafını gösterdi. Bunu görmezden gelemem. Onun ne kadar şefkatli olabileceğini bilmemek mümkün değil.

Birkaç saat içinde, iyi ya da kötü, aramızdaki her Şey değişti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Birkaç saat sonra otele vardığımızda yalnızdık. Maxon, Keeley ve Hawai dilinde deniz ve gökyüzü anlamına geldiği için adını seçtiğimiz bebek Kailani yarın bir ara evde olacaklar.

Bethany doğum merkezinden ayrıldığımızdan beri sessiz. Üzgün değil, sadece düşünceli. Kailani dünyaya geldiğinden beri beni neredeyse hiç bırakmadığına bakılırsa Beth de bebeğin doğumundan en az benim kadar etkilenmiş. Keşke aklından neler geçtiğini bilseydim.

"Öğleden sonra oldu ve sen kahvaltı etmedin. Eminim açlıktan ölüyorsundur," diyor Maxon ve Keeley'nin evindeki aydınlık mutfığa girdiğimizde. "En azından gitmeden önce sana yemek yapmama izin ver. Sana bu kadarını borçluyum."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Seni oraya götürdüğüm için mutluydum."

"Ama sen kaldın. Bu her şeyin ötesindeydi. Zaten kendim için yemek yapıyorum. Eğer gidecek bir yerin yoksa..."

"Bilmiyorum." Benim görevim o.

Kilerden birkaç şey alıyor, sonra buzdolabını açıyor. "Herhangi bir şeye alerjin var mı?" "Hayır."

"Nefret ettiğin bir şey var mı?"

"Damak zevkim oldukça açık fikirlidir." Dönüyor ve bana gülümsüyor. "Mükemmel."

Yüzündeki sıcaklığın beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum. Öyle bir şansım yok.

Birkaç dakika içinde bir soğanı küp küp doğradı, tanımlayamadığım yumuşak beyaz bir peyniri dilimledi, tatlı kiraz domatesleri doğradı, sonra ocağın altındaki çekmecedен birkaç tava aldı. Becerikli, metodik ve izlemesi garip bir şekilde büyüleyici.

"Mutfakta iyisin. Su kaynatabilirim." "Ciddi misin?"

O zaman ne yiyorsun?"

"Dondurulmuş ya da konserveden çıkmış bir sürü şey. Kuzey Dakota'da yaşadığım yerde yakınlarda çok fazla restoran yok, bu yüzden kendi başımın çaresine bakmayı öğrendim... ama bu hiç hoş değildi."

"Annen sana hiç yemek yapmayı öğretmedi mi?"

"Bana, babama ve kardeşlerime, kendi deyimiyle 'oğullarına' bakmayı severdi. Bunu yapmak için burada olmayacağı bir zamanı asla hayal edemezdim." Annemle babamı ve hâlâ birlikte geçirmemiz gereken yılları düşünmek beni hep dalgın bir ruh haline sürüklüyor. Şu anda oraya gidemem. Bu benim Bethany ile baş başa geçireceğim zaman. Bundan faydalanmalıyım. "Adil olmak gerekirse, evden taşınmadan önce bana bazı temel şeyleri öğretti, bu yüzden bir yumurta çırpabilir, taco yapabilir, hatta gösterişsiz bir lazanya bile hazırlayabilirim. Hepsi bu kadar. Sana kim öğretti? Annen mi?"

Bethany başını sallıyor. "Annem pek ortalıkta olmadığından, yaşlı bir komşumuz bana öğretti. Patti yalnız yaşıyordu çünkü pislik kocası onu kızlarının bir arkadaşı için terk etmişti ve diğer çocuklar da

taşındı. Ortaokuldayken birlikte çok zaman geçirirdik çünkü o yemek yapmayı severdi, ben de öğrenmeyi severdim. Nazik biriydi. Çok güzeldi."

Karşılıklı yalnızlıkları onları bir araya getirmiş olsa da Bethany'nin kadına gerçekten düşkün olduğunu söyleyebilirim. "Patti şimdi nerede? Hâlâ eski mahallende mi?"

Uzun bir süre cevap vermiyor. "Lise birinci sınıftayken, popüler bir kız tarafından pijama partisine davet edildiğimi söylemek ve götürmek üzere harika kekler yapmama yardım edip edemeyeceğini sormak için evine gittim. Kapıyı çaldığımda, arabası dışarıda olmasına rağmen cevap vermedi. Duşta falan olabilir diye birkaç dakika bekledim, sonra da onu kontrol edebilmek için anahtarım ile içeri girdim."

Dehşet midemi sıkıyor. "Öldü mü?" "Evet."

Hüzün yüz ifadesini yumuşatıyor. "Kalp krizi mi?"

Babamı kaybetmek beni mahvetti ve ben yetişkin bir adamım. Çocukken anne figürünü kaybetmenin Bethany üzerinde ne kadar travmatik bir etki yaratmış olabileceğini ancak hayal edebilirim.

"Hayır. Kendini asmıştı."

Oh, kahretsin. Geride kalmak berbat bir şey. Acı çekmek, yas tutmak ve daha mutlu zamanlara tutunmak da öyle. Ama sevdiğiniz birini önlenebilir bir ölümle kaybetmek?

"Kaç yaşındaydın?" "On bir."

"Yıkılmış olmalısın."

Bethany soğanları sotelerken başını sallıyor. Ocağa odaklandığı için yüzünü göremiyorum ama bence zaten duygusal bir günün üzerine bir de gözyaşlarıyla mücadele ediyor.

"Özür dilerim tatlım."

"En kötüsü de bir not bırakmamış olmasıydı. Veda etmedi. Sadece..."

Sesindeki gıcırta kalbime dokunuyor. Her ne kadar aklım bana ne kadar suçlu olduğunu anlayana kadar onunla empati kurmamam gerektiğini söylese de, etkilenmeden duramıyorum. Şu anda, müşterilerin parasını dolandırıp dolandırmadığını bile umursayamıyorum.

Belki de kaçırdığım büyük resim, Bethany Banks'in çevresindeki yetişkinler sayesinde hayal kırıklıklarıyla dolu bir çocukluk geçirmiş olmasıdır. Takip edebileceği neredeyse hiç örnek yokken başkalarını önemsemeyi nasıl öğrenecekti? Hiç kimse ona empati ya da şefkat göstermemişken, dolandırıcılığının ardında bırakacağı travmayı nasıl gerçekten anlayacaktı?

Ayağa fırlayıp mutfaka geçiyorum ve ellerimi onun narin omuzlarına doluyorum. "Beth..."

Burnunu çekiyor. "Ben iyiyim. Sadece yıllardır Patti Robbins'i düşünmeme izin vermedim. Ve bu sabah Kailani'nin doğumunu izlemek... çok yoğundu."

"Kesinlikle."

"Bu yüzden sadece duygusalım. Bu da geçecek."

Soğanların yarısını bir kaşığa alıp solundaki ısınmakta olan tavaya bırakıyor, ardından her tavaya ikişer yumurta kırıyor. Cızırdıyorlar. Tuzlu kokular birbirine karışmaya başlıyor. Midem gurulduyor. Ama tüm düşüncelerim kollarımda tuttuğum karmaşık kadınla birlikte.

"Acınacak halde olduğumu düşünüyor olmalısın." Gözlerini siliyor. "Sana geçmişimle ilgili anlattığım her hikâyeye hüznü."

Ben mutsuz bir insan değilim."

Belki, ama o da tam olarak neşe dolu değil. Bunu neye bağlayacağıma karar vermeye çalışıyorum.

Suçluluk duygusu mu? Yoksa çok daha trajik olaylar mı?

"Benim için iyiymiş gibi davranmak zorunda değilsin."

"Yapmayacağım. Söz veriyorum." Peynirin ince dilimlerini sertleşen yumurtaların etrafına yerleştiriyor ve çeri domatesleri başka bir tavaya atıyor. "Sadece on yıldır hiçbir şey üzerine düşünecek zamanım olmadı. Buraya gelene kadar sürekli çalıştım ve hızlı hareket ettim. Dünün olayları hızla önemsiz hale geldi. Odağım hep yarındaydı. Şimdi her şey değişti ve ben...bilmiyorum, kendimle temasa mı geçiyorum?..tüm bu anılar ve duygular geri geliyor." Ardından kendini küçümseyen bir kahkaha atıyor. "Söz veriyorum, kendimi toparlayacağım."

Omuzlarını okşayarak, "Birliktesiniz," diye onu temin ediyorum. "Yardım etmek için bir şey yapabilir miyim?" "Yapabilirsin, sadece burada olup beni dinleyerek."

Durumu böyle görmesine sevindim ama ya gerçekten masumsa ve sırf onun güvenini kazanmak ve açıkladığı her şeyi ona karşı kullanmak için her sözünü dinlediğimi anlarsa? Onu kullanan, inciten ve kötü muamele eden bir dizi pislikten biri daha olacağım.

Ama ben adalet için buradayım, onu sömürmek için değil.

Kafamın içindeki bir başka dırdırcı ses soruyor: Babam, istemeden de olsa ölümüne neden olan kadına karşı bu kadar empati duyduğumu bilseydi mezarında ters döner miydi?

Bu soruya cevap vermemeyi tercih ederim. Görevimin başında kalmalıyım.

"Beth, yakın zamanda sana bir şey oldu, değil mi? Neden Hawaii'ye geldin?"

İki parça ekşi mayayı tost makinesine atıyor, ardından üçüncü tavadaki çeri domatesleri çıkarıp ilk ikisi arasında eşit olarak paylaşıyor. "Hep kendimden bahsediyoruz ama seni sormaya hiç fırsat bulamıyorum. Neden Kuzey Dakota'ya taşındınız?"

Konuyu değiştirmek zor. Hiç şaşırmadım. Bethany pek çok insanın hayatına ya da düşüncelerine girmesine izin vermez. Gerçekte kim olduğunu öğrenmek ve neler yapabileceğine karar vermek daha fazla zaman gerektirecek.

Tükenmekte olan tek mal.

Alıcılar istekli görüldüğü için babamın işi için görüşmeler muhtemelen yarın devam edecek. Yakında belgeleri imzalamak ve babamın son eşyalarını da ofisten çıkarmak için Kaliforniya'ya dönmem gerekecek. Oradayken Bret'i UCLA'da ziyaret edeceğim, sonra da Santa Barbara'daki Bry'i kontrol etmek için kıyıya çıkmaya çalışacağım.

"Güleceksin," diyorum ona. "Kuzey Dakota'ya gittim çünkü para kazanmak istiyordum ve internette orada endüstriyel işler yaparak çok para kazanabileceğimi okudum - ki geçmişe baktığımda bu bana gerçekten aptalca geliyor. Hem beyin hem de kas gücü gerektiren işleri severim ve büyüdüğüm yerden çok farklıydı. Bağımsız olmaya kararlıyım. İlk başlarda her şey harikaydı. Ancak itiraf etmeliyim ki, ilk birkaç kar yağışından sonra beyaz örtünün cazibesi azaldı."

Ve orada inşa ettiğim ev, trajedinin hayaleti tarafından lekelenmiş gibi görünüyor. Ne zaman içeri girsem, babamın yerde ölü yattığını görüyorum. Ve artık oraya nadiren gittiğimde, ayrılmak için sabırsızlanıyorum.

"Hâlâ baharda geri döneceğini düşünüyor musun?"

Yine de bunun doğru bir hareket olup olmadığını merak etmeye başlıyorum, başka nereye taşınabilirim ki? "Evet."

"Ama orada kız arkadaşın yok mu? Bunu dün gecedен hatırlıyorum." Kızarmış ekmeği

tabaklayıp üzerine biraz tereyağı sürdükten sonra cızırdayan omletlerimizin üzerine biraz ıspanak koyarken bana küçük bir gülümseme veriyor. "İşini Kuzey Dakota dışında başka bir yerde yapabilir misin?"

"Pek sayılmaz." Teksas'a, Alaska'ya ya da petrol üreten diğer birkaç eyalete taşınabilirim, ancak bu durumda tutunmanın zor olduğu bir işte her şeye yeniden başlamış olurum.

"İşini hâlâ seviyor musun? Her zaman yapmak istediğin şey bu muydu?"

"Bu işi seviyorum ama kendimi sonsuza kadar bu işi yaparken görebileceğimden emin değilim. Çalışma saatleri berbat. Yıpratıcı olabiliyor. Ve güvenilir insanlar bulmak zor." Kendime gülüyorum. "Büyürken gerçekten bir rock yıldızı olmak isterdim. Ne yazık ki şarkı söylemeye çalıştığımda geri bildirimler pek olumlu değildi. Bu yüzden vazgeçmek zorunda kaldım. Peki ya siz? Her zaman garsonluk yapmadığını biliyorum."

"Hayır."

"Son işin neydi? Kağıt toplayıcısı olduğunu söylemiştin..."

"Oldukça. Ben de bu işte iyiydim ama..." Pişman bir şekilde omuz silkiyor. "Çocukken, büyüdüğümde şef olmak isterdim. Babam bana bunun zekamı boşa harcamak olduğunu söyledi."

Ne yapmak istediğini boş ver. "Ciddi misin?"

Başını sallıyor. "IQ'm yüzünden okula birlikte gittiğim herkes benim bir ucube olduğumu düşünüyordu." "Ne kadar zekisin?"

Ispanak yaprakları ısıyla kıvrılırken sıcak tavaları taş tezgahın üzerinde kaydırmak bir oyalama taktiğidir. "On yedi yaşında Harvard MBA programına girmeme yetecek kadar."

Bunu zaten biliyordum ama bunun ne kadar büyük bir başarı olduğunu düşündüğümde beni hayrete düşürüyor. "Vay canına." "Yani... evet. Başla bakalım.

Umarım iyidir. Yüksek protein, birkaç sebze, biraz da sağlıklı yağ." "Kokusu kadar muhteşem görünüyor," diye övüyorum onu tüm dürüstlüğümlle.

"Teşekkürler. Tabasco? Salsa?" Buzdolabından iki şişe çıkardı, sonra iki çatal ve iki peçeteyi bana doğru uzattı ve yanımdaki tabureye yerleştirdi.

"Belki." Onunkinin üzerine bol miktarda Tabasco dökmesini izliyorum. "Daha sonra dilini hissedebilecek misin?"

Bethany gülüyor. "Baharatlı şeyleri severim. Ne diyebilirim ki?"

Ben de baharatlı şeyleri severim. Belki yemek değil ama kadınlar? Evet, lütfen. Yanımdaki kadının pek çok yönü var ve onunla ne kadar uzun zaman geçirirsem kişiliğinin o kadar çok yönünü görüyorum. Kendimi ondan daha çok hoşlanırken buluyorum... akıllıca olmamasına rağmen.

"Pekâlâ." Maceracı olmak için üzerine biraz serpiyorum, sonra ilk ısırığımı alıyorum. Tatların birleşimi dilime vuruyor. Kelimeler ağzımdan çıkmadan önce ne söylediğimi düşünmüyorum bile. "Mmmm... Bu harika. Evlenmeliyiz."

Kahkahasının hafif tınısı havayı dolduruyor. "Beğenmene sevindim, ama evlilik yemek için biraz zorlayıcı görünüyor. Arkadaş olduğumuza göre, acıkırsan seni doyuracağıma söz vermeme ne dersin?"

"Anlaştık."

Güney, onun tüm açlıklarımı doyurması fikrini seviyor. Ama bu şehvet konuşması. Şu anda daha derine inmek tehlikeli olur.

Farkındalığın yoğun hissedildiği bir sessizlik içinde yemek yiyoruz. O kadar yakın ki çatalını her kaldırışında dirseği koluma değiyor. Hissetmek istesem de istemesem de arzu kanımda kaynıyor. Neden aklımla bedenimi aynı noktada buluşturamıyorum?

"Bugün ne gezeceksin?" diye soruyor.

Mikrodalga fırının üzerindeki saate bakıyorum. "Güneş birkaç saat içinde batacak, yani

muhtemelen çok geç. Başka bir gün yaparım."

Bethany elini benimkinin üzerine koydu. "Kaçırдың için üzgünüm." "Ben kaçırmadım. Seninle vakit geçirmem gerekiyor."

Kirpiklerinin altından bana bakarken yanakları kızarıyor. "Bugün burada olmana gerçekten çok sevindim. Kendimi daha az üçüncü teker gibi hissettim. Ve seninle konuşmak gerçekten çok kolay. Teşekkürler."

Suçluluk duygumu bastırıyorum. Bethany'yle konuşmaktan hoşlanıyorum, olması gerekenden çok daha fazla. Ve samimiyetsiz hissetmekten nefret ediyorum. "Bir şey değil."

Sözlerini ve cesaretini topluyormuş gibi dudağını ısıırıyor. "Eğer bir planın yoksa, biraz daha kalmanı isterim."

Benimle zaman geçirmek için kendi yolundan gidiyor. Bu bir ilk. Bana güvenmeye başladığı için mi? Açılmaya hazır olduğu için mi?

"Bu hoşuma giderdi. Ash'in evine gidip kanepesini tek başına ısıtmaktan daha eğlenceli olur. Bu gece çalışıyor. Ondan sonra muhtemelen Montana'yla daha çok vakit geçirecek. Aklında ne var?"

"Maxon, Keeley ve bebek Kailani için bir şeyler yapmama yardım eder misin?"

"Elbette. Ne düşünüyorsun?"

"Çok nazik davrandılar, hiç gerek yokken evlerini bana açtılar. Biraz huzur ve mahremiyete sahip olabilmem için mülklerindeki en kârlı oda olan arka taraftaki kulübede - pardon, ohana'da - ücretsiz kalmama izin veriyorlar. Bu gerçekten çok hoş ama misafirperverliklerinden faydalandığım için kendimi kötü hissediyorum. Uzun zamandır kendi yolumu çiziyorum ve bundan vazgeçecek değilim. Taşınmak için para biriktirdiğimden -umarım gelecek hafta- onlara bir şey alamam. Yeni doğmuş bir bebeğin ihtiyaç duyabileceği her şeye sahipler zaten. Ama gelecek hafta ben isteyken ısıtmaları için birkaç yemek hazırlayabilirim. Böylece sadece bebeğe odaklanmak zorunda kalırlar."

Her gösterdiğinde kafamı karıştıran düşünceli bir yanı var. Bethany, çevresindeki insanların hayatlarını daha iyi hale getirmek için tek izin gününü kullanmaya, kesinlikle fazla yorulmuş ayaklarının üzerinde durmaya istekli. Aynı kadın müşterilerinden milyonlar çalmış olabilir mi?

"Çok tatlısın."

Omuz silkiyor. "Keşke daha fazlasını yapabilsem ama kardeşime ve eşine anlamlı bir şekilde yardım etmek istiyorum ki onları düşündüğümü bilsinler."

"O zaman seve seve kalırım." Bir lokma daha yutuyorum ve zevkle inlememeye çalışıyorum. "Mutfakta berbat olduğum için ne kadar yardımcı olacağımı bilmiyorum..."

"Mobilya montaj becerilerin nasıl?" "Çok daha iyi."

"Güzel. İşte burada berbatım. Maxon bebeğin alt değiştirme masasını hazırlamaya vakit bulamadı. Haftalar öncesinden sipariş edilmişti ve daha yeni geldi. Yardım etmenizin bir sakıncası yoksa, onlara sürpriz yapmak istiyorum."

"Sorun değil."

Yemeğimizi dakikalar içinde bitirdikten sonra kahvaltı barından kalkıp mutfağa geri dönüyoruz.

"Sen yemeğe başla. Ben bulaşıkları yıkarım," diye teklif ediyorum.

"Emin misin?" Şaşırmış görünüyor.

"Evet. Annemin bana çok iyi öğrettiği bir şey bu."

Kulaklarımda onun melodik kahkahası, sırtarak kirli tabak ve çanaklar ile uğraşıyorum. Sonra Bethany'yi gülümsetmekten hoşlandığımı fark ediyorum.

Bu çok tehlikeli.

Bulaşık makinesini doldurmayı bitirdiğimde, birkaç güvecin hazırlandığını görüyorum. Lazanya, tanıdım. Diğerlerini? Hiçbir fikrim yok.

Bethany'nin bir kez bile tarife bakmadan yedi yemeği bir araya getirmesini hayranlıkla izliyorum. Zahmetsizmiş gibi gösteriyor ve lazanya, fırında ziti, siyah fasulyeli enchiladas, balkabağı ve ıspanaklı ravioli, fırında bamya ve tavuklu Alfredo turtasını doksan dakika sonra benim çok az yardımımıla buzdolabına koymayı başarıyor.

"Bu çok etkileyiciydi, kadın!" Annem bile şaşırdı.

Bana el sallıyor. "Eğlenceliydi. şimdi tek yapmaları gereken yemek istediklerinde gveleri ısıtmak. Hava kararmadan şu alt değiştirme masasını halledelim mi?"

"Yolu göster."

Bethany ve ben garaja gidip Maxon'ın alet zulasını bulduktan sonra bebeğin odasına doğru yola çıktık. Kapı girişinde duruyorum. Yumuşak griler ve neşeli beyazlar alanı dolduruyor, pembe bir dokunuşla vurgulanıyor ve bir avize ile talandırılıyor. Her şey pelş, davetkr ve yeni doğacak bebekleri için hazır görünüyor - hala parçalanmış olan alt değiştirme masası hariç.

Talimatları bulduk. Sözde İngilizce yazılmış, takip etmesi neredeyse imkansız. Bir sürü kafa karışıklığından sonra - kam cıvatalarından nefret ederim - ve içerdiği cılız alyan anahtarına gldkten sonra alt değiştirme masasını monte etmeyi bitiriyoruz. Birlikte, parçayı pencerenin yanındaki boş duvara taşıyoruz ve belirlenen bölmeleri minik bebek bezi yığınları ve bebek mendili paketleriyle doldurarak görevi tamamlıyoruz.

Temizlik beş dakikadan az sürer. Güneş yeni batıyor. Zamanlamamız mükemmel.

"Her şey harika görünüyor. Çok mutlu olacaklar." Bethany gülümseyerek bana doğru bakıyor. "Bunu sensiz yapamazdım. Teşekkürler."

"Benim için zevk. Bu bebek çok sevicecek, bunu söyleyebilirim." "Evet." Sesi hznli geliyor.

Ona döndüm. "İyi misin?"

Işığı kapatırken omuz silkiyor ve beni büyük odaya geri götürüyor. "Hâlâ duygusalım sanırım. Doğum merkezinden ayrıldığımızdan beri kendimi karmakarışık hissediyorum ve beni neyin rahatsız ettiğini anlamaya çalışıyorum. Hayatım karmakarışık. Bunun için kendimden başka sulayabileceğim kimse yok. Ama bu başka bir şey." Başını eğiyor ve ciddi gözlerle bana bakıyor. "Hiç bir şeye iten içe inanıp, sonra bunun doğru olmadığını anladığınızda afalladığınız oldu mu?"

"Gördüğümü söyleyemem."

İ ekiyor. "O zaman düşündüğüm şey muhtemelen mantıklı gelmeyecek."

"Dene beni. Bu dinlemeyeceğim anlamına gelmez." Hırsızlığın aslında insanları inciteceğini bir şekilde fark ediyor mu? Müşterilerini babasıyla birlikte dolandırarak yanlış yaptığını kavıyor mu?

Bethany hafifçe gülümsemeyi başarıyor. "Sen gerçekten harika bir adamsın, biliyorsun. Tekrar söyle, neden alınmadın?"

"Ben bakmadım. Peki ya sen? Zeki, nazik ve alışkansın. Neden alınmadın?"

"Ben de bakmıyordum." "Peki seni rahatsız eden ne, Beth?"

İ ekiyor. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama şu anda sen benim tek arkadaşımsın. Yani, akraba olmadığım."

Sanki duyguları olduğu için özür diliyor gibi. Ya da onları paylaşmak istediği için. Bu beni rahatsız ediyor. Hayatında konuşacak neredeyse hiç kimsesi olmadığını duymak da yle. Onun itirafı beni

Çünkü onun yalnızlığını kendi avantajıma kullanabilirim. Bunun yerine, onu kollarımla sarmak ve artık yalnız olmadığına ikna etmek için içimdeki dürtüyle savaşmak zorundayım.

"Devam et."

"Bunu kelimelere dökmek zor." Bethany omuz silkiyor. "Belki tuhaf gelecek ama Ama Kailani'nin doğumuna tanıklık ettiğim için hâlâ şaşkın ve huşu içindeyim."

"Ben de aynı şeyi hissediyorum," diye itiraf ediyorum. "Ama daha çok şaşkınım. *Bütün* bunları beklemiyordum."

Hafif kahkahası etrafımı sarıyor. "Bahse girerim. Pazarlık ettiğinden çok daha fazlasını aldığın için üzgünüm." "Evet, ama çok derindi. Asla unutamayacağım bir şey."

Başını sallıyor. "Bana hissettirdiklerini hazmetmek çok zor." "Çünkü mü?"

"Maxon ve Keeley'nin ya da diğer kardeşlerimin sahip olduklarına asla sahip olamayacağımı düşünerek çok uzun zaman geçirdim. Evlilik ve bebekler başkaları içindi. Fethetmem gereken bir dünya vardı. Yükseltmem gereken bir cam tavan vardı. Öğrenmem gereken bir imparatorluk vardı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Daha fazlası için özlem duyduğumu hissettiğimde, onları bastırmak için her zaman bolca işim vardı. Buraya gelene kadar her şey yolundaydı. Erkek ve kız kardeşlerimin harika evlilikleri var. Ve hikayelerini dinlediğimde, hiçbirinin bu noktaya pek çok zorluğun, çatışmanın, sıkıntının ve korkunun üstesinden gelmeden ulaşmadığını görüyorum."

"Korku mu?"

Dudaklarının kıvrılması kendini küçümsemekten başka bir şey değil. "Görünüşe göre tüm Reed'ler doğuştan duygulara karşı isteksiz doğuyor. Maxon, Griff, Harlow ve ben muhtemelen babamızla birlikte büyüdüğümüz için buna teşekkür etmeliyiz. Ama Evan da duyguları reddetmemek için mücadele etti. Bu olguyu tartıştık ve yetiştirilme tarzlarımız hakkında bazı paylaşımlarda bulunduk." Başını iki yana sallıyor. "Ama bilinçli olarak hayatta nerede olduğumu ya da uzun vadede nereye gideceğimi düşünmemeye çalışıyorum. Şu anda, hayat yeniden anlam kazanana kadar bir ayağımı diğerinin önüne koymaya odaklanmış durumdayım. Ve şu ana kadar-"

"Dur bakalım. Hayatın darmadağın olmuş gibi görünüyor. Bunun hakkında konuşmak istemediğine emin misin?" Soruyu ona yöneltmemeye çalışıyorum ama Hawaii'de olmasının gerçek nedenini itiraf edip etmeyeceğini bilmek için sabırsızlanıyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Aile dramıyla dolu uzun bir hikaye ve seni sıkmayacağım. Ama bugün duyguların yanlış olmadığını fark etmemi sağladı. Birinin size yakın olmasına izin vermek için, onu nasıl kullanabileceğinizi bulmaktan başka nedenler de var."

"Evet," diye onaylıyorum ve hemen ne demek istediğini merak ediyorum. İnsanları nasıl kullanıyordu?

Bana yine ironik bir gülümseme veriyor. "Bu muhtemelen sana ve çoğu insana çok açık geliyor. Ama bu benim için yeni bir düşünce tarzı. Eğer Maxon kalbinin sesini dinlemeseydi, Keeley onun karısı olmazdı. Kailani bugün doğmamış olacaktı. Griff hala Maxon'dan nefret eden ve oğlu Jamie'nin varlığından haberi olmayan sefil bir piç olacaktı. Britta'sı ya da yolda bir bebeği daha olmazdı. Harlow Noah'la ilişkisini bir kaçamak olarak sürdürecekti. Evan, Nia'ya aşık olmak yerine Seattle'da kalıp onu sevmeyen bir eşin yasını tutardı. Ama kardeşlerimin her biri kendilerini yeni olasılıklara açma seçimini yaptı ve hepsinin hayatı bunun için daha iyi. Acaba ben kör müydüm ve bir şeyleri kaçırıyor muyum diye düşünmeden edemiyorum."

Konuşması hem bir sarsıntı hem de bir yumruk etkisi yarattı. Tüm bunları bana gerçekten insanları kullanmanın yanlış olduğunu yeni anladığı için mi anlattı? Yoksa bana arkadaşlıktan daha

fazlasına açık olduğunu mu söylemeye çalışıyor, çünkü onun hakkında ne hissettiğimi öğrenmek için balık avlıyor mu?

Kalbim çarpmaya başladı. Bethany ile takılmak ona yaklaşmanın en uygun yolu olacaktı. Bu bana onun ruhuna ve hayatına samimi bir erişim sağlayacaktı. Ama oraya gitme konusunda o kadar çelişkideyim ki... Seks -günlerdir onunla birlikte olmayı düşünmekten vazgeçmemiş olsam bile-

düşüncelerimi daha da karıştırıyor. Ve onu mecazi anlamda becermek için gerçek anlamda becerme fikrinden nefret ediyorum.

Öte yandan, eğer herhangi bir konuda açılmak istiyorsa, ona ayak uydurmam gerekiyor.

"Birine aşık olma ihtimali seni korkutuyor mu Beth?"

"Korkutmak mı? Hayır. Beni korkutuyor. Ya sandığım gibi değillerse? Ya da olmalarına ihtiyacım varsa?"

Vicdan azabımdan kurtulmaya çalışıyorum. Eğer masumsa ve beni istiyorsa, şimdiye kadar sahip olduğu en düşünceli ve özenli sevgili olacağım. Eğer suçluysa... o zaman hak ettiğini almalı.

"Ya öyleyse?" Mırıldanıyorum.

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Peki ya ben onlar için yeterli değilsem? Sevgilimi mutlu etmek için neler gerektiğini hiç düşünmedim."

"Şu anda bunu mu

düşünüyorsun?" "Evet."

Sormamalıyım ama... "Bunu benimle mi düşünüyorsun?"

"Birbirimizi sadece birkaç gündür tanıyoruz."

İhtiyatlı davranırsa da yüzü bana tam olarak bunu düşündüğünü

söylüyor. "Sorduğum şey bu değildi. Bunu benimle birlikte düşündün

mü Beth?" Tereddüt ediyor, dudağını kemiriyor. "Evet."

Yaklaşıyorum. Tanrım, bu çok tehlikeli. Kalbim çarpıyor ve zonkluyor. Ona dokunmak için can atıyorum. Ne kadar çok teslim olmak istediğimi bilmiyor.

"İş arkadaşlarıyla çıkmadığını ve romantizm aramadığını söylemene rağmen mi?"

Daha da uzun bir tereddüt. "Evet."

"Tam olarak ne düşünüyorsun, Beth?" "Bana

soru sormayı bırak ve beni öp."

ALTINCI BÖLÜM

Fısıltısı beynime hücum ediyor, kanımı ısıtıyor, kalbimi durduruyor, sikimi sertleştiriyor. "Emin misin, Beth? Bence bunu konuşmalıyız."

Ama konuşmak vücudumun yapmak istediği son şey.

"Bak, eğer istemiyorsan..." Utanç içinde başını eğiyor ve arkasını dönüyor.

Onu kendimle yüzleşmesi için geri çektim. "İstiyorum. Ama..." İsteksizliğimi açıklamak için bir bahane bulmaya çalışıyorum. "İkimizin de şu anda bir arkadaşına ihtiyacı var. İkimizin de yalnızlığı bağlılıkla karıştırmadığımızdan emin olalım."

"Bu bir öpücük, evlilik değil."

"Haklısın. Ama çizgiyi geçtikten sonra..." *Geri dönüşü yok.* Açıkçası, bu beni onu duvara yaslamaktan, ağzımı onunkinin üzerine koymaktan ve lanet olası kıyafetlerini soymaktan alıkoyan birkaç şeyden biri.

"Gerçekten, bir şey söylediğimi unut."

"Artık ortaya çıktığına göre, yapamam. Bu yüzden bunun üzerinde çalışmamız gerekiyor, özellikle de bunu düşünen tek kişi sen olmadığına göre."

"Oh." Şaşırmış görünüyor. "Şey... hanın konukları Keeley'nin genellikle hazırladığı akşam şarabı ve aperatifler için kısa süre içinde buraya gelmeye başlayacaklar. Britta'nın annesi bugün bu işle ilgileniyor ama özel olarak konuşmak istiyorsak ohana'ya gitmeliyiz."

"Hadi gidelim."

Elimi sırtının küçük kısmına bastırdığımda -çünkü ellerimi ondan uzak tutamıyorum- Beth ve ben arka kapıdan çıkıp taş yolu takip ederek ana evin bitişiğindeki kazıklar üzerindeki kulübeye doğru ilerliyoruz. Yapının altında, şirin bir masa ve sandalyelerin bulunduğu çitle çevrili bir veranda var. Bethany merdivenlerden yukarı çıkıyor ve parlak turkuaz kapıyı açıyor.

İçeri girdiğimizde, bakışlarım rahat alanı tarıyor. Peluş bir kanepede ikiliyi sarılmaya davet ediyor. Etraftaki pencereler hem dağ hem de okyanus manzarasının keyfini çıkarmanızı sağlıyor. Açık tavan kirişleri ve tropikal renkler rahatlatıyor ve yatıştırıyor. Küçük bir mutfak, ihtiyaç duyulduğunda yiyecek sağlar. Ancak mekana hakim olan büyük yatak bana bu odanın romantizm için yaratıldığını söylüyor.

Bethany'nin beyaz çarşafların üzerine uzanmış, yarı giyinik, zor nefes alan ve geri kalan her şeyi soymamı beklediğini hayal etmemek imkansız. Hayali bir kenara itip odaklanmak için elimden geleni yapıyorum ama olmuyor. Tek istediğim o.

"Bu gerçekten çok güzel," diyebildim.

"Burayı harika bir hale getirmişler. Oturun. Bira ister misin? Keeley burada birkaç tane bulunduruyor." "Tabii. Teşekkürler."

Bana soğuk bir bira açıp kendine bir bardak beyaz doldururken odasını tekrar tarıyorum. Çok titiz. Bagaj rafındaki bavul ve açık dolapta duran bir başka bavul dışında

odanın boş olduğuna yemin edebilir. Bethany'nin burayı temiz ve düzenli tutmasına şaşırmadım. Ona uyuyor. Benim kişisel alanım her zaman biraz daha rahattır.

Sonunda bana soğutulmuş şişeyi uzatıyor, sonra da bardağını tutarak endişeyle yanıma çöküyor. "Beni öpmen için seni zorladığım için özür dilerim. Bunu yapmamalıydım."

"Bunu yaptığına sevindim. Er ya da geç bu konu açılacaktı zaten." Biramı yudumluyorum ve yakındaki sedirin üzerindeki tepsiye koyuyorum. "Çünkü dediğim gibi, ben de seni öpmeyi düşünüyordum Beth. Bunu çok düşündüm. Şu anda hayatının karmaşık olduğunu biliyorum. Benimki de öyle."

"İşte bu da hiçbir şey söylememem için bir başka neden. Seni kendi sorunlarıma sürüklemek istemiyorum."

"Beni sürüklemiyorsun. Canını sıkan her neyse onu aşmana yardım etmeye hazırım. Biz arkadaşız, değil mi? Arkadaşlar böyle yapar."

İlk tanıştığımızda, bu tür sözler gerekli bir kötülüktü ve Bethany'nin gözüne girmemi sağlayacak her şeyi söylemekten çekinmiyordum. Ya şimdi? Benden Reed Financial planını gerçekleştirmesine yardım etmemi istemediği sürece, sanırım yükünü hafifletmek için her şeyi yapardım.

Çünkü onu sadece istemiyorum; ondan hoşlanıyorum da.

Sikeyim.

Bu uygunsuz gerçek bir yana, babamın ölümündeki rolüyle ilgili sorularımın cevapsız kalmasına izin veremem.

Ne halt edeceğim ben? Bu gece Bethany'yi reddedersem, ona dokunmam için bana ikinci bir şans vereceğinden şüpheliyim. Eğer teslim olursam, sadece bir öpücükle durabilmemin imkanı yok. Her iki durumda da beni düğümleyecek.

Kazananı olmayan bir durum.

"Teklifiniz için teşekkürler. Ama bazı şeyleri kendim çözmem gerekiyor. Bunlar büyük ve karmaşık." Kaşlarımı çattım. "Ve ben anlamak için çok mu gencim?"

"Hayır. Paylaşmaktan çok korkuyorum, tamam mı?"

İtiraf edeceği şey yüzünden mi? Ya da benim onun hakkında ne düşüneceğimi?

"Tamam." Elini sıkıyorum. Artık onu daha fazla zorlayamam. "Ama ben senin için buradayım." "Teşekkürler."

Birdenbire, pencerelerden içeri sızan alaca karanlığın sadece belli belirsiz bir ipucu ile aydınlattığı gölgede oturuyoruz. Yeşil gözleri çok geniş ve belirsiz bakıyor. Soluk teni parıldıyor. Pembeleşmiş dudakları ve alttaki dudaklarını ısırışı kendimi tutmamı engelliyor.

"Eğer bu konuyu gerçekten konuşacaksak, ışıkları açmalı ve ana evden bize bir atıştırmalık getirmeliyim."

Oyaladığından şüpheleniyorum ama sorun değil. Bu bana düşünmek için daha fazla zaman veriyor. "Bu harika olur." Sessizce başını sallayarak ayağa kalkıyor ve kulübeden çıkmadan önce rahat bir masa lambasını yakıyor.

Merdivenlerden iner ve hanın içinde kaybolur.

O gittiği anda, kişisel alanında yalnız olduğumu ve bunun ipucu aramak için tek fırsatım olabileceğini fark ediyorum. Bethany'yle ilişkiyi frenlemem gerekip gerekmediğine ya da onu yatağa götürmek için içimi yakan sonsuz ihtiyaca boyun eğip eğmeyeceğime karar vermek için beş dakikam var.

Bundan nefret ediyorum. Keşke başka bir seçeneğim olsaydı... ama bu fırsatı kaçıramam.

İçimdeki isteksizliğı bastırarak bavullarını açıyorum, özenle katlanmış giysilerini karıştırmamak için önce yan cepleri ve fermuarlı bölmeleri kontrol ediyorum. Hepsi boştu. Bir tane dışında

Şort ve tişörtlerden oluşan koleksiyonu dışında bavulunun geri kalanında kayda değer bir şey bulamıyorum. Birkaç elbise ve birkaç hafif kazak baş üstü rafında asılı duruyor.

Sonra, yatağın uzak tarafındaki şifonyeri çekip açıyorum. Bazıları dantelli ve düpedüz terletici olan sessiz renklerde külotlar altta sıralanıyor. Narin uyumlu sütyenler iç içe geçmiş ve yanlarına yığılmış. Çekmecelerin geri kalanında bikiniler, çoraplar, eşarplar ve atletler var. Kağıt yok. Taşınabilir bellek yok. Herhangi bir dosya yok. Elbette, Bethany Banks'in suçlu olup olmadığını söyleyen bir şey dışında ne aradığımı bilmemem de yardımcı olmuyor.

Görebildiğim kadarıyla bilgisayarı yok. Belki San Diego'da bırakmıştır. Belki de federaller el koydu. Bilmiyorum. Ama kahretsin, saat işliyor, bu yüzden devam ediyorum.

Çabucak banyoyu süpürüyorum. Tezgahı kişisel eşyalardan temiz tutuyor. Dolapta, makyaj malzemesi, deodorant, şampuan, duş jeli ve benzeri sıradan şeylerin dışında bir şey bulamadım. Tamponları ve doğum kontrol haplarını saymazsanız, suçlayıcı bir kanıt yok.

Ana odaya geri dönerek kulübeyi tekrar göz ucuyla tarıyorum ve mutfak tezgahının üzerinde çantasını görüyorum. Telefonumun ekranı dört dakikadır evde olmadığını söylüyor.

Durayım mı yoksa aramaya devam mı edeyim? Yakalanmak istemiyorum, ama şimdi bırakırsam, kişisel alanını tekrar inceleme şansım olacak mı?

İçimden bir küfür savurarak, kapitone soluk pembe çantasının mıknatıslı kapağına uzanıyorum. Önündeki altın renkli logo çantanın Chanel olduğunu ilan ediyor. İçinde nane şekeri, mini bir saç fırçası, birkaç tüp ruj ve bir pudra bulunan bir ana bölme var ama suçlayıcı hiçbir şey yok, onu zihinsel olarak mahkûm etmem için bir neden yok.

Ayrıca içinde iki anahtar olan küçük bir yüzük buldum. Birini bizi bu birime sokmak için kullandığını görmüştüm. Diğeri... Neyi açtığını bilmiyorum ama neyi açmadığını biliyorum: herhangi bir kasa ya da çelik kasa. En iyi tahminim San Diego'daki dairesinin kilidini açtığı.

Sonra, uyumlu Chanel cüzdanını karıştırıyorum, mahremiyetini ihlal ettiğim için her an daha suçlu hissediyorum çünkü bildiğimi sandığım her şeyi yeniden sorgulamamı sağlamak dışında hiçbir şey yapmamış gibi görünüyor.

Ehliyeti, ATM kartı ve bolca kredi kartı tüm yuvaları kaplıyor. Elinde çok fazla nakit yok - çoğunlukla insanların bahşiş olarak bıraktığı küçük, buruşuk banknotlar, ama lüks cüzdanı bana bir yerlerde parası olması gerektiğini söylüyor. Bütün plastikler de aynı şekilde. Ama dönüp dolaşıp temel soruya geliyorum: Bu iş için fazla eğitilmiş olmasına rağmen neden kokteyl garsonu olarak çalışıyor? Ya burada saklanıyor ve çalıntı zulasını bulup lüks hayatını yaşamaya başlamadan önce insanların sakinleşip başka yöne bakmasını sağlamak için düşük bir profil çiziyor ya da masum, federaller ve babası her şeyini elinden aldı ve o sadece hayatta kalmaya çalışıyor.

Hangi olasılık doğru?

Neredeyse gözden kaçırdığım bir bölmenin içinde FBI ajanı Trevor Forsythe'dan bir kart var. Bu adamın adını hiç duymamıştım ama telefonumu çıkarıp rakamların fotoğrafını çektikten sonra yerine koyuyorum. Bunu daha sonra takip edeceğim. Ama burada kayda değer başka bir şey yok ve aklımda onun rızası olmadan kişisel eşyalarını işgal etmeden önce sorduğum lanet sorular var.

Sonunda telefonuna uzandım. Şifre korumalı, hiç şaşırmadım. Bethany aptal değil ve ben başka bir çıkmazdayım.

Yumuşak ayak seslerinin merdivenlerden yukarı çıktığını duyduğumda, her şeyi bir kez daha çantasına tikiştiriyorum. Kanepeye zamanında varamayacağım, bu yüzden ona yalan söylemek zorunda kalacağım. Yine. Bu gerçekten canımı sıkıyor.

Arkamda kapı açılıyor. Yüzümü buruşturarak en yakın dolaba bakıyorum. "Hey, sadece birayı dökebileceğim bir bardak var mı diye bakıyordum. Bir tane buldum."

Döndüğümde bana şüpheyle bakıyordu. Onu suçlamıyorum. Hangi kendine saygısı olan bira içicisi soğuk birasının oda sıcaklığındaki bir bardağa dökülmesini ister ki?

"Senin için dondurucuya koyayım, en azından birkaç dakikalığına." Elimden aldı. İşte yine başkalarını düşünüyor. "Teşekkürler."

Ben tekrar kanepeye yerleşirken, o da kupayı eline alıyor, ardından önümüze bir tabak peynir ve kraker ile biraz taze ananas, üzüm ve mango koyuyor. "Keyfinize bakın."

Aç değilim ama zaten kaba bir piç oldum. Çabasına değmesi için birkaç ısırık alabilirim. "Teşekkür ederim. Sen de yemelisin. Son birkaç saattir çok çalıştın."

Parmaklarının arasından bir üzüm koparırken bana solgun bir gülümseme veriyor. Bir krakere uzanıyorum ve onu izliyorum, suçluluk duygusunu bastırıp konuşmak için çabalarken, meyveyi dudaklarının arasına alıyor, ısırırken gözlerini kapatıyor.

Onu izlemek beni anında sertleştiren cinsel bir deneyim. Ve bilinçsiz bir inilti çıkardığında, onu öpme, soyma ve becerme dürtüsü beni daha da sert vuruyor. Kendimi bir topuk gibi hissederek titreyen bir nefes alıyorum.

Tanrım, ne yapacağım ben?

Yutkunuyor ve şarabını kaldırıyor. "Biliyor musun, gerçekten öpüşmeden önce öpüşüp öpüşmememiz gerektiğini tartışmak isteyen ilk erkek sensin. Bunu bu kadar ciddiye aldığın için gurur mu duymalıyım yoksa beni ertelediğin için reddedilmiş mi hissetmeliyim emin değilim."

Nasıl devam edeceğime karar vermem gerekiyor ama aklım içgüdülerimle savaş halinde. İkisi de libidomla karışıp duruyor, ta ki ben devasa bir karmaşaya dönüşene kadar. Ama her şey giderek daha belirgin hale gelen iki gerçeğe dayanıyor: Birincisi, bu kadına duyduğum arzu geçmiyor. Onu tanıdıkça, onu daha çok istiyorum. İkincisi, her ne kadar ailesi hakkında yaptığım hızlı araştırma pek kapsamlı olmasa da, Bethany'nin suçlu olduğuna dair tek bir kanıt bile görmedim... ve şu ana kadarki davranışlarıyla ilgili her şey öyle olmadığını söylüyor.

Federallerin onu tutuklamamasının nedeni gerçekten masum olması olabilir. Başından çok şey geçmiş olabilir ve ben de cadı avına çıkmış bir pislik olabilirim. Son birkaç gündür direnmeye çalıştığım sessiz, şefkatli kadın gerçek Bethany Banks olabilir.

Ona aşık olduğum için inanmak istediğim şeyin bu olması da mümkün.

Lanet olsun, bütün gün kendi kendime konuşabilirim. Şimdi bir karar vermek zorundayım, bu yüzden içgüdülerime göre hareket edeceğim. Tanıdığım Beth kimseden çalacak biri değil. Bu yüzden şüphelerimi bastıracağım ve onun masum olduğuna inanacağım... ta ki ben onun suçlu olduğunu kanıtlayana kadar. O zamana kadar, ona bir şüpheli gibi değil, bir kadın gibi davranacağım.

Sevgilim gibi.

"Sen böyle söyleyince aptal gibi konuşuyorum," diye takılıyorum. "Eğer hâlâ seni öpmemi istiyorsan, bunu yapmaktan mutluluk duyarım."

Bana düşünceli bir bakış atarken beş saniye geçti.

İstese de istemese de beni bekletiyor. Beklenti kanımda çılgılık atıyor. Sonunda ona dokunma düşüncesi beni çok tahrik ediyor.

"Eğer istediğinden eminsen..."

"Evet, Beth. *Gerçekten*

istiyorum."

Bunu tüm dürüstlüğümle söyleyebilirim.

Gergin bir baş hareketiyle başını bana doğru eğiyor. Beklerken gözleri kayarak kapanıyor.

Parmaklarımı ensesinde birleştirip ona bakarken kalbim küt küt atıyor. Tanrım, duyusal bir muamele olacak; şimdiden söyleyebilirim. Teni gülünç derecede yumuşak. Saç örgüsü ipeksi bir sıyrıkla elimin arkasını okşuyor. Eninde sonunda her santimini keşfedeceğim. şu anda başparmağımla sarkık alt dudağını okşarken avucumun içindeki narin çenesine sabitlenmiş durumdayım.

Onu öpmek için eğildiğimde, avucunu göğsümde tutarak beni şaşırtıyor. "Ama Clint? Bir şey var... Ben hiçbir zaman bir sevgiliye karşı savunmasız olmadım. Asla. Sana güveniyorum. Lütfen beni pişman etme."

Yalvarışı vicdanımı sızlatıyor. "Beth..."

Kahretsin. Belki de şimdi ve burada her şeyi açıklamalıyım ve ona da bana gerçeğı söyleme fırsatı vermeliyim.

Ben artıları ve eksileri tartarken, kollarını boynuma doluyor, kendini bedenime doğru çekiyor ve dudaklarını dudaklarıma doğru eğiyor.

Sonra her şeyi unutuyorum.

Öpücüğü anlık bir şehvet sarsıntısı. Kalbim duruyor, sonra tehlikeli bir şekilde çarpmaya başlıyor. şehvetin sıcak dalgasını kontrol etmek için nefesimi tutuyorum ama işe yaramıyor. Arzu damarlarımdan lav gibi akıyor, her santimini ihtiyaçla haşlıyor.

Onu daha yakına çekiyorum, ağızımı onunkine yapıştırıyorum ve sırtını kanepenin koluna yaslıyorum. Vücudum onunkini kaplarken, soluksuz kalışının tadını çıkarıyorum. İnaniılmaz bir şekilde, arzum yeniden artıyor. Sabırsızlıkla dudaklarını kendi dudaklarımla ayırıyorum ve içine gömölüyorum.

Oh, evet.

Bana karşı Bethany eriyor, beni daha derine kabul etmek için başını eğiyor. İnleyerek ve daha fazlası için açgözlülükle, bana sessizce yalvardığı şeyi ona tam olarak veriyorum.

Kahretsin, çok boğucu ve şekerli tatlı kokuyor. Her kıvrımı ve kabarıklığıyla bana uyuyor, sanki buraya aitmiş gibi. Acıkmış gibi öpüyor ve ben onun tatlısıyım. Tadının nasıl olduğunu yüzlerce kez hayal etmişimdir, ama şimdi onun utangaç, tatlı-ekşi tadını *bildiğıme göre?* Ağızım onun üzerinde olmadığı her an onu arzulayacağıım.

Sonsuz öpüşme devam ediyor. Dillerimiz ateşli bir çılgınlık içinde okşuyor. Başım dönüyor. Beni terletiyor.

Acı. İhtiyaç. Sahip olduğum azıcık kısıtlama alevler içinde yanıyor.

İçimden bir uyarı sesi Bethany'nin benden sadece onu öpmemi istediğini hatırlatıyor. Muhtemelen durumumuz daha az karmaşık hale gelene kadar orada bırakmalıyım. Ama şimdi ağızım ve ellerim onun üzerinde olduğuna göre... duracak iradem yok.

"Beth, ne istiyorsun?" "Daha fazlasını," diye nefes alıyor.

Cevabı doğrudan sikime gidiyor.

Yüzünü ellerimin arasına alarak, ağızımı tekrar onunkinin üzerine eğiyorum ve daha derinlere dalarak içeri giriyorum. Tanrım, onunla ilgili her şey daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde şalterimi indiriyor. Bir hafta önce bu kadının benim tipim olmadığını söyledim. Çok sessiz, çok narin, çok kontrollü. Ya şimdi? Bütün fantezilerim onu karıştırmak ve çığlık attırmakla ilgili.

"Beth... Kahretsin, evet." Dudaklarımı çenesinde gezdirip kulağına fısıldarken nefes nefese kalıyorum. "Seni gördüğüm andan beri bunu yapmak istiyordum."

Dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Neden baktığınızdan emin değildim. Bu beni tedirgin etti, ben de yanından geçip gittim."

"Tek yaptığım daha fazla bakmak istemek oldu." Elimde olmadan onu tekrar öpüyorum ama tatlılığının tadını daha fazla aldığımda neredeyse kendimi kaybediyorum. "Montana'ya hayır dememin sebebi sensin. O zaman bile

Benimle zar zor konuşuyordun, seni istiyordum. Onu düşünebilmemin imkanı yoktu. Diğer herkesi dışarıda bıraktın."

Şaşırmış görünüyor. "Arkadaş olduğumuzu söylemiştin."

"Öyleydik. Ve öyleyiz. Ama ben hep daha fazlasını istedim." Onu arama sebebim konusunda dürüst davranmamış olabilirim ama bu konuda dürüst olamam.

"Hayatım bu kadar berbat olmasına rağmen mi?" "Bir tek sen değilsin."

"Benden genç olman seni rahatsız ediyor mu?"

Gerçekten buna mı takıldı? "Neden olsun ki?"

Bunu uzun bir süre düşünür. "Haklısın. Bugünlerde babam asla kendi yaşının yarısından büyük bir kadını baştan çıkarmıyor. Ben neden istediğim kişiyle birlikte olmayayım?"

"Bütün o kızları alabilir." Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Ben bir kadın istiyorum. Seni istiyorum."

Tekrar hamle yapıp Bethany'yi kendime doğru çektiğimde, dudaklarının ve kollarının sert, nefessiz bir karmaşasında beni karşılıyor. Altımda açılıyor, bana doğru açılıyor, beni daha da içime çekiyor, dilini benimkine doğru kaydırıyor. Onu öpebildiğim kadar derinden öpüyorum ama hâlâ daha fazlasını arzuluyorum.

Bethany'yi henüz yatağa götürmedim ama onunla geçireceğim bir gecenin yeterli olmayacağını şimdiden biliyorum.

Kuşkusuz, son on yılda birkaç kadından daha fazlasıyla seks yaptım, bu yüzden bir ilişkiye vereceğim olağan tepkiyi biliyorum. Bu o değil. Lanet olsun, bu mantıklı bile gelmiyor. Şu anda, Bethany'nin içine gömülmek ve benim olduğunda nasıl hissettirdiğini bilmek için içimi kemiren ihtiyacı gidermek için her şeyi yaparım.

Ellerim sırtından aşağıya doğru iniyor, kalçalarını kavriyor, sonra da kıcını kavrayıp onu kendime çekiyorum. Dar kotu yoluma çıkıyor ve umarım kısa sürede soymama izin verir de altındaki kadını hissedebilirim. Ama bunu onun hızında yapmalıyım. Ben ne kadar heyecanlansam da, o bir ya da iki ateşli öpücükten fazlasına hazır olmayabilir. Ve belki de Ash'in evine dönüp Bethany'yi düşünerek uzun bir mastürbasyon düşü almam en iyisi olur. Bu kesinlikle ilk kez olmazdı.

Birden dudaklarını dudaklarımdan ayırıyor, gömleğimin eteğinden tutup gövdem yarısına kadar çekiştirirken havayı sert nefesler dolduruyor. "Çıkar şunu."

Bana iki kez sormasına gerek yok.

Bir yumruğumla onu bedenimden çekip çıkarıyor, sonra odanın diğer ucuna fırlatıyorum. Bir diğeriyle saçlarını kavriyorum ve ağzını benimkinin altına doğru eğiyorum, böylece onu tekrar derinden öpebiliyorum.

Bethany inliyor ve beni yarı yolda karşılıyor, parmakları omuzlarıma gömülüyor. Sanki şu anda dünyadaki hiçbir şey onun için benimle olmaktan daha önemli değilmiş gibi beni öpüyor.

Ellerimi ondan uzak tutamıyorum. Dantelli atletinin altında dolaşiyor, sırtının yumuşak teninde geziniyorlar.

Sütyen askısına ulaştığımda, onu açmayı o kadar çok istiyorum ki. Ama tereddüt ediyorum.

Bunun için hazır mı? "Yap şunu," diye fısıldıyor boynuma öpücükler yağdırırken.

"Emin misin?"

Kaşlarını çatıyor. "Üzerimde kalmasını mı tercih edersin?"

"Tabii ki hayır. Seni tamamen çıplak istiyorum. Göğüslerini görmek, onlara dokunmak, emmek, onlara işkence etmek istiyorum." Vücudunu bir ürperti kapladığında, devam ediyorum. "Benim için kıvranmanı izlemek, benim için çığlık attığını duymak istiyorum."

"Hırslı mı?" diye sordu.

"Kendinden emin."

Bethany son zamanlarda yeterince dokunulmamış bir kadın gibi tepki veriyor. Ya da belki hiç. Yine de onunla birlikteyken kendimi kuzgun gibi hissediyorum ve o benim ideal ziyafetim. Aramızdaki elektrik, erotik kimyanın şakası yok. Aramızda ne olursa olsun, patlayıcıdan daha fazlası olacak.

Başını sallayarak beni itiyor ve dantelli bej rengi askısız sütyenini ortaya çıkarmak için narin atletini çıkarıyor. İnce belinin üzerinde yükselen göğüslerinin kabarıklığı ve pürüzsüz, şeftali rengi teni gözlerimi şişkinleştiriyor ve ağzımı sulandırıyor.

Evet, sütyenin hemen gitmesi gerekiyor.

Kalçalarını kavrayarak onu daha yakına sürüklüyorum, sütyeninin kancalarını açarken dudaklarım otomatik olarak tekrar onunkileri almak için düşüyor. Giysi serbest kalır kalmaz, gömleğimi fırlattığım belirsiz yöne doğru fırlatıyorum. Sonra göğüslerimizi birbirine bastırıyorum, çıplak ten tene.

Nefes nefese. "Clint..."

Avuçlarım sırtının yumuşak etinde geziniyor. Kahretsin, sıcak kadife gibi hissettiriyor. Göğüslerinin avuçlarımdaki, ağzımdaki ağırlığını bilmek için ölüyorum.

"Öyle mi?" Sesim sert çıkıyor.

Gözlerimin içine bakıyor. "Beni öpmekten fazlasını yapacak mısın?"

Evet, öyleyim. "Bir bayanı asla bekletmem."

Bana tembel bir gülümseme gönderdiğinde, kalbim küt küt atıyor. Kahretsin, benimle flört ederken çok seksi oluyor. Bethany genellikle çok ciddidir, bu yüzden onun küçük şakaları heyecan verici.

Şimdi çaresiz, dudaklarımı boynundan aşağı sürüklüyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Kanepe aklımdaki şey için işe yaramayacak ama bunu birazdan düşüneceğim. Şu anda onun göğüslerine odaklanmış durumdayım.

Kutsal muhteşem meme uçları. Memeleri severim. Hayır, göğüslere *bayılırım*. Bir kadında en sevdiğim şeydir. Çekici bir kadınla ilk tanıştığımda, gözlerine bakarım, ağzına bir göz atarım, sonra Tanrı'nın ya da estetik cerrahının göğsüne ne yerleştirdiğini görürüm. Pek evrimsel değil, biliyorum... ama ben bir erkeğim.

Bethany'de nicelikten çok nitelik beni mutlu ediyor. Üstsüz daha donanımlı kadınlar gördüm ama onun göğüsleri şimdiye kadar gördüğüm en güzel, en simetrik çift olabilir.

"Oh, tatlım..." İki elimde de birer tane var.

Dokunduğumda sarsılıyor ve başparmaklarımı uçlarında gezdirdiğimde keskin bir nefes alıyor. Açgözlü bir piç gibi gülümsüyorum. "Meme uçlarının emilmesini sever misin?"

"Sanırım." Sesi nefes nefese ama tereddütlü geliyor. Ve biraz da kafası karışık.

Sorumun cevabını bilmiyor mu? Şimdiye kadar yattığı her erkeğin yatakta beceriksiz bir salak olma ihtimali beni garip bir şekilde heyecanlandırıyor. Kapılarını uçuracak ilk kişi olma fikri hoşuma gidiyor.

Onunla oynamadan duramıyorum. "Hoşuna gitmeyen bir yer var mı?"

Dudağını ısıırıyor ve sanki göğüslerini avuçlamamdan ve bakmamdan rahatsız olmuş gibi kıpırdanıyor. "Onları bir lolipopmuşum gibi yaladıkları kısım. Ya da üzerlerine üfledikleri zaman. Nedir o?"

"Beceriksizlik. Bırak deneyeyim, Beth. Hoşuna gitmezse beni durdur. Aslında, ne zaman hoşuna

gitmeyen bir şey yapsam, bana haber vermeni bekliyorum."

Bana attığı yan bakıştan şaşırdığını anlıyorum. "Ve egon burun dalışı yapmayacak mı?"

"Hayır. Her kadın farklı bir şeyden hoşlanır. Sorun değil. Uyum sağlayabilirim çünkü aramızdaki seksin harika olacağını zaten biliyorum. Senin de bunu harika bulacağından emin olmak istiyorum."

Vücudu gevşiyor. "Tamam."

Konuşma yerine kıvrımlarına odaklandığımda geriliyor. Bahse girerim göğüslerine saldırmamı, onu tahrik etmeyen bir şey yapmamı ve ben itmeye, homurdanmaya ve boşalmaya karar verene kadar geri kalanını görmezden gelmemi bekliyordur.

Ellerimi kanepenin kolunda dengeleyerek eğiliyor ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Anında bir öpücüğe daha ihtiyacım olduğunu fark ediyorum. Ama ikinci bir öpücük uzun bir dudak birleşmesine dönüşüyor. Ondan sonra, onu tekrar tatmalıyım, tadının gerçekten hatırladığım kadar bağımlılık yapıp yapmadığını görmeliyim.

Dilim onunkine değdiği anda cevabın evet olduğunu anlıyorum. İnliyorum ve eğilip onu hararetle bir şekilde öpüyorum, her köşesinde kullanılmamış bir lezzet arıyorum.

Bana yapıştı, inliyordu. Bacaklarının etrafımda hafifçe ayrıldığığın farkında olup olmadığını bilmiyorum, ama önünde çömelmişken ben kesinlikle farkındayım.

Sonunda öpücüğünün büyüsünü bozmayı başarak dudaklarımı boynundan aşağıya doğru takip ediyor, yolda yalıyor ve ısıyorum. Köprücük kemiğini ısırarak heyecanlı bir nefes almasını sağlıyorum. Başparmağım gergin bir meme ucunu okşadıktan sonra göğsünün kabarıklığına doğru ilerliyor, sonra da gergin ucunu ağzıma doğru kaldırıyorum.

Dudaklarımı noktanın etrafına kapatıp usulca öpmeden önce sıcak bir nefes vererek onu kızdırıyorum. Daha sıkı boncuklanıyor, etrafındaki et kırışıyor ve daha koyu kızarıyor. Gülümsüyorum.

"Şimdiye kadar beğendin mi?"

"Uh-huh." Cevabı nefes nefese.

"Başka ne var?"

"Endişeliyim. Bekliyorum. Midem düğüm düğüm.

Kalbim..." "Yarış mı?"

Bana titrek bir baş selamı veriyor. "Ne kadar yaklaşırsan, o kadar hızlanır."

"Güzel." Onu okşuyorum, sonra göğsünün yan tarafına bir öpücük daha konduruyorum. "Daha fazlasını deneyelim." "Acele et."

Onun cevap niteliğindeki yalvarışı, beni sırtıtmaya iten aceleci bir nefes. Onun zevkini ellerimde tutmak, kendi kirli heyecanım için askıya almak, şakaklarımda ter boncukları oluşturuyor ve aletim ihtiyaç içinde zonkluyor.

"Unutma, bundan hoşlanmazsan bana söyle..."

Şu anda ne kadar tahrik olmuş görünse de, bunun olma ihtimali neredeyse sıfır. Hayal meyal, geçmişteki sevgililerinin ön sevişmeyle pek uğraşmadıklarını ya da deneyimlerini önemsemediklerini merak ediyorum. Sonra göğüs ucundaki sert boncuk dudaklarıma değiyor ve onu memnun etmekten başka hiçbir şey umurunda değil.

Yavaşça ağzımı açıyorum ve göğsünü içeri alıyorum. Dudaklarımı sert tepenin etrafına kapatıp nazikçe çektiğimde hırıltılı bir şekilde nefes alması neredeyse beni çözüyordu.

Nefesi kesiliyor. Tüm sırtı geriliyor. İstese de istemese de göğüslerini bana doğru itiyor. "Evet..."

Anlayışla inliyorum, gözlerini kapatıp o ana daldığında keyifleniyorum.

Sonra daha sert çekiyorum, emiş meme ucunu dilime doğru geriyor, sürtünmeyle çekiyor.

Bethany ellerini omuzlarıma koyuyor, gözleri kocaman açılıyor. "Oh!"

Meme uçlarının uyarılmasından ve biraz uçtan hoşlanıyor. Çok ama çok iyi anlaşacağız.

Serbest göğsünü diğer elime alarak sert noktasını çimdikliyorum. "Bunun ihmal edilmiş

hissetmesini istemiyorum."

"Hayır. Oh...evet." Baş kanepenin kolunun üzerinden geriye düşüyor ve bana boğazının savunmasız kemerini gösteriyor. Titriyor ve kızarıyor ve bunu saklamak için tek bir şey bile yapmıyor.

Tanrım, tepkileri isteyebileceğim her şeydi -görünür, dürüst ve çok tahrik edici.

Diğerini elimden bırakmadan önce ağzımdaki meme ucunu son bir kez sertçe çekiyorum, dilimi etrafında döndürüyorum ve onun titremesini izliyorum.

Parmaklarını etimin derinliklerine sokuyor. "Clint..."

Onu bırakmadan önce gergin tepesini sert, neredeyse vahşi bir şekilde çekiyorum. "Söylemek istediğin bir şey mi var?" Bana başını yavaşça, şaşkınca sallıyor. "Sadece... daha fazla."

"Yapmaya devam mı? Yoksa daha sert mi yapalım?" İkna ediyorum. Sanırım cevabı biliyorum, ama bana özenle iliklenmiş cephesini tam olarak nasıl çözeceğimi söylemesi fikrine bayılıyorum.

"İkisi de," diye fısıldamayı başarıyor. "Öyle mi?"

Bir ucunu dişlerimle ısıriyorum ve onun nefesini kesmekten zevk alıyorum. Sonra diğerine geçiyorum, uzun, lüks vuruşlarla yalıyorum, kıvranana ve sessiz bir yalvarışla sırtını eğene kadar hazırlıyorum ve hazırlıyorum.

"Hm-huh." Olumlu haykırışı neredeyse tutarsız çünkü neredeyse bir feryat.

Onu gerçekten tahrik eden ilk erkek ben miyim? Vücuduna şaşırmış gibi tepki vermesi, durumun böyle olduğunu gösteriyor.

Bu sefer kendimi tutmuyorum. Hassas göğsünü biraz sıkıyorum, sonra etrafını sarmadan önce doğrudan dilimin üzerine kaldırıyorum. Pantolonunu indirdi. Onu uzun uzun çekiyorum, birbiri ardına emiyorum. Kıvranıyor. Dişlerimin kenarıyla aşağı doğru kısıtıyorum. İnliyor, bacaklarını aralıyor ve beni daha da yaklaştırmak için ellerini boynuma doluyor.

"Çok seksisin," diye mırıldanıyorum tenine karşı. "Gecenin yarısında sana bunu yapmak istiyorum. Meme uçlarını ne kadar şişirip sertleştirebileceğimi görmek istiyorum. Sonra parmaklarımı ve dilimi kullanarak amını ne kadar ıslattığımı görmek istiyorum."

"Şimdiden sıırıslıklam oldum," diye itiraf ediyor. "Ağrım var."

"Güzel." Meme uçlarını parmaklamaya devam ediyorum, dönüşümlü olarak kayıyor ve çimdikliyorum. "Pantolonun hâlâ üzerindeyken hiç bu kadar tahrik olduğunu hissettin mi?"

Bana göz kırpmıyor, yosunlu gözleri parlak, geniş ve puslu. "Hiç böyle hissetmemiştim." Gerçekten de hiç ama hiç tahrik olmadığını mı itiraf ediyor?

Vay anasını. Bu korkunç... ve yine de beni başka hiçbir şey gibi tahrik ediyor.

Dudaklarına yapışan bir tutam saç fırçalıyorum, sonra pembe ağzını öpüyorum, göğüslerinin gergin tepeleriyle oynamaya devam ederken bile tatlılığının tadına bakıyorum.

"Hala sana daha fazlasını vermemi istiyor musun?"

Bethany bir an için tereddüt ediyor. "Alevler içinde mi kalacağım yoksa patlayacak mıyım bilmiyorum ama... durma."

"Güzel. Bunu planlamıyordum."

Sözlerim biter bitmez Bethany ayağa fırlıyor, bana çarpıyor, sonra beni sırtüstü yatırıp üzerime oturuyor. Dudakları ateşli bir ihtiyaçla benimkileri yakıyor. Göğüslerini göğsüme bastırarak iç çekiyor, parmakları tenimde geziniyor, burada meraklı fırçalarla keşfediyor, orada tırnaklarını alaycı bir şekilde sürüklüyor. "Sana yeterince yaklaşamıyorum."

Ürpererek omurgasının zarif çizgisini okşuyorum. "Ben de yeterince yaklaşamıyorum."

Bethany oturuyor ve kıcı kalçalarımın üzerine oturana kadar vücudumdan aşağı doğru kayıyor. Manzaranın muhteşem olduğunu söylemeliyim. Pelüş pembe göğüsleri dar göğüs kafesinin ve gövdesinin uzun, zayıf çizgisinin üzerinde duruyor. Sevimli küçük göbek deliği, her kıvrıma ve kıvrıma yapışan kot pantolonunun bel bandının üzerinden bakıyor.

Ama incelediğimi fark etmedi. Bana ağzı açık bakmakla meşgul. "Spor salonunda ne kadar zaman geçiriyorsun? Böyle karın kaslarının ünlüler ve vücut geliştiriciler için olduğunu sanırdım."

Gülüyorum. Ama ben cevap veremedim, parmağı karın kaslarımı kıçtan göbeğe ikiye bölen çizgiyi izliyor. Sarsıcı dokunuşu bedenimi elektrikle titretiyor.

Parmakları bel bandımın güneyinde dolaştığında nefes alışverişim hızlanıyor. Yavaşça, meraklı bir parmağını kotumu bağlayan düğmenin yanından geçiriyor, sonra ağrıyan aletimin çıkıntısını izleyene kadar fermuarıma doğru sürüklüyor.

Sanki beni yakmış gibi kıpırdıyorum. O kadar tahrik oldum ki tenim yanıyormuş gibi hissediyorum. Ufacık bir dokunuşla beni nasıl çözebilir? "Siktir..."

"İstiyor musun?"

Parmağını tekrar şişkin şaftıma doğru sürüklediğinde, sorusunu takip edemiyorum. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Siktir." Dudağını ısıırıyor ve gergin olduğunu anlayabiliyorum. "Ben, yani."

Bunun, benim onun üstüne çıkmamla, içine girmemle, her santimimi hissetmesini sağlamamla bitmemesinin bir yolu olduğunu mu düşünüyor?

Dolaşan parmaklarını durdurmak için bileğini tutuyorum. "Oh, evet. Seni çıplak, nefes nefese ve benim için inleyerek istiyorum."

Titreyen bir nefesle serbest kalıyor ve fermuarıma saldırıyor, neredeyse düğmemi koparıyor ve fermuarımı pençeliyor.

Spor salonuna son gidişimden sonra, yedek temiz iç çamaşırımı giymiştim, bu yüzden fermuarımı açtığında, çıplak horozum hevesli ellerine sıçradı.

Parmaklarının beni sarması akıllara durgunluk veriyor, tüylerimi diken diken ediyor. İnanılmazdı. "Aman Tanrım..."

Uzanabildiği her yerimi okşuyor, parmak uçlarıyla hassas başımı sıyrıyor. Bir titreme beni sarsıyor. Seks yapmayalı uzun zaman olduğunu biliyorum, ama en uzun kuraklık dönemimden sonra bile hislerim hiç bu kadar yoğun olmamıştı.

"Bana ne yapıyorsun?" İnliyorum.

"Seni iyi hissettirmeye çalışıyorum."

"Başarıyorsun."

Bethany'nin parmak uçları tekrar sikimin üzerinde dans ederken, bana içimi ürperten kötü kız sırtışı yapıyor. Kahretsin, bana sahip olmasına ne kadar izin vermek istesem de, durumu kontrol altına almalıyım. Başka bir zaman ya da başka bir kadın düşünemiyorum beni bu kadar derinlemesine ve bu kadar

kolayca. Bu biraz korkutucu.

Kararlılığımı toplayarak kollarımı ona doladım ve daha yakına çektim.

Şaşkınlıkla bağıyor, ben ayağa kalkarken kollarını ve bacaklarını bana doluyor. "Ne yapıyorsun?" "Seni daha rahat bir yere götürüyorum, orada seni yayabilir ve becerebilirim."

Kapağı kapattım

Kanepenin yanındaki ışığı yakıp yatağa doğru ilerliyorum.

"Pantolonu çıkar." Sinirli bir şekilde dudaklarını yalıyor.

"Peki ya iç çamaşırı?"

Ayakkabılarımı ve kot pantolonumu çıkarırken ona kurt gibi bir gülümseme gönderiyorum.

"Onları bana bırak."

Ben cebimden bir prezervatif çıkarırken o başını titrek bir şekilde sallayarak bana uyuyor. Sadece iki tane var. *Lanet olsun.*

Kot pantolonundan sıyrılışını izlerken sorunumu unutuyorum. O zarif kalçaları daha önce şortla görmüştüm ve bu görüntü çok hoştu. Ama tüm paketi neredeyse tamamen açılmış olarak görmek? I

Yut. Bak. Düşündüğümünden daha da ateşli.

Ve askılı, soluk pembe külotu görsel bir günahtan başka bir şey değil. Göğsünün altından geçen iki ince askı, düz karnının kışkırtıcı bakışlarını ortaya çıkarıyor. Bu küçük ipek bantların altında, giysi dantelli bir dantele dalıyor ve amının hemen üzerinde kesişerek temel unsurları zar zor örtüyor.

Dilim oraya ait.

"Bir şey söyle," diye yalvarıyor. "Sadece bakıyorsun."

Kendini güvensiz hissetmesi imkânsız gibi görünüyor ama sesinde bunu duyuyorum. "Oh, tatlım... Çok seksisin. O külotu vücudundan söküp yiyeceğim."

Teninde tepeden tırnağa bir kızarıklık belirir. İşe koyulma zamanı.

Prezervatifleri komodinin üzerine attıktan sonra Bethany'yi kaldırıp yatağın ortasına örtüyorum, tropik renkli yastıkları yolumdan çekip yere itiyorum. Sonra üzerine tırmanıp akşamın gölgesinde inci gibi parlayan kıza bakıyorum. Tamamen bana, bize ve bundan sonra olacıklara odaklanmış durumda.

Parmaklarını göğsümden aşağı, karın kaslarımın üzerinden geçirip parmaklarını tekrar sikime doladığında beni hayrete düşürüyor. "Bekliyorum."

"Beni acele ettirmeye mi çalışıyorsun?"

"Hâlâ merak ediyorsan, bunu doğru yapmıyor olmalıyım." Boyumu tekrar okşuyor, daha sert, daha hızlı.

Her nasılsa, gözlerimin başımın arkasına yuvarlanmasına ve kendimi kaybetmeme izin verme dürtüsüne direniyorum. "İyi olmaktan fazlasını yapıyorsun, tatlım. Güven bana."

Aslında, beni elinde tuttuğu süre uzadıkça, tenimin daha da nemlendiğini ve sistemimin ihtiyaçla vızıldadığını hissediyorum. Eğer onu durdurmazsam, bu iş ben hazır olmadan çok önce bitecek.

Ondan uzaklaşıyorum, parmaklarımı onunkilere doluyorum ve gezinen elini yatağa sabitliyorum. "Ama ben bir beyefendiyim. Bayanlar önce gelir."

Vücudunda aşağı doğru ilerlerken dudakları yumuşak, ağzı açık bir *O ile* ayrılıyor, göğüslerinin alt kısımlarına, karnına ve amını örten pembe dantelin üzerinde ağzımı açmadan önce külotunun seksi çapraz kayışlarının arasına öpücükler bastırıyorum.

Bethany yalan söylemiyormuş; sırlıslık olmuş. Kumaşın arasından onun kokusunu alıyorum. Beni sadece daha fazlası için aç bırakan özünün bir ipucunu tadıyorum. Ne kadar şişmiş ve sulu olduğunu hissediyorum.

"Çok tatlı," diye inliyorum.

Dilimi dantelden yukarı doğru sürüklediğimde titriyor ve çığlık atıyor, sonra dantelden klitorisini dürtüyorum. "Oh!"

"Eğer bu külotlara biraz olsun bağlıysan, onları şimdi çıkarmalısın. Bunu bana bırakırsan, yarın giyilebilir durumda olacaklarını garanti edemem."

"Tamam." Başparmaklarını kalçalarındaki kayışların etrafına sarıyor.

Onu çıplak istesem de, ağzımı ondan ayırmak zorunda kalmaya içerliyorum ve soyunması için ona yer vermekte daha da zorlanıyorum. Bir lanet okuyarak yavaşlıyorum ve en yakındaki ışığı açıyorum, böylece onun her santimini görebiliyorum, özellikle de derinlere itip onu doldurduğumda yüzünü.

Tam zamanında dönüp külotunu kalçalarından aşağı sıyırdığını ve yerde bir su birikintisine

dönüştüğünü görüyorum. Sonra onu ilk kez tamamen çıplak görüyorum. "Oh, tatlım... O güzel amcığını şimdi bana ver."

Onu yatağa yatırdım ve kendimi bacaklarının arasına sıkıştırdım. Dirseklerinin üzerine çökmüş, arzudan kararmış gözlerle beni izliyor. Onu sırt üstü yatırana kadar sinsice yaklaşıyorum. Kalçalarımı açılmış uyluklarının arasına sokmamak, ıslak açıklığını araştırmamak ve zonklayan uzunluğumu içine daldırmamak için tüm kısıtlamalarımı kullanıyorum.

Bunun yerine, sert, sulu meme uçlarını okşuyor ve her birini birbiri ardına ağzıma çekerek Bethany'den bir nefes daha almasını sağlıyorum. Sonra dudaklarımın vücudunda bir kez daha gezinmesine izin veriyorum, ta ki pembe, düzgünce kesilmiş seksinin Shangri-La'sı dudaklarımın tam altına gelene kadar. Islak ve şişmiş. Klitorisi kıvrımlarının arasından dışarı fırlamış, ilgi için yalvarıyor.

Elimle onu kavriyorum. Gözleri kapanırken tüm vücudu titriyor. Uzun, acı dolu bir nefes veriyor. "Clint..."

"Hmm, buradayım. Ve uzun bir süre daha burada kalacağım. Bacaklarını daha geniş aç."

İtaat ederken titriyor. "Seks için daha fazla tahrik olmama gerek yok. İnanın bana, fazlasıyla hazırım."

"Oraya varacağız, söz veriyorum. Önce bu mükemmel şeftali gibi amcığы ağzıma almalıyım." Neyse ki itiraz etmiyor.

Bir hırıltıyla, klitorisine yerleşmeden önce dilimi ortasına doğru tırmıklıyorum, tatlılığına alıştıırıyorum ve şok olmuş küçük inlemesinden zevk alıyorum.

Parmakları saçlarımın arasına giriyor ve ben sert tomurcuğы okşarken o da kalçalarını oynatarak çekiştiriyor. "Aman Tanrım..." Sırtını kamburlaştırdı. "Oh. Oh...evet."

Zevkinin sesi vücudumdaki her sinir ve hücrede yankılanıyor. Bir zamanlar, ona asla orgazm yaşatmayacağıma yemin etmişim. Şimdi sabırsızlanıyorum. Bethany'de çok yavru kedi gibi ve şehvetli bir şey var. Eski sevgililerinden herhangi birinin onunla yatıp yatmadığına dair bahse girsem, cevabın hayır olduğuna dair sahip olduğum her şey üzerine kumar oynardım. Onunla ilk olmak beni çok tahrik ediyor.

Ne mutlu ki, çabalarımı iki katına çıkardım. Kadınlarla oral seks yapmaktan her zaman hoşlandığım için şimdi mutluyum. Dilimin hangi darbesinin onu en hızlı şekilde uçuracağını öğrenmem uzun sürmeyecek. Ve bunu öğrenmekten kesinlikle zevk alacağım.

Kısa süre sonra yavaş, sürükleyici bir ritme yerleşiyorum, tembelce klitorisini ağzıma alıp çekmeden önce uzun vuruşlarla onu kızdırıyorum, küçük bir kısırtmayla onunla alay ediyorum, sonra her şeye yeniden başlamak için onu serbest bırakıyorum. Kısa süre sonra geriliyor, nefesini tutuyor, kıvranıyor, nefes nefese kalıyor ve yalvarıyor.

"Clint... Oh, lütfen. Lütfen. I..." Bir sonraki nefesi vücudunun geri kalanıyla birlikte titriyor. "Beni öldürüyorsun."

"Hmm," diye mırıldanıyorum, ağzımı onun etli bedeninden ayırmak istemiyorum.

Kabarmasını, kızarmasını ve saçlarımı kavrayıp kısa tellerini çekmeye çalışmasını seviyorum. Kafa derimin acısı beni teşvik ediyor, onu daha derin bir seviyede tatmak istememe neden oluyor.

Başparmaklarımla pembe kıvrımlarını ayırıyor ve tatlı pembe etine bakıyorum. Her yeri güzel, ama bu şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel am olmalı, özellikle de ona verdiğim zevkle tüm vücudunun kıvrılıp bükülmesini izlerken. Belki de sadece o anın içinde olduğum için onun bu kadar ideal olduğunu düşünüyorum. Belki de gerçekten diğer kadınlardan daha iyi durumda değildir. Ama benzer düşüncelerin aklımdan geçtiğini hiç hatırlamıyorum.

Dilimi onun kuyusunun derinliklerine daldırıyorum, lezzetinin kaynağından çekiyorum.

Kahretsin, onu her yerde istiyorum; üzerimde, etrafımda, altımda. Onu tahrik etmek beni eşiğe yaklaştırıyor. Onu göndermeli ve kendime yaptığım işkenceye son vermeliyim.

Onun içine girmeliyim.

Dilimi daha derine kivrırırken, başparmağımı şişmiş klitorisinin etrafında yavaş daireler çizerek dolaştırıyorum. Acı içinde feryat ediyor, sırtı kasılıyor. Cildi pembeleşti. Nefes almakta zorlanıyor. Ve zevk içinde o kadar güzel görünüyor ki, ona zevk vermeyi neden reddettiğimi hatırlamakta zorlanıyorum.

"Ben... çok yakınlım."

Kahretsin, evet, öyle. Hissedebiliyorum, tadabiliyorum, hissedebiliyorum.

Kalçalarını kavıyorum, dilimi klitorisinin üzerinde gezdiriyorum ve onu çözeceğini bildiğim ritme doğru ilerliyorum. Saniyeler sonra tırnaklarını kafa derime geçiriyor, çılgınca kalçalarını bana doğru itiyor ve kelimenin tanımını değiştiren türden bir zevkle onu harap etmişim gibi çılgılık atmadan önce ciğerlerine hava girip çıkıyor. Ve ben onun orgazmının her saniyesini, balın yumuşak akışını, doruk noktasından her bir son coşku anını çıkarmaya ve benimle paylaşmaya çalışırken vücudunun dalgalı yuvarlanışını seviyorum.

Sonunda, derin ve hızlı nefes alarak, bacakları gevşek bir şekilde yatağa düşer. Güzel bir doyumluk yüzünü değiştiriyor.

Vücudunda yukarı doğru ilerlemeden önce bir prezervatif alıp kalça kemiğini öperken ve dilimi göğüslerinin arasındaki yumuşak vadide gezdirirken yüz ifadesini içime çekiyorum. Sonra üzerine yerleşiyorum.

"Yaşıyor muyum?" diye soruyor kaçık bir sırtışla.

"Öylesin," diye onu temin ediyorum. "Yaklaşık iki dakika içinde bunu memnuniyetle tekrar kanıtlayacağım."

Başını iki yana sallıyor. "İki dakika içinde hâlâ burada yatıyor, gözlerim kapalı, az önce olanları anlamaya çalışıyor olacağım."

Prezervatifi soyup açarken ve ağrıyan sikimden aşağı yuvarlarken gülüyorum. "Hiç şansın yok. Buraya gel, tatlım."

Bethany'yi kollarıma aldığımda, benimle birlikte yan tarafına kayıyor, yumuşak ve anında sarılmaya istekli. Onu yanımda hissetmek, savunmasız olduğu zamanlarda onu yakınımda tutacak kadar bana güvenmesi iyi hissettiriyor.

Avuç içimi teninde gezdirerek sırtından aşağıya, kıcının yanaklarına, kalçasına doğru kayıyorum. Onun yakınlığına daha fazla ihtiyaç duyarak bacağına kalçamın üzerine kaldırıyorum ve omzuna, boynuna öpücükler konduruyorum, lobundan alaycı ısırıklar alıyorum. Gözleri şaşkınlıktan ve yeniden alevlenen uyarılmayla irileşiyor.

Dudaklarına bir öpücük kondurmadan önce ona bilmiş bir gülümseme gönderiyorum. "Merhaba." "Merhaba."

Ağzımı tekrar onunkine bastırıyorum, bu sefer onu dürtüyorum. Benim için ayrılır ayrılmaz, derinlere giriyorum, dudaklarımızı birbirine kaynaştırıyorum ve onu sırt üstü döndürüp sikimi açıklığıyla hizalıyorum. Onu yokluyorum, her seferinde bir kaygan, sıkı inç içinde kayıyorum. Bacaklarını etrafıma sarıyor, ben yavaşça sonuna kadar daldıkça nefes nefese kalıyor.

Lanet olsun... Bethany'nin içine gömülmek neredeyse kutsal bir deneyim. Bir ürperti beni tepeden tırnağa sarıyor. Göğsümden bir inilti kopuyor. Ellerim kalçalarında sıkılaşıyor. Onu avucumun içinde hissetmek ve benim olduğundan emin olmak istediğim kadar, her itiş için onu altımda sabit tutmak istiyorum.

Dudaklarımı onunkilerden ayırıyorum. "Dayan, bu çok sert ve hızlı olacak." "Evet...lütfen."

Duymam gereken tek şey buydu.

Ele geçirilmiş bir erkek gibi yatağın en ucunu kavıyor ve onu derin, hızlı vuruşlarla becermek için kaldıraç olarak kullanıyorum. Dudaklarının çenemde gezinmesi ve kollarının beni hiç bırakmamamı umuyormuş gibi sarması bana bir şeyler yapıyor. Ama amının beni kavrama şekli sihirli. İçindeki her geri çekilme ve dalgalanmayla kaslarımı erittiğine, tenimi tutuşturduğuna ve beynimi kızarttığına yemin edebilirim.

"Evet!" Gücümün her parçasını kendimi yukarı ve onun içine çekmek için kullanıyorum, eskisinden daha da derine. "Siktir..."

"Clint!" Dudakları çılgınca bir ihtiyaç telaşıyla omzumda hareket ediyor. "Yine ağrıyor. Nasıl?" Etrafımda sıkılaşıyor, feryat ediyor, parmakları umutsuzca içime giriyor. Daha fazla dayanamayacağım.

Bethany öz kontrolümü yok ediyor. Onun içinde olmak ve tutkunun tırmanan çığlıklarını duymak kan dolaşımımı saf, baş döndürücü bir coşkuyla sulandırıyor. Birbiri ardına sert, vurucu darbelerle içine dalmaktan kendimi alıkoyamıyorum.

"Benim için gel," diye homurdanıyorum. "Gel..."

Mutluluk beni yuvarlamadan önceki son tutarlı düşüncem bu. Bethany başını geriye atıp şiddetli, paramparça edici bir çığlıkla üzerime kapandığında hisler daha da yoğunlaşıyor. O kollarımda parçalanırken, ben de çözülüyorum. Kan hücum ediyor. Kalbim küt küt atıyor. Bedenim gıcırıyor, hayatımda orgazm olarak adlandırdığım hiçbir şeye benzemeyen, dehşet verici hissettiren bir doruğa doğru gittikçe yaklaşıyor. Beni soyuyor, parçalıyor, bu kadına köklerimi salıyor. Dehşete düşmeliyim. Onun yerine, yeterince hızlı gelemiyorum.

Sonunda zirveye ulaştığında, tüm vücudumu ele geçiriyor. Ritmim bozuluyor. Onun içinde inanılmaz derecede derinleşmeye çalışıyorum. Umutsuz olsa da terliyorum, homurdanıyorum ve tüm ihtiyacımı ona boşaltarak ilerliyorum. Kalın ve tanıdık olmayan bir şey onun yerini dolduruyor. Tanımlayamıyorum ama çok tatlı. Beni Bethany'ye daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde bağlıyor. Ona daha sıkı sarılmamı, ruhumun son damlalarını ona akıtmamı ve sanki sadece o beni bir şekilde kurtarabilecekmiş gibi sarılmamı sağlıyor.

Sanki kim olduğuna ya da geçmişte neler yaşandığına bakmaksızın, ait olduğum yer onun yanı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Bethany'nin kulübesinden çıkıp parmak uçlarımda ana eve doğru ilerlediğimde ufukta şafak söküyordu. Hala uyuyor, dün gece paylaştığımız gevşek çarşaflara ve rahat battaniyelere sarılmış.

Bethany dışında, yanında bir ya da iki saatten fazla uyuduğum son kadını hatırlamıyorum. Genelde uykumda bir sevgiliye dokunmaktan hoşlanmam. Ama pek çok şeyde olduğu gibi, o farklıydı. Bütün gece Bethany yatağın uzak tarafında benden uzakta kıvrılıp durdu. Birden fazla kez ona yaklaştım ve vücudunu kendime doğru çektim, kolumu beline doladım ve yüzümü boynuna gömdüm. Onun kokusuyla, huzurlu ve kesintisiz bir gece uykusundan sonra onu tekrar memnun etmek için sert ve istekli duran sikime karşı sırtının hissiyle uyandım.

Babamın ani ölümünden beri, bu da alışılmadık bir durum.

Kimseyi görmemeyi umarak ana evin arka kapısından içeri giriyorum ve kendime dün gece kahveden sonra zihinsel olarak eşyalarımı yerleştirmeye başlayacağıma söz veriyorum.

Demleme yedek bir sürahiye damlarken, Keeley'nin elinin altında bulundurduğu birkaç meyve ve birkaç hamur işi bulmak için etrafı karıştırıyorum. Her şeyi kilerde bulduğum bir tepsiye atarken telefonum çalıyor. Neredeyse görmezden geliyordum - ta ki ekranı görene kadar.

"Bret?" Ortanca kardeşime cevap veriyorum. "İyi misin?"

"Evet. Sadece iyi olduğundan emin olmak için kontrol ediyorum. Mutlu yıllar, kardeşim."

"Dün aramadığım için üzgünüm. Geçen gece barda çalışmak çok zordu. Sanırım ayaklarım hala iyileşiyor," diye şaka yapmaya çalışıyorum, bir yandan da Bret'in neden bu kadar erken aradığını ve Bethany hakkında ona ne söyleyeceğimi merak ediyorum. Durumu nasıl göreceğini ve onunla benim aramda olanları bir ihanet olarak göreceğini biliyorum.

"Sorun değil. Ben de daha önce arardım ama akşamdan kalmayım. Derslerin birkaç hafta daha başlamamasına çok sevindim."

"Evet. Dinle, dırdır etmek istemem ama içkiyi bırakıp yeniden geleceğe odaklanmanın zamanı geldi." Çok uzun bir süre sessiz kaldı. "Evet, biliyorum. Senin benden çok daha kötü durumda olduğunu da biliyorum,

Babamın ölümünü izlemek ve bunu durdurmak için çaresiz olmak. Ama yirmi bir yaşında olduğumu ve ebeveynlerimin ikisinin de çoktan gittiğini fark ediyorum. Kısacası, ben bir yetimim. Ve ne zaman ilk işimi bulmak, ilk evimi satın almak ya da evlenmek gibi şeyleri onlar bana tavsiye vermeden ya da beni desteklemeden yapmayı düşünsem, bu beni çok korkutuyor. Hiçbir güvenlik ağım yok."

Nasıl hissettiğini çok iyi anlıyorum ama yanılıyor. "Aynı olmadığını biliyorum ama ben varım. Her zaman senin için burada olacağım. Her şeyi bildiğimi iddia etmiyorum ama elimden geldiğince çözmene yardımcı olacağıma söz veriyorum."

İç çekiyor. "Evet ve bunu takdir ediyorum. Yetişkin olmam gerektiğinin ve bu boku atlatmak için partilere ve votkaya bel bağlamayı bırakmam gerektiğinin farkındayım. Sadece nasıl yapacağımı bulmaya çalışıyorum. O kaltağı yakaladığında her şey daha kolay olacak. Nasıl gidiyor bu arada?"

Ondan bir şey öğrenebildin mi?"

İrkildim. Ne diyeceğim ki? Bret, babamın ölümünü Bethany'nin üzerine yıkarsam acısının

yok olacak. Geriye dönüp baktığımda, ben de hemen hemen aynı şeyi düşündüm.

"Dinle... Şimdi buradayım ve tüm gerçekleri araştırıyorum, sanırım yanlış anlamış olabiliriz.

O düşündüğünüz kişi değil." "Bu ne anlama geliyor?"

"Bulabildiklerime dayanarak, babamın parasının çalınmasıyla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

"Ne? Bu nasıl mümkün olabilir?" diye öfkeyle karşılık veriyor. "Onun mali danışmanıydı. Yatırımlarının nabzını tutuyordu. Sana göre, ona yalan söylemiş, haberi aldıktan sonra kalp krizinden ölmesini umursamamış, sonra da şehri terk etmiş. Birdenbire ne değişti?"

"Bethany ile birlikte çalışıyoruz, bu yüzden onu tanımak için biraz zaman harcadım. Vücudunda açgözlü ya da kötü niyetli bir kemik yok. Evini arama şansım bile oldu ve suçlayıcı hiçbir şey bulamadım. Sadece onun yaptığını düşünmüyorum." Bana şaşkın bir sessizlikle cevap verdiğinde, boşluğu doldurmak zorunda hissediyorum. "Bret, her hikâyenin iki tarafı vardır. Henüz onunkinin tamamını bilmiyorum ama _"

"Aman Tanrım. Onu becerdin, değil mi?" diye homurdanıyor kardeşim. Yutkunuyorum. "Durum şundan daha karmaşık-"

"Saçmalık! Ondan biraz aldın ve onun amının babamın adaletinden daha önemli olduğuna karar verdin.

Sana inanamıyorum."

Kahretsin, Bret kızgın, bu da onu ikna etmeyi neredeyse imkansız kılıyor. Yine de denemek zorundayım. Evet, içimdeki alaycının Bethany hakkında hâlâ şüphe duyduğunu ve bir maestro tarafından oyuna getirilip getirilmediğimi merak ettiğini kabul ediyorum. Ama çekincelerimi kardeşime itiraf edemem. Suçluluğu kanıtlanana kadar masumdur, değil mi? Yüzde doksan dokuzum dün gece olanlar için üzgün değil ve Bethany ile paylaştığımız yakınlıktan pişmanlık duymam için beni suçlamasına izin vermeyeceğim.

"Dur. Bir düşün. Babama ve paraya ne olduğunu bilmek istiyor musun, istemiyor musun? Reed Financial'daki suç operasyonu hakkında sahip olduğu bilgileri pislik gibi davranarak elde etmeyeceğim. Bize söyleyebilecek tek kişi o olabilir, o yüzden yargılama. Sen burada değilsin. Neler olduğunu bilmiyorsun. Onu tanımıyorsun. Ve neler yaşadığını bilmiyorsunuz."

"Her neyse. Umarım sikini ailenden üstün tutarak yaşayabilirsin. Seni de becerdiğinde bana ağlama yeter."

Birden kulağımda üç bip sesi duydum ve kaşlarımı çattım. O küçük pislik telefonu yüzüme mi kapattı? Şaşırmamalıyım. Bret her zaman aceleci bir asabi olmuştur. Keşke harekete geçmeden önce iyice düşünse.

Dişlerimi sıkarak telefonumu cebime sokuyorum. Şimdi onu ikna etmenin zamanı değil. Elbette neden üzgün olduğunu biliyorum. Eylemlerimin yüzeyde nasıl görüldüğünü anlıyorum ama gerçekler olmadan yargılamamalı. Babamın öldüğünü söylediğim günden beri hepimizin kafasındaki soruları yanıtladığımda, bana hak verecektir. Şimdilik Bethany'ye odaklanacağım ve bana sırlarını anlatması için onun güvenini kazanacağım. Hayır, muhtemelen bir geleceğimiz yok. Bu berbat çünkü ondan gerçekten hoşlanıyorum ve cidden gelmiş geçmiş en iyi seksi yaptık. Ama bir gün, yakın zamanda ona açılmak zorunda kalacağım. Kahretsin, gerçek soyadımı bile bilmiyor. Ve kim olduğumu anladığında, benden nefret bile edebilir.

İtiraf etmeden önce daha güçlü olmadıkça... Aramızdaki duygular gerçekten büyümedikçe ve o affetmeye istekli olmadıkça...

Çünkü yalan söylemek ve kandırmak onu sizi dangalak kategorisine sokmamaya ikna etmenin en iyi yoludur.

Tamam, o zaman B planını denemeliyim, ne olduğunu bulduktan sonra.

Ama ya Bret haklıysa? O sinir bozucu ses bana soruyor. Ya *suçluysa?* Hayır. Babamın ölümüne katkıda bulunan bir kadına aşık olabileceğim gerçeğini düşünmeme izin veremem.

Kahvenin demlenmesi bitiyor ve Bethany'nin kulübesine dönmeden önce hepsini tepside dengeliyorum. İçeride her şeyi mutfak tezgahının üzerine koyduktan sonra parmak uçlarımla yatağa doğru ilerliyorum.

Yaklaştığımda yuvarlandı ve gözlerini açtı.

Onu gördüğümde midem bulandı. Solgun saçları çarşafıya dağılıyor. Yarı kapalı gözleri uykulu ve çok seksi görünüyor. Ama dudaklarını kıvıran küçük gülümseme, hemen şimdi soyunup onu dün geceyi tekrarlamaya ikna etmek istememe neden oluyor.

"Günaydın," diye mırıldanıyor, sesi

boğuk. Aynen böyle, tekrar

sertleştim.

Boğazımı temizliyorum. "Günaydın. Ana evde biraz yiyecek ve kahve buldum."

Onaylama ve zevk arasında bir şey söyleyerek inliyor, sonra elinin arkasına tembel bir esneme saklıyor. "Teşekkür ederim. Bu gerçekten çok tatlı. Banyo kapısının arkasından bornozumu alabilir misin?"

Ona her şeyi zaten gördüğümü hatırlatmak dilimin ucunda ama bu onu rahat hissettirecekse yaparım.

"Elbette." Soluk mavi saten giysiyi alıp ona uzattım.

"Teşekkürler."

"Sana biraz java koymamı ister misin?"

"Lütfen. Buzdolabından biraz krema ve sol taraftaki dolaptan bir paket stevia ekleyebilir misiniz?"

"Tamamdır."

Ben bunu yapana kadar, Bethany dumanı tüten kupasını almak için köşeyi dönüyor, bornozu küçük belinin etrafına sıkıca sarılmış... bu sadece sütyen giymediği gerçeğini vurguluyor. Meme uçlarını görebiliyorum. Nasıl hissettiklerini, tatlarını hatırlıyorum. Dokunuşuma nasıl tepki verdiğini hatırlıyorum.

Kupayı tutuyor, soğutmak için birasına üflüyor, bakışlarımla tam olarak buluşmuyor.

Kendiminkinden kaynar bir yudum yutuyorum ve onu baştan çıkarmamaya çalışıyorum, en azından kafeinden önce. İç çekerek kahvemi bir kenara bırakıyorum ve onu belinden kavriyorum. "Buraya gel."

Bethany, ben onu kendime yaslayıp dudaklarına nazik bir öpücük kondurana kadar kaskatı kesiliyor. Sonunda bana göz kırpmıyor. "İyi kahve yapıyorsun."

"Diğer her şeyi iyi yapıyorsun. Dün gece..." Ona sırtıyorum. "Kapılarınızı uçurmak istedim diyelim, ama gözleri kamaşan ben oldum." Kızardığında, gülmekten kendimi alamıyorum. "Birlikte iyiyiz. Bu konuda nasıl hissediyorsun?"

Kaşlarını çatıyor. "Gerçekten bunun hakkında

konuşmak istiyor musun?" "İstemiyor musun?"

"Sanırım yapabiliriz. Sadece şunu bekliyordum..."

"Ne için? Seni sırt üstü yatırıp tek kelime etmeden tekrar yapmam için mi? Ya da uyandığında beni gitmiş bulman için mi? Çünkü ben kaçmaya karar verdim."

"İkisi de."

Bunu sadece birileri ona öğrettiği için beklediğini hayal edebiliyorum. "Dalton ertesi sabahki ahmak mıydı?"

"O da onlardan biriydi." Gergin bir şekilde dudağını kemiriyor, bakışları fincanındaki demden ayrılmıyor. "Ama en çok canı yanan oydu."

Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Bana ondan bahsetmek ister misin?" Başını sallıyor. "O önemli biri değil."

"Seni rahatsız etmeye çalışmıyorum, Beth. Ama bundan sonra aramızda ne olmasını istediğini bilmem gerekiyor."

"Bilmiyorum."

"Artık eğlenceli bir gece geçirdiğimize göre, beni kaldırıma atmayı düşünüyor musun?"

"Senden bir ilişkiden fazlasını isteyecek kadar hoşlanmasaydım en başta evet demezdim.

Ama herhangi bir beklentim yok," diyerek beni hemen temin etti. "Sadece bu kadar... nazik olduğun için minnettarım." Anlayamadım. "Nazik mi?"

Yumuşak bir kızarıklık yanaklarını lekeliyor. "Zevkimi önemsemek. Bunu daha önce sadece bir kez yaşadım ve o zaman bile-"

"Ciddi misin?"

"Bu sana garip geliyor, değil mi? Seks hiç bu kadar önemli olmamıştı. Şimdi ne kadar önemli olduğunu anlıyorum." Bana gergin bir kahkaha attı.

Beth'in dün geceki şüphelerimi doğruladığını duymak şok edici. Bethany gibi yatakta muhteşem ve duyarlı bir kadının benden önce zevkini önemseyen sadece bir cinsel partneri olması aklımı başımdan aldı. Bütün eski sevgililerini Douchebags R Us'tan alıp almadığını sormayacağım. Ve kafamın arkasındaki, Bret'inkine çok benzeyen, ona orgazm yaşatmamam gerektiğini söyleyen o sesi de dinlemeyeceğim. Çünkü asıl önemli olan bundan sonra ne olacağı.

"Benim için de büyük bir olaydı." Hazır dürüst davranmışken bir şeyi daha itiraf etmeliyim. "Kendimi özel hissettim."

Aslında, Reed Financial şeması hakkında ne bildiğini öğrenmek için onunla daha fazla zaman geçirmem gerektiği için rahatlamakla kalmıyorum, onunla zaman geçirmek *istiyorum*. Başka bir kadın olsaydı, çoktan bu ilişkinin ciddileşebileceğini düşünürdüm.

Gülümsemek yerine düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Seksten fazlasını yapamıyor olmamız neredeyse çok kötü." Kaşlarını çatarak oturuyorum ve onu kucağıma çekiyorum. "Neden yapamıyoruz?"

"Dediğim gibi, hayatımda çok şey oluyor. Adada ne kadar kalacağımı bilmiyorum. Ya da senin burada ne kadar kalacağını. Yine de..." Kıvranıyor. "Bunu size söylemem adil olur... Ben tam olarak düşündüğünüz kişi değilim."

İşe yarar bir şey itiraf etmenin eşiğinde olmasından heyecan duymuyormuşum gibi tamamen rahat davranmaya çalışıyorum. "Ne demek istiyorsun? Sen Beth değil misin?"

"Ailemin bana Bethany dediğini duymuşsundur."

"Evet, işte takma adını kullanmayı sevdiğini falan düşündüm."

"Bu... bundan daha karmaşık." Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Sana babamla konuşmadığımızı, ilişkimizin berbat olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Bazı yasadışı şeyler yaptı ve muhtemelen uzun bir süre hapiste kalacak. Siz sormadan söyleyeyim, evet, şok oldum ve üzüldüm. Ama tüm bunlar beni gerçekten garip bir duruma soktu. Beni tanıyan ve bana güvenen insanlar bana sırt çevirdi. Yıllardır birlikte çalıştığım insanlar bile aniden ellerinde yabalarla benim peşime düştüler."

"Suçluluk duygusu mu?"

"Oldukça. Sürekli peşimde dolaşan gürültülü Hawaii tişörtlü adam var ya? Eski bir müşteri. Onu on yıldır tanıyorum."

Pisliğin davranışı şimdi daha mantıklı ama yine de iyi değil. Cevap almak için Bethany'yi sözlü ya da fiziksel olarak taciz edemez.

Senin yaptığın daha mı iyi?

Dırdırcı sesi bir kenara itiyorum. "Ona ne söyleyebileceğini sanıyor? Babanın ne için tutuklandığı hakkında gerçekten bir şey biliyor musun?"

İç çekiyor ve ayağa kalkıyor, konuşmadan rahatsız olduğu belli. "Bu konuda gerçekten konuşamam."

Hayal kırıklığımı bastırmaya çalıştım. Bir geceden sonra tüm sırlarını açıklayacağını ummak gerçekçi değildi. Ama bu kurnazlığa bir son vermeyi, ona kim olduğumu söylemeyi, beklenmedik hislerimi itiraf etmeyi çok istiyorum, böylece bunu geride bırakabiliriz. Belki benimle kalacak kadar bizi önemsiyordur.

"Size yardım etmek isterdim ama anlamazsam yapamam."

"Bunu takdir ediyorum ama şu anda yapabileceğin bir şey yok. Sadece biraz dengesiz olduğumu bilmen gerektiğini düşündüm ve iş hayatım darmadağın olduğundan beri öyleyim. Bir yolunu bulacağım ama her şey çok yakın zamanda oldu. Çok fazla şey oldu."

"Ne şekilde dengesiz?"

"Bir zamanlar yanımda ya da altımda çalışan erkekler bana top toplayıcı, buz kraliçesi ve akıllı, kendine güvenen bir kadın için kullanılan diğer tüm aşağılayıcı, kadın düşmanı terimlerle hitap ederlerdi. Ben kendimi böyle görüyorum. Bildiğiniz utangaç, kekeme, kararsız kişi mi? Ben o değilim."

Bu, dün gece bana gösterdiği atılganlık ipuçlarını açıklıyor. Ve bu konuda kendimi iyi hissediyorum çünkü benim yanımda kendini rahat hissetmeseydi cinsel olarak istediği hiçbir şeyi talep etmezdi. "Şu anda biraz kararsız hissetsen de bence sen harikasin. Eğer konuşmak istersen, seni dinler ve elimden geldiğince yardımcı olurum."

Bethany nazikçe gülümser. "Teşekkür ederim. Sadece anlamanı istedim. Aniden ayrılmak zorunda kalabileceğimi de söylemeliyim."

Bu beni panikletiyor. "Gitmek mi?"

"İfade vermeye çağrılacağım ama ne zaman olacağını bilmiyorum. Gelecek hafta da olabilir, iki yıl sonra da." "Savcılık için tanık olarak mı? Yoksa savunmanın mı?"

"İkisi de. İkisi de." Omuz silkiyor. "Her şey mümkün. Konuyu değiştirebilir miyiz?"

Sır saklamak için tüm nedenlerini anlıyorum ama belirsizlik içinde kalamam. Cevaplara ihtiyacım var. Bret'in bokuyla yakında ilgilenmem gerekecek. Ayrıca hayatıma geri dönmeliyim. Bethany'ye yalan söylemeyi bırakmak istiyorum. Ve ona karşı hissettiğim beklenmedik bağlılıkla bir şekilde başa çıkmam gerekecek.

"Elbette. Sadece... eğer gidersen, beni unutma." Yüzünü okşuyorum. "Seni yakın zamanda unutmayacağım."

"İnan bana, yapmayacağım." Bu kez bir gülümsemeyi bastırmak için dudağını ısıırıyor. "Başka bir prezervatifin var, değil mi?"

Tüm sorunlara rağmen sırtıyıyorum. "Evet, hanımefendi. Anlıyorum."

"Ve öğleden sonra dörde kadar işe gitmemiz gerekmiyor."

"Evet, hanımefendi, doğru." Kalçalarını kavradım ve onu daha

yakına çektim.

"Britta'nın annesine hanın konukları için kahvaltı hazırlamasında yardım edeceğime söz verdim ama bir saat kadar vaktim var.

O prezervatifi iyi bir şekilde kullanmaya ne dersin?"

Flört edişine bayılıyorum ve sabah güneşinde parıldayan çıplak tenini görmem için bornozunu ayırmama izin veriyor. "Bir bayanı mutlu etmeyi her zaman severim..."

Kahvaltıdan çok yatakta geçen bir kahvaltının ardından Bethany'nin evinden yüzümde kocaman bir gülümsemeyle ayrılıyorum. Ne yazık ki, duş almak ve kıyafetlerimi değiştirmek için Ash'in evine dönerken gerçekler araya giriyor.

Bethany yavaş yavaş bana açılıyor ama bu gidişle her şeyi anlatması haftalar ya da aylar sürebilir. O kadar vaktim yok. Elbette, evdeki işlerimi yürüten Howie güvenilir ve yetenekli biri. Ama yakında Kuzey Dakota'ya dönüp operasyonları yeniden denetlemem gerekecek, yoksa beş yıldan fazla bir süreyi harcayarak inşa ettiğim petrol hizmetleri işinin itibarı yerle bir olacak.

Bu da demek oluyor ki, kendim bir şeyler bulup bulamayacağımı görmek için etrafı kazmaya başlamalıyım.

Ash'in dandik sedanının konsolundan telefonumu aldım. Kırmızı ışıktaki beklerken Bethany'nin cüzdanında bulduğum kartın fotoğrafını bulana kadar cihazda geziniyorum. Ellerimdeki titremeyi fark etmemeye çalışarak FBI ajanının numarasını çeviriyorum. Sesli mesaj alacağımdan neredeyse eminim.

Trevor Forsythe ilk zil sesinde cevap veriyor. "Alo?"

"Ajan Forsythe, benim adım Clinton Holmes. Babam Reed Financial fiyaskosunun kurbanlarından biriydi."

Duraklıyor. "Dinliyorum."

"Bazı bilgiler için arıyorum. Barclay Reed'in tutuklandığını ve şu anda kefaletle serbest bırakıldığını biliyorum..."

"Evet."

"Birkaç hafta önce davadaki tüm şüphelileri tutukladığınıza dair resmi bir açıklama okudum. Bu hala doğru mu? Şu anda peşinde olduğunuz başka şüpheliler var mı?"

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz irkildim. Bu adam beni hiç tanımıyor. Söylediğim kişi olduğumu bile doğrulayamaz. Bana hiçbir şey söylemeyecek.

"Daha önce yaptığımız açıklamaların ötesinde bu davayı tartışma yetkim yok."

Tabii ki hayır. "Bakın, babam sadece Reed'in kızı Bethany Banks ile görüştü. Anladığım kadarıyla on yıl boyunca onun sağ koluymuş. Müşterilerin tam bir listesini tutuyor ve sözde paralarını yönetiyordu, ancak tüm fonları - Reed'in kendi müşterilerinininkine ek olarak - ortadan kayboldu. Babamın tüm parasının gittiğini fark ettiği gün kalp krizinden öldüğünü gördüm..." Sesim giderek yükseliyor ve tonumdaki çaresizliği bastırmak zorunda kalıyorum. "Özür dilerim. Bu davadan kişisel olarak etkilendim, bu yüzden onun olaya dahil olup olmadığını ve paranın geri alınmasında herhangi bir ilerleme olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Ve tüm faillerin adalete teslim edildiğini görmek istiyorum."

Babamın birikimlerini geri almak en azından bir teselli ödülü olurdu. Ama ben daha çok Barclay Reed'in ve diğer sorumluların hapse girmesine odaklanmış durumdayım.

"Bu konuda da konuşmaya yetkim yok efendim. Soruşturmanın bazı bölümleri halen devam ediyor." "Ama Bayan Banks'in masum olduğuna çoktan karar verdiniz?"

"Bay Holmes, Bayan Banks'in bir suçla itham edilmeyeceğine dair daha önce yaptığımız açıklamanın ötesinde bir şey söyleyemem. Dava duruşmaya çıktığında, savcılık iddiasını ortaya koyacak. O zaman siz ve kamuoyunun geri kalanı ayrıntıları duyacak. O zamana kadar korkarım size başka bir bilgi veremem."

"Ama-"

"Hayır. Cevap istiyorsun. Sizi suçlamıyorum. Ama ilgilenmem gereken çok sayıda kurban var," diye belirtiyor. "Kaybınız için üzgünüm."

Hat kesildi.

Hırlayarak telefonumun düğmesine basıyorum ve onu ön cama fırlatma dürtüsüne direniyorum. Başka bir çıkmaz sokağa ihtiyacım yok.

Sonraki yirmi dakikalık trafik ve aniden bastıran sağanak yağmur keyfimi yerine getirmiyor. Elbette, Bethany ile harika bir gece geçirdim. Daha fazlasını da yapmak isterdim. Ama bunu vicdanım rahat bir şekilde yapmak istiyorum. Bunu nasıl yapabileceğimi ya da yapıp yapamayacağımı bilmiyorum.

Anahtar kilide sokuyorum ve Ash'in mutfakta durup Cheerios yediğini görünce şaşıyorum.

"Hey! İyi bir gece geçirdin mi?" diye soruyor kaşlarını sallayarak. "Eve gelmediğine göre iyi bir şeyler olmuştur diye düşündüm."

Telefonumu cebime koyuyorum, bir elimi dağınık saçlarımın arasında gezdiriyorum ve sorusunu bilerek görmezden geliyorum. "Burada olmanı beklemiyordum."

"Dün gece işten sonra Montana'yla bir süre buraya geldik. Ama bu sabah erkenden, ortak kaşintımızı kaşıdığımıza karar verdik, bu yüzden saat yedi civarında ayrıldı, el salladı... ve işimiz bitti."

"Senin için sorun olur mu?"

"Evet. Eğlenceliydi ama aramızda başka bir şey yoktu."

Bunu anlıyorum. "Samantha'nın senden hoşlandığını biliyorsun, değil mi?"

Ash şaşırılmış görünüyor. "Neden böyle düşündün ki?"

"Şaka mı yapıyorsun? Montana'yla her ayrıldığınızda, siz ikiniz uzaklaşırken size özlem dolu bakışlar attı."

"Huh. Bunu tamamen kaçırmışım. Oyunun dışında olmalıyım." Başını sallıyor. "Ama artık biliyorum... Hoş biri, her zamanki gibi değil. İlgimi çekebilir. Beth'le aranızda neler oluyor?"

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde oturma odasındaki ucuz kanepeye çöktüm. "Dostum, ben bile bilmiyorum. O kadar çok farklı yöne çekiliyorum ki... Ya suçluysa? Ya değilse?"

"Ondan hoşlanmasaydın bunların hiçbir önemi olmazdı."

Başımı salladım. "Ondan fazlasıyla hoşlanıyorum. Sanırım aramızda gerçek bir şeyler var. Ne kadar mücadele etsem de..."

"Düşmanı umursamayı beklemiyordun."

"Evet ve hiç de beklediğim gibi biri değil. Çok seksi olmasının yanı sıra çok da tatlı görünüyor."

"Bundan sonra ne yapacağımıza dair bir fikrin var mı?"

"Sanırım bulabildiğim her yerde bilgi aramaya devam edeceğim. Ama görünüşe göre bir şeyler ortaya çıkana kadar sabırlı olmam gerekiyor."

Bu plandan nefret ediyorum, özellikle de Bret'in ne yapacağından endişe ettiğim için. Bu sabahki kavgamızın peşini bırakmayacaktır. Peki ya Bethany dürüst olmadığımı öğrenirse ne olacak? Yandı o. Güvenmekte zorlanıyor. Ben ona söylemeye hazır olmadan gerçeği öğrenirse benden nefret eder.

"Keşke söyleyecek parlak bir şeyim olsaydı ama haklısın," diyor Ash.

Başımı salladım. "Belki de cevap gündüz içmektir. Votka şu anda kulağa daha akıllıca geliyor."

Bir kahkaha atıyor. "Bilmiyorum dostum... Tekiladan tavsiye istedim ve dinlediğimde çok

boktan oldu."

"İyi bir nokta."

Bununla birlikte Ash temiz bir tank giyiyor, spor salonuna gideceğini söylüyor ve ortadan kayboluyor. Günün çoğunu Google'da gezinerek, uyuyarak ya da düşünerek geçiriyorum. Sonunda bara gitme vakti geldi. Bethany'ye kısa bir mesaj attıktan sonra, Griff'in zaten o yöne doğru gittiği için onu işe bırakacağını söyledi. Vardiyamızdan birkaç dakika önce varıyorum. Tüm şüphe ve belirsizliğe rağmen, onu tekrar görme beklentisi çok daha güçlü. Heyecan içimi sıkıyor.

Doğru ya da yanlış, bu kadının yanında olmak istiyorum. Onun gülümsemesini görmek istiyorum. Gülümsemesi için ona sebepler vermek istiyorum - ve sadece seks için değil, gerçi o da harika. Benimle birlikte olduğu için gülümsemesini istiyorum.

Tanrım, çok kötüyüm.

Bara girdiğimde Bethany'nin çantasını yere bıraktığını, bir tepsi kaptığını ve cennette bir tatil haftası boyunca parti yapan turistlerle dolu yoğun bir geceye hazırlanırken masaları temizlediğini görmeyi umuyorum. Dünün akşamdan kalmalığı artık bir anı ve bu ziyaretçilerin çoğu burada sadece bir ya da iki günleri daha olduğunu biliyor, bu yüzden muhtemelen onlardan en iyi şekilde yararlanmayı planlıyorlar.

Bethany'nin mekânın en sessiz köşesinde oturup bir yabancıyla el ele tutuştuğunu görmeyi beklemiyordum.

Duruyorum.

Bakıyorum.

Kaşlarımı

çatıyorum. Kim lan

bu?

Ash kulağıma, "Bunun olacağını tahmin etmemiştim," diye mırıldandı.

Aklımdan milyonlarca şey geçiyor. Bethany şu anda ilişkilerle ilgilenmediğini söyledi. Hayatında sadece bir kez düzgün bir cinsel deneyim yaşadığını söyledi, bu yüzden eski sevgilisiyle yeniden bağlantı kurma ihtimali zayıf görünüyor. Zaten tüm kardeşleriyle tanıştım. Tanışmamış olsaydım bile, bu ikisi birbirlerine aile gibi bakmıyorlar.

Beni daha çok kızdıran ne? Ağlıyor.

Yumruklarımı sıkarak barın en ucuna doğru ilerliyorum.

Ash kolumdan tutup beni geri çekti. "Oraya gidip suçlamalarda bulunma. Sonu iyi bitmeyecek."

"Kim bu herif? Neden ona dokunmasına izin veriyor?" Tıslıyorum. "Ve neden onu üzüyor?"

"Bilmiyorum ama sakinleşmen gerek. Beth sana ayrıcalık sözü mü verdi?"

"Hayır, ama-"

"O zaman aması yok. İkiniz birlikte bir gece geçirdiniz. Hepsi bu kadar. Bu sana hiçbir şey kazandırmaz." Haklı ama bu beni daha çok kızdırıyor. "Onu üzmesine izin veremem."

Ya da ellerini onun üzerine koydu.

"Anlıyorum. O yüzden neden oraya gidip arkadaşça bir tavırla her şeyin yolunda olup olmadığını sormuyorsun? Başka bir şey muhtemelen suçlama gibi görünecek ve onu daha fazla üzecektir."

"Tamam." Kolumu çekip kurtarıyorum ve yaklaşırken kendimi sakinleştirmeye çalışarak fokurdayan nefesler alıyorum.

Uzun bir yirmi saniye ve konuşmalarına -ve birbirlerine- o kadar dalmış görünüyorlar ki ikisi de bana bakmıyor bile.

Boğazımı temizleyene kadar.

Bethany gözlerini kırptırıyor, beni fark ediyor ve ellerini diğer adaminkilerden çekiyor. Solgun

görünüyor. Gözyaşlarını silmiş olmasına rağmen yanaklarındaki ıslaklığın izlerini hâlâ görebiliyorum.

Her ne halt oluyorsa, bu adamın kafasını koparmak istiyorum.

"Clint." Ayağa fırladı. "Merhaba."

Diğer adam ellerini kızın üzerine koymak için neredeyse masanın üzerinde sürünüyor ve kızın bana söylediği tek şey bu mu?

Belki Ash haklıdır. Belki bir açıklaması vardır. Kıskanç, aşırı korumacı bir hıyar gibi davranmam... öyle hissetsem bile.

"Her şey yolunda mı?"

Titreyerek nefes alıyor. "Evet, ben Stephen Lund. Bu Stephen Lund." Sonra sarışın film yıldızı görünümlü, uzun boylu, iri yarı adama dönüyor ve yüzünü yumruklamak istediğim yatıştırıcı bir gülümseme takınıyor. "Stephen, bu Clint Dietrich. Biz... birlikte çalışıyoruz."

Elini sıkıyorum ve doğrudan benimkinden birkaç ton daha açık mavi gözlere bakıyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Açık olmak gerekirse, biz de çıkıyoruz."

Lund gülmekten kırıldı. Beklediğim tepki tam olarak bu değildi... Şaşırmadı mı? Ya da kızgın? Ya da ne haltlar döndüğünü merak etmiyor mu? Ben merak ediyorum.

"Bunu tahmin etmiştim. Bethany her zaman özel hayatını ve düşüncelerini gizli tutma alışkanlığına sahip olmuştur. Satır aralarını okumayı uzun zaman önce öğrendim." Sırtışı genişliyor. "Ama diyelim ki sen bunu çok daha kolaylaştırdın."

Gözlerini deviriyor ve neredeyse kardeşçe görünen bir hareketle onun koluna vuruyor. Şimdi kafam karıştı.

Aralarındaki ilişki *nedir*?

"Havayı yumuşattığımıza sevindim," diyorum. "Ne kadar zaman önce?" "Ne kadar?"

Onu becerdiğinden beri mi? "Satır aralarını okumayı öğrendin mi?"

"Oh..." Başını sallıyor. "Yaklaşık yirmi yıl önce. Muhtemelen daha erken öğrenirdim ama daha çocuktuk."

Birlikte mi büyüdüler? Ama birlikte değiller mi?

"Siz ikiniz sanki burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmayı kesebilirsiniz." Bethany kaşlarını çattı. "Saatimi dolduracağım. Bunu henüz yapmadım. Stephen, kibar ol," diye uyarır. "Clint, ben iyiyim. Merak etme."

Bununla birlikte, sadece çalışanların girebildiği alanda kaybolur.

Sözde arkadaşına dönüyorum. "Beth'i uzun zamandır mı tanıyorsun?"

Başını sallıyor. "Tüm hayatı boyunca. Sen yapmadın ve tahminimce biraz kir istiyorsun?"

Belli ki beni okuyabiliyor. Bundan nefret ediyorum ama bu beni soru sormaktan ve cevap almayı ummaktan alıkoymayacak. "Bu çok yardımcı olur."

"Ne kadar vaktimiz var?" Bethany'nin kaybolduğu koridora doğru bakıyor. "Belki üç dakika."

"Onun hakkında ne kadar ciddisin?"

"Bu yeni bir şey ama kesinlikle beklemediğim duygular yaşıyorum."

Bana geniş bir gülümseme attı. "Güzel. Biraz mutluluğu hak ediyor."

"Bana babasıyla ilgili bir sürü şey olduğunu söyledi." Bilgi edinmeye çalışıyorum.

"Evet, boktan bir gösteri. Bak, sadece onunla konuşmak için buradayım. Birkaç gündür adadaydım, Harlow ve Noah ile kalıyordum - geleceğimi öğrenmeseydi orada kalacaktı. Uzun hikaye, bırakayım da o anlatsın. Sonuç olarak, kızgın olmadığımı biliyor. Hiçbir şey onun hatası

değil."

Reed Financial dolandırıcılığından bir şekilde etkilendi mi? Soramam. Stephen bu sorudan Bethany'ye bahsederse her şey açığa çıkar. Onun yerine dilimi ısırıyorum.

"Nasıl biri?" Onun yerine ben soruyorum. "Beth'i sadece birkaç gündür tanıyorum ve şu anda kendinde olmadığını söylüyor. İçinde bulunduğu durum ve benim birkaç yaş genç olmam nedeniyle bazı çekinceleri var. Hızla düşünüyorum," diye itiraf ediyorum. "Bu yüzden biraz yardıma minnettar olurum."

Gözleri kısıldı. Beni değerlendiriyor, gerçekliğini ölçüyor. "Sanırım gerçekte kim olduğunu bulmaya çalışıyor. Yakın zamana kadar çok planlı bir hayat yaşadı. Omuzlarına her zaman çok fazla beklenti yüklendi. Sürekli aşırı yük altındaydı ve kişisel hayatını bir kenara itmek zorunda kaldı. Şimdi ise yeni bir gerçekliğe doğru yol alıyor. Ama tüm bunların altında, şefkatli biri. Duyarlı." Kaşlarını çatıyor. "Arkadaşlara ihtiyacı var ve ben de onun yanında olmaya çalışıyorum. Bu yüzden onunla uğraşma. Ömrü boyunca ona yetecek kadar şey yaşadı."

Bunun ne anlama geldiğini sormak için ağzımı açtım. Nasıl olur da onun için burada olmaya çalışır?

Ama Bethany yanımızda beliriyor ve kaşlarını çatıyor. "Umarım hâlâ benden bahsetmiyorsunuzdur."

"Belki biraz." Göz kırıyor. "Dediğim gibi, adada bir arabam var ve beğendiğim bir kiralık ev bulduğumda, istersen benimle kalabilirsin. Boş bir yatak odasında," diye ekliyor aceleyle. "Ve Maxon'ı yolculuktan kurtarmak için seni bu gece eve bırakmaktan mutluluk duyarım."

"Anladım," diye araya girdim.

Evet, benim de kendime ait bir arabam yok, tıpkı kiminle gideceğinin onun seçimi olduğunu bildiğim gibi. Ayrıca Lund'la "arkadaş" olduklarını da anlıyorum. Ama bu adam hakkında aşağı yukarı onun yaşında olması, ona değer vermesi ve aralarında hoşlanmadığım bir yakınlık görmem dışında hiçbir şey bilmiyorum.

"Sakıncası olmadığına emin misin?" diye sordu bana. "Yolunun çok dışında." "Sorun değil." Detayları sonra düşüneceğim.

"Pekâlâ." Diğer adam omuz silkiyor. "Fikrini değiştirirsen beni ara."

"Elbette. Bir sonraki izin günüm Pazar. Eğer o gün akşam yemeği için hala vaktiniz varsa, ben hazırım."

"Hadi yapalım. Ben seni ararım." Ona göz kamaştırıcı bir sırıtış atıyor, sonra onu kollarının arasına alıyor ve sanki ona dokunmaya hakkı varmış gibi yanağından öpüyor. "Seni tekrar görmek güzel, ufaklık. Tanıştığımıza memnun oldum, dostum." Bana el sallıyor. "Konuşuruz."

O zaman gitti. Ondan hoşlanmıyorum. İyi birine benziyor. Ama Beth hakkında muhtemelen benim bileceğimden çok daha fazlasını biliyor, bu yüzden o anda onu küçümsüyorum.

Yine de çenemi sıkıkmaktan, yüzden geriye doğru saymaktan ve sahiplenici bir pislik gibi ses çıkarmamaya çalışmaktan başka bir şey yapamıyorum. Hiç böyle hissetmemiştim. Bu düşmanlığın nereden geldiğini bile bilmiyorum.

"Hey, çocuklar!" Andy barın öbür ucundan bağırır ve tüm garsonlar koşarak koridora gelir.

Sinirimi bastırmaya çalışarak takip ediyorum, sonra da çoğunlukla ortalıkta olmayan müdürümüzün tıkanmış bir tuvalet, hileli bir dizi kredi kartı, tatil nedeniyle geciken şarap sevkiyatı ve Terry'nin hala grip olduğu gerçeği hakkında saçmalıklar anlatmasını dinliyorum.

Beklenmedik bir yağmur sağanağa dönüşmeden önce Bethany ile bir kelime bile edemiyorum. Sırılsıklam turistler içeri hücum eder ve kalabalık bir anda kolaylıkla idare edilebilir durumdan tamamen çığına döner.

Tekrar başımı kaldırdığımda saat neredeyse akşam on olmuştu ve saatler bulanık bir şekilde geçmişti. Bethany'yi gördüm ama nerede olduğuna ve iyi olup olmadığına odaklanamadım.

Hızlı bir bakış bana bir masadan diğerine koşturduğunu, az önce karıştırdığım içecekleri bıraktığını söylüyor, ellerini belinden sarkan bir bulaşık bezine silmeden önce, tepsisini bir kalkan gibi tutuyor ve arka köşeye gidiyor.

Bay Loud Hawaiian Shirt bekliyor ve yaklaşırken gergin görünüyor.

Onları duyamıyorum ama adamın tedirgin olduğunu ve kadının da savunmaya geçtiğini görebiliyorum. İçgüdülerim bunun hızla çıkırından çıkacağını söylüyor.

Barın arkasından hışımla çıkarken Ash'e "Hemen döneceğim," diyorum.

Stephen'ın gelişi beni tedirgin etti ama bu adamın zorbalığı sinirimi bozuyor.

Ne kadar meşgul olsak da Ash tartışmıyor. Ya da belki ben duymuyorum. Her neyse. Eski müşterisi olsun ya da olmasın, bu adam artık Beth'i hırpalamıyor ya da yaralamıyor.

"-ne olduysa oldu," diye tükürüyor. "Buna hakkım var-"

"Beth..." Koruyucu kolumu ona doladım. "Git. Ben hallederim." Bana döndü, irkilmişti. "Sorun değil. Bunu yapabilirim."

"Yapabilirsin, ama yapmak zorunda değilsin."

Yine dudağında kararsız bir ısırik var. Durumu tartıyor, muhtemelen harika olan sorumluluk duygusu ile oldukça güçlü görünen korku ve nefretini tartıyor.

"Emin misin?" diyor sonunda.

"Oh, işte bu," diye hırlıyor pislik. "Kaç. Seni koruması için parlak zırhlı şövalyeni bul. Senin küçük, çaresiz bir genç kız olduğunu düşünüyor olmalı. Ha! Sahip olduğun dişleri ve pençeleri bilmiyor. Muhtemelen becermekten hoşlandığı o güzel yüzün içinde çirkin bir orospu barındırdığını bilmiyor."

"Bu kadar yeter," diye homurdanarak Beth'i yüzleşmeden uzaklaştırıyorum. "Bana ne içmek istediğini söyle ya da git. Beth bir garson, kum torbası değil."

Adam iri yumruğunu masaya vurur. "Anlamıyorsun. Sen ona bakınca güzel bir kış görüyorsun. Ben bir dolandırıcı görüyorum. Bir suçlu görüyorum. Parana dikkat et, dostum. Eğer varsa, seni de sikip atar."

Sandalyeyi yere sürüyor ve neredeyse masayı devirecek şekilde ayağa fırlıyor.

Kalbim göğsümde donuyor. Ne diyor bu? Bethany'nin onunla seks yaptığını mı? Ne zaman? Neden?

Ne yaptığımı anlayamadan onu çıkışa kadar kovalıyorum ve ellerimi boğazından zorlukla uzak tutuyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

"Tam olarak kulağa geldiği gibi. Sürekli savunduğun o küçük tatlı şey mi? Ondan on dakika zevk aldım. Ve son altı ayda sonsuz boktan başka bir şey olmadı."

Beth'im hakkında sanki bir fahişenin bir adım ötesindeymiş gibi konuşuyor. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Eğer sormak zorundaysan, haberlere kulak vermeyi deneyebilirsin, evlat."

Şu anda bu adama pek çok açıdan kızgınım. Ama o eski bir müşteri. Her gece burada Bethany'den bir tür tazminat ya da para almaya çalışıyorsa bir hikayesi vardır.

"Ben çocuk değilim. Ve haberlere sandığınızdan çok daha fazla aşınayım. Bu noktada sana ne verebileceğini sanıyorsun?"

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor, sonra da gözlerini dikeyyor. "Bana ait olan parayı iade edebilir."

Yutkunuyorum. Burada dikkatli olmalıyım. Bethany'ye bir şey söylerse diye çok fazla şey anlatamam ve o da pek müttefik sayılmaz. Ama her hikâyenin iki tarafı vardır. Artık babama kendi tarafını soramam. Bu kırk yaşlarındaki geveze, Reed Financial'ın yüz yüze görüştüğüm tek müşterisi.

"Ya nerede olduğunu bilmiyorsa?"

"Öyle olmalı. Beş yıl boyunca param konusunda ona güvendim. Barclay Reed tutuklanmadan iki gün önce ona yedi milyon dolarlık bir çek verdim. Şahsen ilgileneceğine söz verdi.

Bu. Onu becerirken kendini daha iyi hissetmek için masum olduğunu düşünmeye devam ediyorsun. Ama sana söylüyorum, o düşündüğün kadar tatlı biri değil."

Sonra gitti. O kadar kızgınım ki titriyorum.

Evet, bu adam da tıpkı babam gibi finansal düzenin bir kurbanıydı. Şoka boyun eğmek yerine, mücadele etmeyi seçti. Kızgın olmaya hakkı var. Yedi milyon çok para. Ve suçlayacak birini aradığını anlıyorum. Bir zamanlar ben de öyleydim.

Ama yaptığı şey hiç hoş değil.

Bu pislik geri dönecek, hiç şüphem yok. Elbette parasını istiyor. Ama haklı, bastırılmış bir öfkeyle dolu ve görünüşe göre intikam için çaresiz. Bethany'yi korumam gerekiyor çünkü içimden bir ses onun hakaret etmekten çok daha yıkıcı şeyler yapabileceğini söylüyor.

Neden bu adamın ona dokunmasına izin verdi ki? Görünüşü korkunç olmayabilir ama öfkeli, aşağılık bir kadın düşmanı. Onun hakkında konuşma şekli, sanki onda hiçbir değer görmüyormuş gibi... O akıllı ve nazik *biri*. Onu tanımadığımı mı sanıyor? Ha! Asıl tanımayan o.

Bu bilgi benim tek tesellim, çünkü son on dakika içinde olan başka hiçbir şeyi anlamıyorum.

Bildiğim tek şey Bethany ile en kısa zamanda konuşmam gerektiği.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"

Maxon ve Keeley'nin oteline dönerken BETHANY, "SESSİZSİN," diyor.

Mürekkep gibi gecede direksiyonu medeniyetten uzağa doğru kırarken başparmağımı direksiyona vuruyorum. Yolculuğumuz sırasındaki sessizlik keskin hissettiriyor. Gerginliğimi artırıyor. Ona suçlamalar yöneltmek istemiyorum ve araba kullanırken tartışmak da istemiyorum. Ama bunu içimden atmak için saatlerce beklemek ruh halimi çirkin bir yere itti.

"Aklımda çok şey var," diyorum sonunda.

"Stephen'la olan ilişkiyi merak ediyorsun." "Diğer şeylerin yanı sıra, evet."

Aklımdaki ilk sorun o değil. Eski müvekkilinin söyledikleri de beni derinden rahatsız ediyor. Ama Lund'dan bahsettiğine göre, belki de onun hakkında konuşacak kadar sakinleşmişimdir. Pislik herif mi? Kendisini aşağılamaktan başka bir şey hissetmeyen biriyle seks yaptığı bilgisiyle nasıl başa çıkabilirim? Nedenini nasıl sorarım?

İç çekiyor. "İçeri girip Stephen'ı ellerimi tutarken gördüğünde, muhtemelen samimi ve romantik göründüğümüzü düşünmüşsündür. Ama öyle değil."

"Yani Lund ile hiç yatmadın mı?"

Hayır demesini umuyorum. Onun yerine, yüzünde bir kızarma oluyor.

"Hayatım boyunca iyi bir arkadaşım oldu. Babası ve ben ahabap ve golf arkadaşydık.

Bazen hepimiz hafta sonlarını birlikte geçiriyorduk ve barbekü yapıyorduk... O rahattı."

Direksiyonu daha sıkı kavriyorum. Bana söylemediği bir sürü şey var, bir noktada seviştikleri gerçeği de dahil. Hayır, ona sahip değilim. Ama şu anda aralarında neler olduğunu anlamak istiyorum.

"O zaman neden onunla konuşmadığını düşündü? Neden Noah ve Harlow'un evinde ondan kaçmak için Maxon ve Keeley ile birlikte kaldın?"

Gözlerini deviriyor. "Tabii ki sana söyledi."

"Açıklayacağını söyledi."

"Pekâlâ. Babamın bir arkadaşının kızını hamile bıraktığını söylediğimi hatırlıyor musun? Douglas Lund'dan bahsediyordum. Amanda, Stephen'ın küçük kız kardeşi. Babamın sözde en iyi arkadaşına yaptığı tek korkunç şey bu değildi, ama kesinlikle aralarındaki husumeti başlattı."

"Neden Stephen'ın babanın günahları için seni suçlayacağını düşünüyorsun? Çünkü herkes öyle mi?"

Başını salladı. "İlişkinin devam ettiğini biliyordum. Babamın nasıl biri olduğunu biliyordum. Eğer bir şey söyleseydim... Ama söylemedim çünkü aralarındaki yaş farkına rağmen ikisi de yetişkin ve mutlu görünüyorlardı ve ona bir pislikmiş gibi davranacağını hiç düşünmemiştim. Ama belki de babamın işini kendi işim haline getirseydim bunu durdurabilirdim." Başını acı bir ironiyle sallıyor. "Yine de bu pek çok şey için geçerli."

"Ne demek istiyorsun?" O da mı finansal dolandırıcılıktan bahsediyor?

"Uzun hikaye."

Birini anlatmaya hazır değil. Başka bir çıkmaz sokak.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle hana yanaştım. Çocuk odasının penceresinden sızan ışık dışında her yer karanlık. Bethany beni içeri davet etmezse, bu akşam -ve cevap alma şansım- yarına kadar sona erecek.

Arabayı durdurdum ve park ettim. "Stephen'la bir ara çıktığınızı biliyorum."

Emniyet kemerini çözdü. "Geç oldu ve bu konuşmayı yapacak durumda değilim

Clint." Kapıyı açtığında, onu tutmak için kolunu tutuyorum. "Lütfen."

İç çekerek koltuğuna geri yerleşir. "Pekâlâ. Biz çıkmadık. Hayatımı anlıyordu ve istediğimde beni rahatlatıyordu. Gerçekten önemsemediğim biriyle seks yapmanın nasıl bir şey olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı. Yanlış nedenlerle sevişmediğim birine karşı bir şeyler hissedip hissedemeyeceğimi bilmem gerekiyordu. Sana kadar yaşadığım tek düzgün cinsel deneyim oydu. Bunun için özür dilemeyeceğim. Otuz yaşındayım. Muhtemelen asla anlayamayacağın seçimler yaptım. Geçmişim pazarlığa açık değil. Bu senin için bir anlaşma kırıcıysa, şimdi bilmem benim için daha iyi. Yarın eve başka bir araç bulurum."

Sözleri kafamın içinde çınılıyor. Cevabından hoşlanmadım ama haklı. Ahlaki bir üstünlüğüm yok. Geçmişte, teselli ya da şefkate ihtiyaç duymaktan çok daha az doğru nedenlerle kadınları yatağa attım. Bethany ile olan niyetim kesinlikle saflıktan uzaktı. Ya da en azından öyle başladı. Bazı insanlar onu gerçek için becerdiğimi iddia edebilir. Onu kullandığımı. Bu kalbim için daha akıllıca bir seçim olsa da, olan şey hiç de bu değil.

"Üzgünüm Beth. Geçmişin sana ait ve bana hiçbir şey borçlu değilsin. Ben..." *Çok kıskanç.* "Haddimi aştım."

Sedanın tepe ışıklarının altında bana doğru yumuşak bir bakış fırlatıyor. "Dürüst olmak gerekirse, yüzünü görene kadar bunun senin için önemli olacağını düşünmemiştim. Ben-"

"Davranışlarımdan rahatsız mı oldunuz? Seni suçlamıyorum. Ben de oldukça sinirliyim."

"Hayır. Garip bir şekilde gururum okşandı. Yaptığım şey eski sevgililerimin hiçbiri için önemli olmadı. Bir mağara adamı aramıyorum ama umursaman güzel."

Tanrıya şükür tamamen kızgın değil. "Biz birlikteyken başka birinin sana dokunmasına izin vermemeni istemek çok mu fazla?"

"Bu iki şekilde de işe yarar mı?"

Şu anda başka biriyle ilgilenmeyi hayal bile edemiyorum. Ve kesinlikle daha fazla karmaşaya ihtiyacım yok. "Evet."

"Özel olmak isteyip istemediğini düşünmek istemiyor musun?"

"Hayır."

Evin yanındaki karanlık ohana'ya bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Ash seni bu gece onun evinde mi bekliyor?"

"Sanırım Samantha'yla arasında ne olduğunu anlamaya

çalışıyor." "Bu gece benimle kalmak ister misin?"

Aklımı başıma toplayana kadar çekip gitmek en akıllıca seçim olurdu. Biraz perspektif kazanana kadar. Ona vermek istediğim rahatlığı başkası verdi diye kıskanmayana kadar. Ama Bethany ile geçireceğim her ana ihtiyacım var. Onun güvenine ihtiyacım var. Ve onun ilgisine ihtiyacım var. Gerçek şu ki, ona ihtiyacım olup olmadığını merak ediyorum.

Tanrım, kendimi en aptal, en boktan duruma soktum.

Yine de tek bir cevap var. "Seninle kalmayı çok isterim. Üzerindeki kıyafetleri çıkarmayı, ellerimi üzerinde tutmayı ve tekrar adımı haykırmanı duymayı çok isterdim."

Yanaklarında yine bir allık belirdi. "Maxon ve Keeley döndüğüne göre, dün gecedен biraz daha sessiz olmamız gerekebilir."

Sikerim böyle işi. "Yeni doğmuş bir bebekleri var, sanırım seks hakkında her şeyi biliyorlar." "Benim işimi bilmelerine gerek yok.

Kimsenin yok."

Ben bile. Bethany ondan bilgi almayı kolaylaştırmayacak.

Birlikte avluyu geçip taş basamaklardan küçük kulübeye doğru ilerliyoruz. Parlak kapıyı açıyor ve içerideki ışık düğmesine uzanıyor.

Bileğini tuttum. "Zahmet etme. Mutfakta hiç vakit geçirmeyeceğiz."

Nefesi kesiliyor. Karanlıkta yüzünü göremiyorum ama heyecanını duyuyorum. Muhtemelen duymamalıyım ve keşke duymasaydım, ama nefesi kanımı tutuşturuyor.

Bir çekişle vücudunu kendime doğru çektim. Birbirimize çarpıyoruz. Ağzımı onunkine indiriyorum ve dudaklarını kendi dudaklarımla ayırıyorum. Sabırlı değilim. Bu kadına anlamadığım bir şekilde *ihtiyacım* var. Ona zevk, rahatlık ve ihtiyaç duyduğu diğer her şeyi veren kişi olmak istiyorum.

Bethany bana karşı eriyip kendini öpücüğe teslim ettiğinde, kollarımı ona doluyor ve bacaklarını belime dolayarak onu yerden kaldırıyorum. Vücuduma tırmanıyor, beni daha sıkı kavıyor ve öpüşmemizi derinleştiriyor.

Evet.

Yatağa ulaşır ulaşmaz onu sırtüstü yatırdım, üstündeki yatağa süründüm ve tişörtümü çıkardım. "Bütün gece düşünebildiğim tek şey Lund'un dokunuşunun anısını benimkiyle değiştirmekti."

Yüzümü okşamak için kısa kollu kazağının düğmelerini açmaya ara veriyor. "Onu hiç düşünmüyordum. Sadece seni istiyorum."

Onun bu itirafı bende görmezden gelemeyeceğim ya da karşı koyamayacağım bir etki yaratıyor.

Yutkunarak sundressini kalçalarından yukarı itiyorum, tüm vücudumu onunkine bastırıyorum, sonra kalçalarını kavrayıp kaldırıyorum. Daha da yaklaşmak için zorluyorum, sikim onun seksine sürtünüyor. Ereksiyonumun onun seksinin yumuşak yastığına değdiğini hissedince başımı geriye atıp inliyorum. *Çok, çok iyi.* Ve çoktan ıslanmıştı. Külotundaki küçük ıslak noktayı gördüm. Yemin ederim, boğucu kot pantolonumdan neredeyse hissedebiliyorum.

Bir hırıltıyla ayağa kalkıp fermuarımı yırtıyorum, cebimden birkaç prezervatif çıkarıp biri hariç hepsini komodinin üzerine atıyorum.

Etrafımızda gecenin sesleri - kurbağalar, böcekler ve dalgalar - uzaktan yankılanıyor. Ama en gürültülü olan benim nefes alışım. Parmaklarımı doğrudan dantelle kaplı amının üzerine sürdüğümde küçük bir nefese dönüşen hafif pantolonuyla karışıyor.

"Çıkarşunları."

Bethany itiraz etmez, sadece ipekli iç çamaşırını vücudundan sıyrır ve yere düşmesine izin verir. Kazağını da sıyrıp çıkarıyor. Çıplak bedeniyle aramdaki tek şey iki spagetti askı ve onları tutan yumuşak gri elbise.

"Bunun arkası fermuarlı mı?" Pamuğu

çekiştiriyorum. Başını sallıyor. "Esniyor."

Daha da iyi.

Kayışı bir omzundan çıkarıyorum. Diğerinden kurtulurken, çıplak amının birkaç santim ötede olduğunu fark ediyorum. Tüm vücudum şu an orada olmak ve asla ayrılmamak istiyor. Ama onu görmek istiyorum

Meme uçlarını da. Göğüslerinin benim için çıplak olmasını istiyorum.

Elbisenin korsajını aşağı doğru çekiyorum. Yumuşak pamuk, göğüsleri serbest kalana ve elbise belinin etrafında toplanana kadar geriliyor. Sütyen giymemişti. Kazağını çıkardığı anda bundan şüphelenmişim. Şimdi gergin, şeker gibi meme uçları benden birkaç santim uzakta ve çıplak amı daha da yakındayken, nereden başlayacağımdan emin değilim.

Kararlar, kararlar.

Titreyen ellerime aldırmadan prezervatifi takıyorum, sonra yatağa onun yanına dalıyorum, parmaklarım klitorisine ulaşırken aynı anda sert pembe tepelerinden birine yapışıyorum.

Bethany altımda inliyor, parmakları saçlarımı çekiştiriyor, kalçaları muhtaç kıvrımlarla hareket ediyor.

Onun uyarılması kan dolaşımımı vahşi bir zaferle dolduruyor. Sadece Bethany'ye zevk vermek için değil, onu kuşatmak, istendiğini ve sevildiğini hissettirmek için de harekete geçiyorum. Hayati. Onu öyle bir doldurmak istiyorum ki, rahatlamak için Stephen Lund'u ya da başka bir erkeği aramasın. Onların boş dokunuşlarında bulamayacak. Ve bir daha bir müşteriyle ya da başka biriyle anlamsız bir kaçamak yapmadan önce iki kez düşünmesini sağlayacağım.

Evet, bu çok yüce ve mantıksız. Biliyorum. Ama şu anda dürtülerimi kontrol edemiyorum. Denemeyeceğim bile.

"Beth..." Diğer meme ucunu dudaklarım ve dişlerimle koparmadan önce tenine doğru nefes alıyorum, ardından klitorisinin etrafında dayanılmaz derecede yavaş daireler çizerek bunu takip ediyorum.

"Clint..." Nefesi kesiliyor. "Oh... Bana ne yapıyorsun?" "Seni iyi hissettiriyorum. Hoşuna gidiyor mu?"

"Evet."

Sesi nefes nefese, tahrik olmuş gibi geliyor. Bu beni daha çok tahrik ediyor. "Güzel. Boşalmaya yaklaştığında bana söyle."

"Neredeyse geldim," diye itiraf ediyor. "Anlamıyorum."

"Neyi?" Aramızdaki patlayıcı kimyayı mı?

"Senden önce seksten pek hoşlanmazdım. Ama bugün, neredeyse başka hiçbir şey düşünmedim."

Oh, eğer bu benim şalterimi daha da attırmazsa lanet olsun. "Ben de seni düşündüm tatlım. Dudaklarını, yumuşak tenini, yükselen çığlık atma isteğinle savaşmaya çalışırken başını geriye atmanı, boşalmadan önce gözlerinin yeşile dönmesini. Şimdi olduğu gibi."

İçeri süzülen ay ışığının altında onu görebiliyorum. Onu aydınlatan gümüşü ışınlar aynı zamanda göz bebeklerinin ne kadar büyüdüğünü ve ifadesinin ne kadar bulanıklaştığını da gösteriyor.

"Clint!"

"Buradayım. Tanrım, çok seksisin." Beynim onu tahrik etmekten başka bir şeye odaklanabilseydi, belki parmaklarımın altındaki yumuşak, kaygan ped ve bana doğru umutsuzca saplanan meme uçları hakkında daha anlamlı olabilirdim. Ama bedenimin tek bildiği, içine girmem için hazır olduğu. "Ellerimi ve ağzımı her yerine sokmak istiyorum."

"Hayır." Başını çılgınca sallıyor, tırnakları omuzlarıma batıyor. "İçime gir. Şimdi." Bu daveti asla geri çevirmeyeceğim.

Kalçasının üzerinden bacaklarının arasına atıyorum ve dizlerini kavrayarak kalçalarımın etrafına yerleştiriyorum. Sonra içine doğru ilerliyorum. Amının sıcak, kaygan duvarları kendimi

kontrol etmemi engelliyor. Ama seksin fiziksel hazzından daha fazlası beni büyölüyor. Kolları beni sarıyor, bana açılıyor, beni karşılıyor. Beni istiyordu. Ben içine girerken, Bethany dudaklarımın köşesini kendi dudaklarıyla yakalayana kadar çeneme öpücükler konduruyor.

O zaman tüm bahisler kapandı. Ağzımı onunkinin üzerine eğiyorum ve son birkaç santim ilerleyip vücudunu tamamen ele geçirirken derinlere kayıyorum. Ayağa kalkıyor ve haykırıyor, bacakları altımda daha da açılıyor, sessizce daha fazlası için yalvarıyor.

Kalçalarını kavıyorum, morluk bırakmayacağımı umuyorum, sonra ona mümkün olan her şekilde çarpıyorum, uzun, hızlı vuruşlardan sonra vuruş. Tenim yanıyor. Libidom alev alev yanıyor. Her parçam bu kadın için tamamen yanıyor. Ona karşı hissettiklerime bir isim koymaktan nefret ediyorum... ama aşık olduğum için biraz endişeliyim.

Saniyeler sonra, altımda kasılıyor ve kasılıyor, sanki yeterince yaklaşamıyormuş gibi beni kavıyor ve tenimde titreme yaratan tiz çığlıklarla bana sesleniyor. Bir hırıltıyla saçlarını kavrayıp onu gözlerimin içine bakmaya zorluyorum.

Onun boşalmasını izlerken, coşku içime işliyor.

Göğsümün derinliklerinden gelen bir iniltiyle yüzümü boynuna gömüyorum ve her şeyi, özellikle de akıl sağlığını bırakıyorum. Şimdiye kadar hissettiğim en yoğun şey olan acı verici, pençeli bir doruğa kadar ona biniyorum. Başım dönüyor, duyularım sersemliyor. Ve hala daha derine iniyor, titriyor, hırlıyor ve onu asla bırakmayacakmışım gibi tutuyorum.

Bittiğinde, nefes nefese kalmıştım, göz kırpyordum. Sersemlemiştim.

Orospu çocuğu.

Bethany'ye bakıyorum ve gözlerinin kenarından sızan yaşları görünce donup kalıyorum.

"Tatlım?"

Gözlerini sıkıca kapatıyor ve başını sallıyor. "Ben iyiyim." "Ağlıyorsun."

"Bana bir şeyler hissettiriyorsun..." Bana yürek parçalayıcı bir gülümseme veriyor. "Bunun ne kadar şaşırtıcı ve kafa karıştırmacı olduğunu bilemezsin."

Bilmiyorum.

Yutkunarak saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltiyorum.

"Anlat bana." "Kalkmak, giyinmek istemiyor musun..."

Ve aramıza boşluk mu koyalım?

"Hayır." Hâlâ onun içindeyim, hâlâ ona bağlıyım. "Bu senin için çok mu samimi?"

Tereddüt ediyor. "Buna alışık değilim. Bunların hiçbirine alışkın değilim. Son on yıldır neredeydin?"

Sorusuna enjekte etmeye çalıştığı mizah çok açık, ama ben bunun gerçekten bir savunma olduğunu duyuyorum. Kafasında bir şeyler dönüyor. Kalbinde. Eğer benim ona kapıldığımın yarısı kadar o da bana kapıldıysa... Evet, bu bende kutlama isteği uyandırıyor. Ama aynı zamanda beni korkutuyor. En başta onu neden aradığımı öğrendiğinde ne olacak?

"Keşke seni tanısaydım," diyorum ona usulca. Diğer her konuda dürüst olmanın bir yolunu bulana kadar, duygularım konusunda dürüst olabilirim.

Gözyaşlarına dönüşen gülümsemesi göğsümü yırtıyor. "Seni bunca zamandır tanıyor olsaydım, bu beni çok fazla acıdan kurtarırdı."

Bethany şu anda çok açık. Bana bir şeyler anlatmak istiyor. Paylaşma arzusu yüzünden okunuyor. Onu cesaretlendirdiğim için bile kendimi suçlu hissediyorum. Öte yandan, bu kadını sevmekten başka bir amacım olmasaydı, yine de bana her şeyi anlatması için onu ikna ediyor olurum.

"Kalbimi kıran şeyler söyleyip duruyorsun. Bana nedenini söyle. Bırak acının bir kısmını ben

alayım." Başını sallıyor. "Bu senin sorunun değil ve sen bunu istemiyorsun."

"Seviyorum." Ağzına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Seni neyin incittiğini söyle bana. Sana sarılacağım. Bunu çözeceğiz." "Sonrasında bana farklı gözle bakmanı istemiyorum."

"Beth, sen geçmişin değilsin. Sen kalbinsin."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz duruyorum. Dünyam yavaşça kendini düzeltmeden önce baş döndürücü bir salınım ile kendi ekseninde eğiliyor. Az önce ona -ve kendime- itiraf ettiğim şey, artık onu tanışmamızdan önce olanlarla ölçmediğimdir. Daha önce karıştığı her ne varsa, ona olan hislerimi tanımlamıyor. Bethany Banks hakkındaki her şeyi bilmiyorum olabilirim ama onu pek çok kişinin bildiğinden emin olmadığım derin bir düzeyde tanıyorum. Geçmişteki günahları, Reed Financial planında suçlu olsa bile - bu o değildi. Hâlâ bana sarılan ve gözyaşlarıyla savaştıkları için elinden geleni yapan bu kadındı.

Yavaşça ondan uzaklaşıyorum, prezervatifi atıyorum, sonra onu kollarıma almak için geri dönüyorum.

"Harikasın," diye fısıldıyor. "Nasıl hissettiğimi gerçekten bilmek istediğine inandığım ilk erkeksin."

"Çok sıcak ve güzelsin ve birlikte vakit geçirdiğin her erkeğin bunu nasıl görmediğini ve umursamadığını anlamakta zorlanıyorum."

"Bu... karışık. Dalton? Benim ilk..."

"Baban sana bir randevu mu ayarladı?"

"Bu bir randevu değildi." Yutkunuyor. "Bir iş anlaşmasıydı. Yüksek lisansımı yeni bitirmiştım. Dalton otuz beş yaşındaydı. Yeni bir teknoloji milyarderi. Babam beni onunla yemeğe gönderdi, dostça davranmamı, ne isterse vermemi ve bizimle yatırım yapmayı kabul edene kadar eve gelmememi söyledi. Safılık ettim. Babamın, adamın istakoz sipariş etmesine izin vermemi ve tüm esprilerine gülmemi kastettiğini sanıyordum. Israrcı olmayı kastettiğini sanıyordum."

Mide bulantısı içime doluyor. Bunun nereye varacağını çok iyi biliyorum. "Öz baban seni pazarladı mı?"

Küçücük başını sallayışı utanç doluydu. "Dalton'ın yaklaşımı gururumu okşadı. İlk başta. Babam bizi tanıştırdığında ona vurulmuştum. Belli ki saygın ve kibar birinin *benden* hoşlandığı gerçeği? Çok heyecanlanmıştım. Şimdi söylediğimde aptalca geliyor ama ben korunaklı büyüdüm."

"Bu senin suçun değil. O senden faydalandı."

"Belki, ama ona izin verdim. Tüm o yemek, içki ve sohbetten sonra beni otel odasına götürdü. Seks korkunçtu. Acıttı. Bekâretim için bana teşekkür etti, sonra dönüp babamı aradı ve hesabı ona verdi. O zaman bile anlamamıştım. Daha sonra karısını aradı, onu sevdiğini söyledi, ışıkları söndürdü ve yuvarlandı. Çok şaşırmıştım. Evli olduğunu bilmiyordum."

"Ne pislik herif." Onun adına çok öfkeliyim.

"O uykuya dalar dalmaz ağladım. Sonunda uyudum. Ama uyandığımda gitmişti. Onu bir sonraki görüşüm müşterilerimiz için düzenlediğimiz büyük bir tatil partisinde oldu. Güzel karısını da getirmişti ve sanki beni hiç tanıımıyormuş gibi elimi sıktı. Çok aşağılanmıştım."

Öfkeyi unut. Bu adamı öldürmek istiyorum. Tam bir pislik. Ama o bir belirti, sorun değil.

"Çok üzgünüm, tatlım. Baban ne dedi?"

"İyi bir iş çıkardığımı söyledi. Aslında, iş ve seksin iyi bir şekilde karıştığını bilecek kadar akıllı olduğum için sırtımı sıvazladı. Tabii ki aptalca duyguların araya girmesine izin verdiğim için beni azarladı. Sonra da aşk diye bir şeyin olmadığını, sadece güç ve kontrolün olduğunu ve bunları kullanmak için elindeki silahları kullanacak cesarete sahip olmam gerektiğini anlattı."

Ne tür bir adam para kazanmak için kızının masumiyetini ve öz saygısını kullanır? "Lanet olası bir canavara benziyor."

Bana küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "O neyse o, azimli ve bağımsız. Dalton ihtiyacımız olan bir zamanda kuruma bir ton prestij ve para kazandırdığı için babamın ne demek istediğini anlamamak zordu. Bu yüzden hissettiklerimi gömdüm ve devam ettim." Gözlerini kapatıyor. "Dalton ilkti. Ne yazık ki sonuncusu değildi."

Aman Tanrım. Babası onu kaç tane VIP ile soyunmaya zorladı? Nasıl başa çıktı? İnsanların onu kullanmasına izin vermenin Bethany'nin ruhuna ne yaptığını hayal bile edemiyorum. Hiç gerçek bir zevk hissetmemesine şaşmamalı. Lund'u aramasına da şaşırmadım. Kendi şartlarında seks istediği için onu kim suçlayabilir ki? Ya da en azından hoşlandığı biriyle birlikte olmanın farklı olup olmayacağını bilmek istemesini? Bana tamamen karşılık vermesine çok sevindim. Bu onun duyguları hakkında bir şeyler söylüyor olmalı, değil mi?

Onu neden takip ettiğimi ve fikrimi neden tamamen değiştirdiğimi açıklamanın mümkün olan en nazik yolunu bulamazsam, ihanetimin büyüklüğü... *Kahretsin.* Bu onu mahvedecek. Ve Bethany'nin beni asla affetmeyeceğinden şüpheliyim.

"Ne demek istiyorsun? Başkaları da mı vardı?"

"Evet." Ve bundan gurur duyuyor gibi görünmüyor. "Babam zaman zaman benden diğer isteksiz yatırımcılarla anlaşmalar yapmamı isterdi. Ne zaman tereddüt etsem bana ne kadar ihtiyacı olduğunu ve benimle ne kadar gurur duyduğunu söylerdi. Bu yüzden her zaman hayır demem gerekirken demedim." Yüzünü buruşturuyor. "Kulağa korkunç geliyor. Bilmeni hiç istemedim çünkü bana olan saygını kaybetmeni istemedim. Yemin ederim, çok sık olmadı. Ve bir müşteri bana dokunmayalı yıllar oldu. Bir süre sonra, daha az saf ve daha anlayışlı oldum. Potansiyel bir yatırımcıyı çarşafların arasında sürünmeden imzalamaya ikna etmenin yollarını buldum."

"Aman Tanrım..." Bu adamın kızını kullandığı tüm yollar beni hayrete düşürdü. Ve onun bunu yanına bırakmış olmasından nefret ediyorum çünkü bu durum onu açıkça etkilemiş. Muhtemelen bu yüzden şimdiye kadar kırmakta zorlandığım kalın bir dış kabuk geliştirdi. "Oh, tatlım."

"Umarım bu Paul Daniels ile neden seks yaptığımı da açıklar," diye mırıldanıyor. "Kiminle?"

"Bay Gürültülü Hawaii Gömleği."

"Bana adını söylemedi," diyorum uyuşukça.

"Ama sana seviştiğimizi söylemiştir, eminim." Kollarımdan kurtuldu ve adımlarını hızlandırdı. "Tanıştığımızda büyük bir hıyardı. Babamın benden onu 'terbiye etmemi' isteyeceğini biliyordum. Gerektiğinde küçük bir hıyarı olduğu ortaya çıktı. Ama aynı zamanda yüz milyonlarca doları vardı. Babamın 'gizli silahını' serbest bırakması için gereken tek sebep buydu. Bana böyle derdi, biliyorsunuz."

Şaşkınlıkla arkama yaslandım. "Baban ölmeyi hak ediyor."

"Muhtemelen hayatının geri kalanını hapiste geçirecek. Bu biraz teselli olur." "Sana yaşattıkları için bu yeterli değil."

"Reddetmeliydim ve onun incittiği tek kişi ben değilim. Son birkaç hafta içinde tüm kardeşlerime acı çektirdiğini öğrendim. Hapis cezası adaletli olur mu bilmiyorum ama en azından bizden uzakta olacak. Umarım hepimiz bu sayede teselli buluruz."

Sesi parçalanmış ve biraz üzgün geliyor.

Anlamıyorum. "Onu özlemeyecek misin?"

Tereddütü beni şok etti.

"Birlikte büyüdüğümü sandığım adamı özleyorum. Beni besliyor ve övüyor gibiydi. Çocukken ilgiye o kadar açtım ki onu bir sünger gibi emdim. Geriye dönüp baktığımda, zekamı geliştirdiğini görüyorum çünkü her zaman beni çalıştırmayı amaçlıyordu. Sadece büyümemi ve okulu bitirmemi bekliyordu, böylece servetini ve gücünü arttırmak için kutusundaki bir başka alet olabilecektim."

Kadının onu tarif ediş biçimine bakılırsa, kadının onun mali planlarını bildiğini ya da bunlarla bir ilgisi olduğunu düşünemiyorum. Etrafındaki herkesi kazıklamakta son derece yetenekliymiş gibi görünüyor. Hiç şüphesiz, kendi kızı da dahil olmak üzere, kendisine en çok fayda sağlayacak şekilde karıştırmak için çeşitli piyonlara sahip olmaktan mutluydu. Hissettiği öfke ve hayal kırıklığı... İçine kapanık ve temkinli olmasına şaşmamalı. Bana açılıyor olması bile şok edici.

Ve karşılığında ona karşı dürüst olmadığım için kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum.

Olmak zorundayım. Şimdi zamanı değil. Sonunda acısını boşaltmasına izin verdiği bu anı lekeleyecek. Onu teselli etmeye çalıştığımı ya da onun yanında olduğumu hatırlamayacak. Benden nefret edecek, haklı olarak.

Bu durum daha da berbat hale gelebilir mi?

Bethany'yi kendime doğru çekiyorum ve onu koruyarak sarılıyorum, sessizce ona babasına ve bir anlık zevk için ondan faydalanan kullanıcılara karşı tampon olacağımı söylüyorum. "Çok üzgünüm, tatlım. Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Babama her zaman yakındım, bu yüzden bir gün uyandığımda onun düşündüğüm kişi olmadığını fark etmek... Bu seni nasıl paramparça etmedi?"

"Bana öğrettiği tek faydalı şey nasıl bölümlere ayıracağımıydı. Ağladım. Eminim yine ağlayacağım." Burnunu çekiyor. "Beni bu kadar duygusal yapmayı bırakmazsan belki şimdi. Ama onun galip gelmesine izin vermeyeceğim. Ondan öğrendiğim bir diğer değerli ders de bu. Ayakta kalan son kişi kazanır. Bu sefer o kişi ben olacağım."

"Çok güçlüsün. Seninle gurur duyuyorum. Asla unutma, sen o orospu çocuğundan daha iyisin. Onu yeneceğinden hiç şüphem yok. Ve söz veriyorum yanında olacağım."

"Teşekkür ederim. Bunu duymaya ihtiyacım vardı. Gerçeği öğrenirsen beni yargılayacağından çok korkuyordum." Sesi düştü. "Beni reddedeceğinden."

İlk defa kollarını bana dolayarak şefkat göstermeye başladı. Kalbim burkuldu. Geçmişti siktir et. Şu andan itibaren, ona göz kulak olacağım. Sözümün arkasında duracağım. Ve ona gerçeği söylediğimde, bana anlayış ve empati göstereceğini umacağım. Sonra ona bütün gün şüphelendiğim şeyi söyleyeceğim.

Ona aşık olduğumu söyleyeceğim.

İKİ GÜN SONRA, mutfakın karşısında bana ters ters bakan Maxon'ın karşısında duruyorum. Üst üste üçüncü sabah. Yeni anne-baba olduğu için uykusuzluk çektiğine inanmak istiyorum ama bana kızgın olduğundan oldukça eminim. Ne de olsa Bethany'nin kırılganlığıyla ilgili tüm uyarılarını dikkate almadım ve onu yine de yatağa götürdüm.

Gerçeği bilseydi, muhtemelen suratımı yumruklardı. Bethany'yi kandırdığım için kendimi o kadar kötü hissediyorum ki buna izin verirdim.

"İyi misin?" Girişimde bulunuyorum. "Şimdiye kadar babalıktan kurtuldun mu?" "Evet. Dün gece yine bizde

kaldın, ha?"

Başımı salladım. "Beth hâlâ uyuyor, ben de ona kahve getireyim dedim." Aklıma Maxon'ın kız kardeşinden ve dolayısıyla kendisinden beleşçilik yaptığımı düşündüğü geliyor. "Bak, eğer kendini daha rahat hissedersen odanın parasını ödeyebilirim."

En büyük kardeşi kaşlarını çatıyor. "Senin paranı istemiyorum. Kız kardeşime kalması için bir yer verdim. Buradayken ne isterse yapabilir. Buradan taşındığında ne yapacağını düşündün mü?"

"Teknik olarak bir arkadaşımdayım kalıyorum." Kendime ait bir ev tutmak istesem tutabilirdim. "Ama Beth'in taşınma planları olduğunu biliyorum. Eninde sonunda doğru yeri bulacaktır."

Maxon kaşlarını kaldırdı. "Dün bana Pazar günü ayrılacağını söyledi."

Bir bok yok mu? Nereye gidiyor? Neden bana söylemedi? "Bundan bahsetmedi."

Bana yargılayıcı bir tavırla kaşlarını çatıyor. Benden memnun olmadığına göre, Bethany'nin beni planlarına dahil etmemesinin en az bir düzine iyi nedeni olduğunu düşündüğünden eminim. Ama benim aklıma bir tane bile gelmiyor. Bana sırlarını anlatmasına rağmen, benden uzaklaşıyor mu?

Belli ki konuşmamız gerek.

Bethany için bir sürahi kahve ve bir tabak meyve toplamak üzereydim ki Keeley kucığında, üzerinde PRENSİMİ BULDUM yazan beyaz bir tulum giymiş bebek Kailani ile mutfığa girdi. ADI BABA. Ayrıca bir çift pembe pantolon ve ona uygun çiçekli bir saç bandı giyiyor.

"Günaydın," diyorum gerginliği kırmak için. "Çok değerli görünüyor." Keeley gülümsüyor. "Öyle değil mi?"

Maxon bebeğin başını öpüyor, sonra da hayran bir sırtışıla kızına bakıyor. "Geceleri daha çok uyusaydın daha sevimli olurdun ama yine de seni seviyorum."

Karısı güler. "İyi şanslar, dostum. Britta bana haftalarca, hatta aylarca sabahın ikisinde besleneceğimizi garanti ediyor."

"Kulağa korkunç geliyor." Ama Maxon üzgün görünmüyor. Hâlâ küçük kızını sevdiğini belli eden o gevşek sırtışını takınıyor.

"Bunun için imza attın, koca adam." Keeley göz kırptı, sonra bana döndü. "Onu bir dakika tutabilir misin? Henüz kocama günaydın deme fırsatım olmadı."

Keeley bebeği bana verip narin başını nasıl destekleyeceğimi göstermeden önce "Elbette," diye mırıldanıyorum. İşimiz bittiğinde kızıl saçlı kadın kollarını kocasına doluyor ve onu öpüyor.

Birbirlerine aşıklar. Belli ki hayatından son derece memnun. Maxon da çok etkilenmiş görünüyor.

Onların sahip olduklarını istiyorum. Yani, eninde sonunda bir eş ve çocuk isteyeceğimi hep biliyordum ama bunu otuzlu yaşlarımda, işim daha oturmuşken ve kendimi hazır hissettiğimde gördüm. İkisine bakınca, şimdi o gelecek için kaşınıtı hissediyorum. Aşkın benim için uygun olana kadar bekleyeceğini düşünmekle saçmalamışım.

Bethany bana aşık olmasına izin verebilir miydi? Sonsuza dek mutlu olmak onun hazır olduğu bir şey mi?

Kesik mavi gözleriyle bana bakan pembe yanaklı bebeğe bakıyorum. Yumuşak ve güzel kokuyor. Sanki anne babasının yapamayacağı bir uykuya çoktan hazırmış gibi esniyor. Dilini dışarı çıkarıyor, sanki annesinden kahvaltı istiyormuş gibi Keeley'ye doğru hamle yapıyor. Ama küçük parmaklarını benimkilerden birine doluyor. Neredeyse yarı saydam tırnakları cehennem gibi keskin ama kesinlikle çok sevimli. Yeni doğmuş bir bebekle hiç bu kadar vakit geçirmemiştım. Birdenbire

büyüledim ve biraz da kıskandım.

Bethany bir gün çocuk istiyor mu? Ve neden bir geleceğimiz olup olamayacağını bile bilmeden bunu düşünüyorum?

Keeley öpüşmeyi Maxon'ın pazılarını sıkarak ve arsız bir sırtısla bitirir, sonra mutfak tezgahındaki küçük kumandayı alır. Birden Pharrell Williams'ın "Happy" şarkısı odayı doldurur. Bethany'nin ağabeyi karısına bağlılık dolu bir gülümseme veriyor. Annemle babam eskiden birbirlerine böyle bakarlardı.

Keeley kızını tekrar kucağına aldığı anda, tepsiye sıcak kahveyi ve kahvaltılıkları dolduruyorum.

"Yanında götürmek için vejetaryen kişi ister misin? Size harika bir karpuzlu lahana smoothie'si de hazırlayabilirim."

İyi niyetli ama kulağa korkunç geliyor. "Hayır, teşekkürler. Şimdilik bu kadar yeter. İşe gitmeden önce daha doyurucu bir şeyler yeriz."

"Tamam. Peki... eğer fikrini değiştirirsen-"

"Yapmayacak, günüşiğim." Maxon bir kolunu ona doluyor. "Tıpkı benim yapmayacağım gibi. Çoğu erkek kahvaltıda tohum ve filizden daha fazlasını ister."

"Sadece inatçısın ve dört yaşındaki bir çocuğun damak tadına sahipsin." Bana doğru bakıyor. "Hadi ama. Beni destekle. Lahana seviyorsun, değil mi?"

İrkildim. "Üzgünüm, hayır. Kocanızın tarafını tutmak zorundayım."

Bana sahte bir huff veriyor. "O zaman mutfağımdan defolun. İkiniz de! Smoothie'mi denemeden ikiniz de bir daha gelemesiniz."

"Bu artık bulaşıkları yıkamak zorunda olmadığım anlamına mı geliyor?" Maxon alay ediyor. "Vay anasını."

Arka kapıya yöneldiğimde, Keeley'nin boştaki eliyle Maxon'a vurduğunu görüyorum, sonra ikisi de kahkahalara boğuluyor, kızları aralarında güvenli bir şekilde kozalanıp uykuya dalıyor.

Evet, bunu kesinlikle istiyorum. Bethany ve benim konuşmamız gerek.

Merdivenlerin başında kapıyı açarak beni şaşırtıyor, üzerinde beni çıplak bedeninden sık sık uzak tutan bornozu var. Dün gece ondan zevk almadığımdan değil - birden fazla kez. Ama onunla her birlikte olduğumda, sanki ona hiç sahip olmamışım gibi hissediyorum. Ya da ona asla yeterince sahip olamayacakmışım gibi.

"Kahve. Teşekkür ederim!" Hızlıca iki fincan dolduruyor. Kendininkini saniyeler içinde hazırladıktan sonra, bardağın yarısını kafeinden yoksun büyük yutkunmalarla emiyor.

Zevkten inlemesi neredeyse komikti. "Sanırım böyle?"

"İhtiyacım var. Biri beni gece yarısı uyutmadı."

"Şikayet mi ediyorsun?"

"Şimdi olmaz. Gece yarısı nasıl hissettiğimi sor."

O zaman ikimiz de sürünüyor olacağız ama onunla birlikte olmak buna kesinlikle değdi.

Java'mı sade sevdiğim için, dilimin üzerindeki acılık ve yanık hissinin tadını çıkararak yudumlamaya başlıyorum. "Yani... Maxon Pazar günü taşınacağınızı söyledi?"

Çabucak utangaç bir hale bürünüyor. "Sana söylemeyi unuttum, değil mi? Benim hatam. Stephen dün sabah beni aradı. Adada kendisi için kiralık bir ev ararken bara yürüme mesafesinde bir ev bulmuş. İsteddiği gibi değil ama bana resimlerini gönderdi. Dün işe giderken kontrol ettim." Çantasını bulana kadar etrafı arıyor, sonra içini karıştırıyor ve sonunda bir zarf çıkarıyor. "Bugün kira kontratını imzalayacağım. Sadece üç aylık bir dönem. Kabul ediyorum, çok iyi bir yer değil

ama tutumlu olursam bunu karşılayabilirim. Umarım. Ama Maxon ve Keeley otellerini geri alacaklar. Daha fazla dayatma yapamam."

Söylediği her şey çok mantıklı. Ama ben mutlu değilim. İşe yalnız gidip gelmek istemesi hoşuma gitmiyor. Ve orada bense yaşamaya niyetli olmasından da hoşlanmıyorum. Hem soruşturmam hem de geleceğimiz için ona daha yakın olmak istiyorum. Neredeyse yirmi dört saat onunla birlikte olursam, kendini bana daha yakın hissedecek ve daha da açılacaktır, değil mi? Ayrıca bu bana ona tanışmamızın gerçek sebebini anlatmak için mükemmel bir fırsat verecektir. Ondan sonra... umarım beni affedebilir.

Ama içimdeki alaycının öne sürdüğü gibi, müşterilerinin parasının çalınmasında rol oynadığı için gerçekten suçluysa... Onunla birlikte yaşıyorsam, bunu uzun süre saklamakta zorlanacaktır. O zaman onu daha fazla incitmeden adaletin yerini bulmasını nasıl sağlayacağımı bulabilirim.

"Kaynaklarımızı birleştirip birlikte taşınısak nasıl olur?"

"Ciddi misin?" Şaşırmış görünüyor. "Benimle yaşamak mı istiyorsun?"

"Tabii ki. Öncelikle benim de yatacak bir yere ihtiyacım var. Ash'in evindeyken yatağım onun kanepesi oluyor ve bu da işkence sehpası olarak kullanılabiliyor. Maui'de tek başına kira ödemek kolay olmasa gerek. Kuzey Dakota'da ilk başladığım ayları hatırlıyorum. Birden fazla işte çalışmama rağmen, çok daha ucuz olan orada kirayı zar zor karşılayabiliyordum. İkimizin de kalacak bir yere ihtiyacı var ve biraz para biriktirmek iyi olur." Kupamı bırakıp yaklaştım, kollarımı ona doladım ve dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirerek günaydın öpücüğü verdim. "Ve seninle çok daha fazla zaman geçirebilirim. Bu da benim için bir bonus."

"Emin misin?"

Bana geçmişiyile ilgili anlattığı onca şeyden sonra, sorduğu şey bu. Bir şekilde babasının onu kandırarak yaptırdığı şeyin onu daha az değerli ya da daha az arzu edilir yaptığını mı düşünüyor?

"Evet. Kuşkusuz, daha önce hiç kimseyle birlikte yaşamadım ama bence iyi olmaktan daha iyisini yapabiliriz, Beth." Yanağını okşuyorum ve samimiyetimi görmesini umarak gözlerinin içine bakıyorum. "Anlaşılmadıysa söyleyeyim, sana aşık oluyorum."

Şok olmuş bir şekilde nefesini içine çeker ve sessizce bakar.

Anlıyorum. Aramızdaki şeyin bir kaçamaktan fazlası olduğunu ilk kez açıkça söyledik. Bedenlerimizden daha fazlası var.

"Ben de sana aşık oluyorum," diye mırıldanıyor sonunda. "Sert. Hızlı. Bu beni çok korkutuyor. Ama durmak istemiyorum."

Gülümseyerek onu kendime yaklaştırıyorum. "Güzel. Yapma. Ben buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum."

Yüzünü aydınlatan titrek gülümseme bedenimi alevlendiriyor. Bir saat sonra kahvemiz soğumuştur ama umurumda değildi. Mümkün olan en anlamlı şekilde evet dedi.

Aklımın bir köşesinde, birlikte yaşamamızın daha önce düşünmediğim pek çok nedenden dolayı iyi olacağını biliyorum. Paul Daniels tekrar gelirse diye ona göz kulak olabilirim, çünkü o pislik hâlâ rahat durmadı. Tabii birlikte yaşamaya başladığımızda kardeşlerime ne diyeceğimi de düşünmem gerekecek. Bret telefonu yüzüme kapatalı üç gün oldu. Bunu yakında halletmem gerekiyor ve "düşmanla" uyumaktan daha fazlasını yaptığımı öğrenince çıldıracak. Ama hayatımı kardeşimi mutlu etmek için yaşayamam ve o Bethany'yi benim tanıdığım gibi tanımıyor.

Bu hamlenin harika bir fikir olması için bir sürü nedenim var. Ama Bethany gerçekte kim olduğumu öğrenirse, bunu destansı bir ihanetten başka bir şey olarak görür mü?

Hayır.

Kahretsin, kurnazlığım derinleşiyor ve zorlaşıyor. Artık nasıl çıkacağımı bildiğimden emin değilim. Yakında bir yolunu bulmam gerekecek. Başka seçeneğim yok çünkü herhangi bir geleceğimiz olması için eninde sonunda ona gerçeği söylemem gerekecek.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ayaklarım çok ağrıyor. Beş gün boyunca içki dağıtmak için çalıştım, her gün bir öncekinden daha yoğun görünüyordu. Nihayet, Cumartesi gecesi vardiyamız kutsanmış bir şekilde sona erdi. Yeni yıl telaşı da öyle. Bu tatil haftasında oyalanan çoğu insan bugün geç saatlerde evlerine uçacak.

Birkaç saat içinde, Bethany ve ben birlikte yaşamaya başlayacağız. Aramızdaki tüm sırlara ve yalanlara rağmen, ona daha yakın olmak için sabırsızlanıyorum.

"Hey." Banyodan çıkarken Ash sırtıma bir tokat atıyor, ellerimi kuruluyorum çünkü Andy Candy Crush oynamakla meşgul olduğu için kağıt havlu sipariş edemiyor.

"Selam." Başımla ona doğru selam verdim. "Çılgın bir gece, ha?"

Çalışanların girebildiği koridorda yürürken o da yanıma düşüyor. "Evet. Umarım gelecek hafta o kadar çılgınca geçmez."

"Bu konuda sana katılıyorum dostum. Bu gece Samantha ile mi çıkıyorsun?" "Evet."

"Nasıl gidiyor?"

"Ben hiç alamıyorum ama-"

"Gerçekten mi? Son birkaç geceyi onunla geçirmiş olmana rağmen mi?"

Başını sallıyor. "Çılgınca, değil mi? Ama konuşuyoruz. Hem de çok. Her şey hakkında. Montana'yla olmak gibi değil. O sadece sevişmek istiyordu. Aslında Sam hakkında erojen bölgelerinden daha fazlasını öğreniyor olmak hoşuma gidiyor."

Ash'in seks için beklemenin bir anlaşma bozucu olmadığını söylediğini ilk kez duyuyorum. "Çok güzel. İyi gidiyor mu?"

"Evet. Utangaçlığını atlattıktan sonra, hoşuma giden ilginç bir espri anlayışı olduğunu fark ettim. Zihnindeki film bilgisi de çok etkileyici. Peki ya sen ve Beth?"

"Bugün birlikte taşınıyoruz, o yüzden kanependen kalkacağım. Sana daha önce söyleme fırsatı bulamadığım için üzgünüm. Her şey çok hızlı gelişti."

Dönüyor ve yolumu keserek beni durduruyor. "Ondan bilgi mi alıyorsun? Yoksa ona aşık mı oluyorsun?"

Ash'i kandıramam. İçimi görecektir. "Dostum, ben çoktan düştüm. Ona kadar bir kadında ne istediğimi ya da neye ihtiyacım olduğunu hiç fark etmemiştim."

"Senin hakkında ne hissediyor?"

"O da düştüğünü söylüyor. Sanırım bir şeyler hissediyor. Henüz bir etiket koymadık." Nefes alıp veriyorum. "Deli gibi konuşuyorum, değil mi?"

"Ses?" Bir kahkaha atıyor. "İkimiz de öyle olduğunu biliyoruz." Ona iyi huylu bir gülümseme veriyorum.

"Yeterince doğru."

"Seni bir süredir tanıyorum, kardeşim. Eğer Beth buna layık olmasaydı ona karşı bir şey hissetmezdin."

Her şeyi biliyor mu?"

"Ben kimim?" Başımı sallıyorum. "Güvenini sarsmadan ona nasıl söyleyeceğimi bulmalıyım. Çok şey yaşadı."

"Babanın parasını bulmaya ve onun dolandırıcılıktaki rolünü anlamaya ne oldu?"

"Şu anda hiçbir şey bilmiyorum." Ve geleceğimiz için buna ihtiyacım var. Kardeşlerimin akıl sağlığı için.

"Bunu öylece unutamazsın. Beth'ten gerçekten hoşlandığını anlıyorum, ama o senin öğrenmek için tek umudun-"

"Gerçek bu. Biliyorum ve bunun peşini bırakmayacağım. Ama bu durumu doğru şekilde ele almazsam, onu kaybedeceğim." Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Kendimi bir kaya ile sert bir yer arasına sıkıştırdım ve nasıl çıkacağımı bilmiyorum. Bir fikrin var mı?"

"Hayır. Sadece ne yaptığınızı bildiğinizden emin olun. Ama masum olduğu ortaya çıkarsa ve onunla bir gelecek istiyorsan, tavsiyem olabildiğince dürüst olman, hem de hemen. Beklediğiniz her gün, ona ihanet ettiğinizi düşüneceği bir gün daha demek."

Nefret ediyorum ama adam haklı.

Bana özür dileyen bir omuz silkme hareketi gönderdikten sonra, Samantha'yı elinde çantasıyla arka kapıda beklerken bulmak için döndü.

Andy herkesi kovalarken Montana'nın seksi bir turistle samimi görüldüğünü fark ediyorum. Görünüşe göre bu gece Ash'in yanındaki boşluğu o dolduracak. Terry nihayet işinin başına döndü ama akşam ilerledikçe enerjisi düştü ve son birkaç saatini barın arkasında değil arka tarafta geçirdi.

Bethany'yi hiçbir yerde göremiyorum.

Kaşlarımı çatarak kafamı dinlenme odasına uzattım. Dolabı açık ve boştu, muhtemelen çantasını alıp dışarı çıkmıştır. Elbette güzel bir akşam ama onu Paul Daniels'ın büyük ihtimalle etini almak için geri döneceği konusunda uyarmıştım. Andy nihayet bugün konuyu ele aldı ve Montana'yı onu beklemeye zorladı ama bu engelin Bethany'nin eski müşterisini daha da motive etmesinden endişe ediyorum.

Dışarıda yalnız olmamalı.

Cebimden arkadaşımın arabasının anahtarlarını çıkarıp boğucu geceye doğru koşuyorum. Ash ve Samantha çoktan onun arabasına binmiş, otoparktan çıkıyorlardı. Andy arkamdan kapıyı kilitliyor, sonra da kamyonetine doğru ilerliyor. Montana ve turist çoktan ortadan kaybolmuş, muhtemelen yakındaki otele doğru yola çıkmışlardı. Terry külüstür VW'sine yığılmış, neredeyse yorgunluktan düşecek gibi görünüyor.

Bethany'den iz yok.

Alarm devreye giriyor. Tam ona bağırarak üzereydim ki, sesinin binanın köşesinden süzüldüğünü duydum. "Ne istiyorsun?"

"Seni görmek için. Haftalardır seni bulmaya çalışıyordum. Neden Maui'ye geldin?"

Bir adamla konuşuyor ve bu kesinlikle Paul Daniels değil. Daha önce hiç bu kadar alçak, cilalı bir ses duymamıştım.

Dinlediğimi belli etmemeye dikkat ederek yaklaşıyorum.

"Buradasın, değil mi?" Bethany cevap veriyor, sesi zırh gibi sert çıkıyor. Daha önce hiç bu kadar iddialı ve hızlı konuştuğunu duymamıştım. "Ayrıca, evdeki kötü basından uzaklaşmam gerekiyordu. Çok fazla olumsuz ilgi var."

"Ve sanırım bu bok çukurunda gizlenmek için çalışıyorsun. İyi kamuflaj."

Bu yüzden mi burada çalışıyor? Mantıklı bir açıklama bulmak için beynimi zorluyordum.

"Nerede kalıyorsun?" diye devam ediyor. "Geçen hafta tanıştığım bir adamla."

Teknik olarak gecelerini benimle geçiriyor ama benim evimde kalmıyoruz. Soruyu yanlış mı anladı yoksa bu adamı yanıltmaya mı çalışıyor?

"Ve hesaplarınız hala dondurulmuş olduğu için paranızı saklayın. Güzel. Her zaman akıllı olan sendin. Şimdi benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Anlat bana."

"Çok fazla hasar aldık. Ama Reed Financial'ın kanamasını durdurabilir ve bana karşı açılan tüm bu davanın ortadan kalkmasını sağlayabilirsiniz."

Donup kaldım. Barclay Reed ile mi konuşuyor? O *burada mı*? Vay anasını. Neden Bethany ile konuşmaya hakkı olduğunu düşünüyor? Jüpiter büyüklüğünde taşakları olmalı.

İnsanların ona yatırdığı paraya ne olduğunu bildiği için, kulak misafiri olmaktan çekinmiyorum. Ayrıca, Bethany'nin bana ihtiyacı olursa, onu korumak için burada olacağım.

"Planın ne?" diye tersliyor.

"Bana o videoyu getir Bethany. Ne demek istediğimi biliyorsun. Bu çok önemli. Bana ileriye düşündüğünü ve federaller gelmeden önce onu ofisten çıkardığını söyle."

"Para nerede?"

"Güvenli. Şu anda ona ulaşamam ama beni bilirsin..."

Bunun bir tür güvence olması mı gerekiyor? Müşterilerini aldatan ve kar için kendi kızını kullanan bir adamdan mı?

"Ama erişilebilir mi?"

"Beni mi sorguluyorsun?" diye hırlıyor. "Ben senin *babanım*. Harvard MBA de dahil olmak üzere çok özel ve pahalı eğitimini ben ödedim. Sana son on yılın en kârlı kuruluşlarından birinde sağ kolum olarak bir pozisyon verdim. Senden hiç şüphe etmedim. Sakın bana borcunu böyle ödemeye kalkma. Video sende mi değil mi?"

Tanrım, az önce kıza çirkin bir manipölasyon uyguladı. Ona sözlü bir dayak atmasını ya da daha iyisi lanet suratını yumruklamasını istiyorum. Ama yapmıyor.

"Elbette," diye güvence veriyor.

Rahatlamış bir şekilde iç geçirdiği duyulabiliyor. "İşte bu yüzden yanımda çalışman için seni seçtim. Zeki, zeki kız. Bunun bir kopyasını çıkarmanı, sonra da San Diego'ya dönüp AUSA'ya teslim etmeni istiyorum."

"Zaman dilimi mi?"

"Bu nasıl bir soru böyle? Yarın. Kahretsin, şimdi. Postaya ver demiyorum, Bethany. Çok kişisel bir hatırlatma ile birlikte teslim et demek istiyorum. Beni hiç hayal kırıklığına uğratmadın. Şimdi de etmeyeceğini biliyorum."

Çenem düştü. Bu pislik gerçekten de kıcını kurtarmak için vücudunu başka bir adama vermesinde ısrar mı ediyor? Umarım ona gidip kendini becermesini söyler.

"Uçak bileti alacak param yok," diye belirtiyor.

"Al sana iki bin dolar." Banknotların hışırtısını duyuyorum. "Bu seni anakaraya götürür ve geri getirir."

"Pekala, ama bunu enine boyuna konuşalım. Akıllı olmak zorundayız. Elimizi fazla zorlayamayız." *Bizim* elimiz mi?

"Öyle değiliz," diye ısrar ediyor. "Rakibi ezme zamanı geldiğinde floş royal oynarsınız. Şimdi o zaman geldi."

"Öyle değil. Dava bir süre daha görülmeyecek ama söylentilere göre ortak dostumuz

önümüzdeki birkaç ay içinde besin zincirinde terfi edecek. Yeni pozisyonunun hemen öncesine kadar beklersek

açıklandığında, taleplerinize kulak vermek için çok daha fazla teşviki olacaktır." Bethany babasına *yardım mı* ediyor? Onunla komplo mu kuruyor?

Binanın duvarına doğru sendeleyerek geri çekildim. Lütfen bana bu konuşmayı yanlış anladığımı söyle.

Ama mantık bana öyle olmadığını söylüyor.

Bunca zamandır bana yalan mı söylüyordu?

"Zekice..." Reed övüyor. "Haklısın." İç çekiyor. "Bekleme fikrinden hoşlanmıyorum. Yeniden yatırım yapmaya başlamamızı engelliyor ama suçlamalar düşmezse hepsi boşa gidecek. Pekâlâ. Durumu izlediğiniz için rahatladım ama daha azını beklemiyordum. İyi çalışmaya devam edin. Yakında sizinle temasa geçeceğim."

Uzaklaşırken giydiği ayakkabıların tıkırtısı gecenin içinde yankılanıyor. Temposu sabit, kendinden emin. İnançsızlık beni aşağı çekmekle tehdit ettiği için kendimi duvara yaslıyorum.

Hareket edemiyorum. Zor nefes alıyorum. Ne yapacağım ben şimdi?

Birden Bethany köşede belirdi. Beni görünce nefesi kesildi, avuçlarını göğsüne bastırdı. Tüm vücudu gerildi. "Buradasın. Duydun."

"Evet." Görünüşe göre şerefsiz babasıyla komplo kurduğu için öfkelensem de sesimden suçlayıcı bir notu uzak tutmaya çalışıyorum. Ve sanki bu olasılık beni paramparça etmiyormuş gibi.

"Düşündüğün gibi değil. Lütfen, lütfen bana inanın."

Park lambasının tepe ışıklarının altında, yüzünde sözlerinde yankılandığını duyduğum savunmasız yakarışı görüyorum. Daha birkaç dakika önce duyduğum kendinden emin konuşmacı gitmiş, yerine bir hafta önce tanıştığım utangaç, içine kapanık Beth gelmişti.

Gerçek Bethany kim? "O zaman bana neler olduğunu anlat."

"Lütfen bunu burada konuşmasak olur mu?" Sesi titriyor.

Ona yakından baktığımda vücudunun da titrediğini görüyorum.

Gerçekten sarsılmış görünüyor. İstesem de istemesem de öfkem yumuşuyor. Ama kafa karışıklığı beni hâlâ sersemletiyor. Bana yapacağı açıklama gerçekten her şeyi yoluna koyacak mı?

"Tamam. Seni hana geri götüreceğim."

Orada olmayacağı ve çok daha yakın olduğu için Ash'in evine gitmeyi tercih ederim. Ama onun hakkında şüphelerim var.

-Ve geleceğimiz hakkında. Kulak misafiri olduğum her şeyi açıklayamazsa, onunla aynı odada olmak istemeyeceğim. Yalnız kalmak isteyeceğim, kalbimin her şeyi nasıl bu kadar yanlış anladığını merak edebileceğim bir yerde.

Bir açıdan, yeni bir güvensizliğin ortaya çıkmasından nefret ediyorum. Ama belki de şaşırmamalıyım. O babasının kızı. Beni babamı kandırdığından farklı bir şekilde kandırmış olması mümkün. Ayrıca acıklı hikâyesine kanmış ve şehvetten gözlerim o kadar kör olmuş ki gerçeği görememiş de olabilirim.

"Teşekkürler," diyor sessizce, sonra yolcu koltuğuna oturana ve biz otoparktan çıkana kadar bir daha konuşmuyor.

Çoğunlukla boş olan yolda ilerlerken Bethany nazik parmaklarını koluma dolayarak beni

şşırtıyor. "Kulak misafiri olduğu her şey kafa karıştııcı olmalı."

"Bu hafif kalır."

"Benim tarafımı dinleyecek misin?"

Bu beni şşırttı. Bunu duymak istemememin bir yolu olduğu mu düşünüyor? "Elbette."

"Teşekkür ederim. Tek istediğim bu."

Parmak uçları tenimde yavaşça geziniyor, sanki dokunuşunu geri çekmeye isteksizmiş gibi. Bunu yaptıktan sonra ellerini tekrar kucağında kavuşturuyor ve hana varana kadar başka bir şey söylemiyor.

Otoparka girip arabayı park ettiğimde, beklentiyle ona dönüyorum. "Devam et. Dinliyorum."

"Benimle yukarı gelir misin? Lütfen. Açıklama uzun."

Başparmağımı direksiyona vuruyorum ama karar verecek ne var ki? Bu işten nasıl sıyrılacağını duymak istiyorum. Haftalardır peşinde olduğum hikâyeyi bir de onun ağzından dinlemeliyim. Sonunda anlatmaya istekli görüldüğüne göre, bunun aramızdaki her şeyi değiştireceğinden endişeliyim. Bana suçlu olduğunu söyleyeceğinden korkuyorum... ve bunun gerektiği kadar önemli olmadığını anlayacağım.

Çünkü hala ona aptalca aşık olacağım.

Ne olursa olsun, kaçamam. Bu benim sorumluluğum. Bir dolandırıcı ve yalancı olabilir, ama bana bedensel zarar verebileceğinden şüpheliyim, bu yüzden reddetmek için bir nedenim yok.

"Pekala."

Sessizlik içinde onu merdivenlerden yukarı kadar takip ediyorum. Titreyen parmaklarıyla kendi anahtarını kilide sokarken ve karanlık ohana'ya girerken anahtarlarının tıkırtısını duyuyorum. Işıklarla uğraşmıyor.

Onun yerine, ben kapıyı arkamdan kapatırken dönüyor ve kendini bana doğru atarak beni geçide doğru savuruyor. "Clint?"

Onun yakınlığı beni şaşkına çeviriyor. Aklım bana kendime dikkat etmemi söylüyor, ama vücudum ona tepki vermeye ayarlanmış gibi görünüyor. Tek yapması gereken bana sürtünmek ve yüzünü yukarı çevirmek, o geniş yeşil gözleriyle bana bakmak ve ben onun için acı çekmekten daha fazlasını yapıyorum.

Sikeyim.

"Ne var, Beth?" Huysuzca söylemeyi başardım. "Tükür onu."

"Duyduklarınızın kulağa korkunç geldiğini biliyorum ama babam çıkarıcı bir piçtir. Ondan uzaklaşmak için yapmam gerekeni söyledim. Daha fazlasını açıklayacağım. Her şeyi. Söz veriyorum. Sadece... Benimle bir kez daha sevişir misin? Bildiğim her şeyi anlattıktan sonra benden nefret edersen diye. Lütfen."

Hayır demeliyim. Onun güvencesi biraz yardımcı oluyor. Yine de seksin tartışmamızı gölgelemesine izin vermemeliyim. Ama Bethany benden nadiren bir şey istiyor, özellikle de yakınlık, şefkat ya da seks. Ve onun gibi ben de gerçeğin bizi nasıl değiştireceğinden korkuyorum. Hikayeyi onun tarafından dinledikten sonra ne düşüneceğimi ya da neye inanacağımı bilmiyorum. Ona sırlarımı anlattıktan sonra nerede duracağımızı da bilmiyorum.

Bu Bethany'e son dokunuşum olabilir.

Bu düşünce karşısındaki çaresizliği yutkunarak ensesini kavırıyor, bedenini daha da yakınlaştırıyor ve her santimini kendime yapıştırdıktan sonra dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. Bir çılgılla beni yarı yolda karşılıyor, bana yapışıyor.

Ağzımın baskısı altında hevesle açılıyor. İçine daldığımda, öpücüğündeki ihtiyacı tadıyorum ve inlemekten kendimi alamıyorum.

Geçmişte, yatakta her zaman sohbetten daha iddialıydı, neredeyse benim zevkim için performans göstermeye mecbur hissetmiş gibiydi. Kurumsal seks hayatı hakkında bildiklerime bakılırsa, bu mantıklı. Ama aramızdaki şey farklı hissettiriyor. Gerçek. Beni kandırmaya ya da gözümü boyamaya çalışıyor gibi değil, daha çok bana yakın olmak istiyor gibi.

Doğru ya da yanlış, akıllı ya da değil, ben de aynısını istiyorum.

Tişörtünü kafasına geçirdiğimde zaman anlamsızlaştı. Bütün gece giydiği sarı bikini üstü, askılı, müstehcen şeye her bakışında dikkatimi dağıtıyordu. şimdi sadece yoluma çıkıyor.

Sırtındaki ipi ekiştirdiğimde, iki üçgen kumaş göğüslerinden düşüyor. Öpüşmeye ara verip mayonun geri kalanını başının üzerinden çekiyorum. Bethany'nin nefesini tutmasına fırsat kalmadan tekrar ağzının içine giriyorum, açlıktan ölüyormuşum gibi onu yiyorum ve mükemmel göğüslerini ellerimle kavrayıp başparmaklarımla meme uçlarını uyarıyorum.

Öpüşmeyi derinleştirip ellerini fermuarıma götürerek beni cesaretlendiriyor. Becerikli parmaklarının birkaç hareketiyle şortumu açıyor, iç amaşırımı kenara itiyor ve parmaklarını ağrıyan uzunluğumun etrafına sarıyor.

"Beth." İnememi durduramıyorum. "Kahretsin, bunu bana yapıyorsun..."

"Ne?" diye fısıldıyor dudaklarını boynuma bastırıp çenemde gezdirirken. "Beni tahrik et ve içimi dışına çıkar. Hiçbir kadın bana senin yapabildiğini yapamadı."

Kahretsin. Ona üzerimde güç veriyorum, gümüş tepside sunuyorum. Eğer benden sadece gizlenmek için faydalanıyorsa ya da sadece eğlenmek için bir kaçamak yapıyorsa, beni kullanmasını bu kadar kolaylaştırmamalıyım. Ama onun dokunuğu, dinlemekten asla vazgeemeyeceğim o favori şarkı gibi. Beni çağırıyor, heyecanlandırıyor ama rahatlatıyor. Başka bir şey düşünemez hale gelene kadar aklımdan çıkmıyor.

"Sana kadar seksten hiç zevk almamıştım," diye itiraf ediyor. "Ve şimdi tek istediğim seninle zaman geçirmek, dünyanın geri kalanını bloke etmek ve senin her paranı öğrenmek. Seçtiğim için sana zevk verdiğimde ne kadar iyi hissettiğimi bilmek istiyorum."

Ne diyor bu kadın? Parmakları sikimde bir aşağı bir yukarı kayarken karmakarışık zihnim onun ne demek istediğini tam olarak çözemiyor.

Etim yanıyor. Aramızdaki kıyafetlere dayanamıyorum. Bizi ayıran hiçbir şey istemiyorum, özellikle de şüpheli geçmişimiz ya da belirsiz geleceğimiz. Sadece şu anı ve ikimizin çıplak olmasını istiyorum.

"Tanrım, Beth..." Yumruğu tekrar boyumdan aşağı indiğinde tıslıyorum. Boştaki eli sabırsızlıkla gömleğimi çekiştiriyor.

Pamuğu başımdan çekip çıplak gövdeyi ona bırakır bırakmaz dudakları üzerimde geziniyor. Omzumu ısırıyor, kolumu okşuyor, meme uçlarımı okşuyor. Her dokunuğu beni ürpertiyor. Bunu durdurmak ya da akıl sağlığım için endişelenmek yok. Sanki ikimiz de bu andan mümkün olan her zevki almak istiyoruz.

Bir daha gelmezse diye.

şortuna uzandığımda Bethany dizlerinin üzerine çökerek elimden kurtuluyor. Sıcak nefesini sikimin tepesinde hissediyorum, şimdi onun için ağrıyor ve zorlanıyor. İçimdeki alaycı ses dikkatimi dağıtmak için bana oral seks teklif ettiğini söylüyor. Benim gibi diğer ahmakları uysallaştırmak için emmiş, sevişmek için değil.

Sonra beni ağzına alıyor, sikimi diliyle kavırıyor, sonra dudaklarını yavaş ve şehvetli bir çekişle etrafımda dolaştırıyor. Ona sahip olmak için ilkel bir ihtiyaçla omurgamda bir elektrik çarpması meydana geliyor.

-Mümkün olan her şekilde. Tanrım, bunun bir anlamı varmış gibi *hissediyorum*.

"Ah...evet." Parmaklarımı saçlarına doluyor, onu tutan lastiği çekiştiriyor, sonra da ipeksi tutamları avuç avuç yakalıyorum. "Beth!"

Ben onun ağzında gezinirken, o etrafımda mırıldanıyor, görünüşe göre her şeyime sahip olmak

için açgözlü. Hiçbir Şey saklamıyorum çünkü Şu anda aramızda olan başka hiçbir Şeyin önemi yok - ne Şüphelerimin ne de endiŐelerimin,

ya da kalp kırıklığı korkum. Aramızdaki bağ önemli. Aşık olduğum kadın bana dokunuyor ve yemin ederim bana sadece bir oral seksin çok ötesinde bir şey verdiğini hissediyorum. Bana tüm benliğini veriyor.

İçimdeki dırdırcı alaycı, bu anı romantikleştirdiğimi, çünkü onun masum olmasını istediğimi ve dilinin her darbesinin o kadar iyi hissettirdiğini, gözlerimin başımın arkasında yuvarlandığını haykırıyor. Evet, bana yaptığı şey destansı hissettiriyor ama şu anda kafamın içindeki o kötü sesi dinlemeyi reddetmemin nedeni bu değil.

Kalbimi dinlemeyi seçiyorum. Onu kendime çekmemi, onun içinde erimemi, ona her parçamı vermemi istiyor.

Benim var.

Başka bir dalgalanmayla, sikimden daha fazlasını ağzına sokuyorum. Dilinin tapınmasına ve dudaklarının bağlılığına teslim oluyorum. Yalnızca ona odaklanmak için kafamdaki tartışmayı susturuyorum.

Parmakları kalçalarımın giriyor, sonra beni daha da yakınına çekmek için kalçalarımın etrafında kıvrılıyor. Hassas tepeme zevk ve hayranlık yığmak için geri çekiliyor, sonra baş döndürücü, emme dolu bir kayma ile uzunluğumdan aşağı kayıyor. Burnunu karnımda, sıcak nefesini tenimde hissediyorum. Gölgelelerin arasından onu izliyorum, ağzı açık bir siren, onu sevmem için her şeyi yapabilecekmiş gibi bana bakıyor.

Bethany süreci tekrarlıyor, ben nefes nefese kalana kadar hızlanıyor. Kendini o anın içinde kaybedişini izliyorum, görünüşe göre tüm çekingenliğini bırakıp beni yüceltmeye odaklandığını görüyorum.

Yalan söylemeyeceğim, kafa almak her zaman harikadır. Ama bana mutluluk yağdırması ve sadece kendini vermesi en büyük tahrik edici şey.

"Beth..." Boğuk çığlığım, yapabileceğim tek uyarı. Kendimi kaybetmek üzereyim.

Her yerime dokunmak için çabalarını iki katına çıkarıyor, görünüşe göre kendini benim coşkuma adıyor. Onun yatağına ya da ağzına giren tek erkek olmadığımı biliyorum ama şu anda kendimi en önemlisi gibi hissediyorum.

Ve bunun hayatımın en dehşet verici orgasmı olacağından hiç şüphem yok.

Saniyeler sonra, üzerime çöküyor. İhtiyaç beni ele geçirip bedenimi sarsarken ve sonra beni şimdiye kadar deneyimlediğim nirvanaya en yakın şey olan bir coşkuya savururken hırlamaktan başka bir şey yapamıyorum. Kendimi onun ezici sancılarında kaybediyorum, tüm zaman, yer, amaç duygusunu unutuyorum. Ondan başka her şeyi.

Büyük orgasm yıkıcı bir şekilde sona erdiğinde, göz kırpmıyorum ve nefes nefese kalıyorum, ayaklarımın üzerinde sallanıyorum, kalbim çarpıyor. Yol boyunca bir yerde, duvara karşı eridim. Hala Beth'in ipeksi saçlarını yumruklarımda tutuyorum, tıpkı vücudumdan vermem gereken her zevki sıkarken yaptığım gibi.

Vay anasını. Bana ne yaptı böyle?

Yumuşak bir patlamayla sikimi dudaklarından bırakıyor ve yavaşça ayağa kalkıyor, omzumu, göğüs kafesimi, yanağımı öperken utangaç görünüyor. "Clint?"

"Beth." Bacaklarım beni desteklemekten vazgeçmekle tehdit etse de onu daha yakına çekmeyi başarıyorum. "Aman Tanrım..."

Başını göğsüme yasladığında, gülümsemesinin bir ipucunu hissediyorum. "Sonunda, bana hissettirdiğinin yarısı kadar iyi hissettirme şansını yakaladım. Bunu uzun zamandır yapmak

istiyordum. Bunu ilk kez yapmak istiyorum."

Gerçekten mi? "Başka ne yapmak istedin?"

Bana göz kırpmıyor. "Dürüstçe mi? Sana vücudumdan daha fazlasını vereceğim."

Hikayesini anlatmadan önce bedenine karşı açık ve dürüst olmak mı istiyor? Yoksa duymak istediğimi düşündüğü şeylerle beni yağlamayı mı umuyor? Böylece çok mutlu ve doygun olacağım ve

Tabii ki, bana söylediği her şeye inanacak mıyım?

Kahretsin, bu şüphe ve kararsızlıktan nefret ediyorum. Ya gerçek bizi ayırırsa? "Nasıl?"

Karanlıkta önümde durmak için kıyafetlerinin geri kalanını çıkarıyor. "Vücudumun tüm kontrolünü hiçbir zaman hiçbir erkeğe teslim etmedim. Kontrol hep bende idi. İpleri elime aldım ve fiziksel yakınlığa rağmen kendimi ayrı tuttum. Sen farklısın. Sana bir şeyler yaparak seni manipüle etmek istemiyorum. Bunları seninle ve senin için yapmak istiyorum. Kendimi sana teslim etmek ve arzuladığın her şeyi sana vermek istiyorum."

Kahretsin, ona inanmayı o kadar çok istiyorum ki ağrım fiziksel bir sızıya dönüşüyor. Eğer ciddiye, iki haftadan kısa bir süre içinde bana karşı bu kadar savunmasız olmasına izin vermesi beni şaşırttı ve alçalttı. Öte yandan, bana duymak istediğimi düşündüğü şeyi söylüyor da olabilir. Bunu göz ardı edemem... ne kadar istesem de.

Her iki şekilde de, onu geri çevirmeyeceğim.

Parmak arası terliklerimi, şortumu ve iç çamaşırlarımı bir kenara attıktan sonra elini tutup onu karanlık ohana'ya, mini mutfığa ve yatak odasının ötesine götürüyorum. Okyanusa bakan küçük balkonun kapılarını açıyorum ve onu dışarı çağırıyorum.

Gece havası hemen tenimizi okşuyor. Serin ama soğuk değil. Rüzgâr yumuşak bir okşayış gibi. Palmiye ağaçları sallanır. Okyanus dalgaları kırılır.

Nefes alış veriş kesik kesik ve gürültülü bir hal alıyor. "Clint?"

Ona dönüyorum. "Kimse bizi görmeyecek. Hanın konukları uyuyor. Maxon ve Keeley uyanıksa, bunun nedeni bebekle birlikte olmalarıdır, bu yüzden bizi umursamayacak kadar meşgul olacaklardır."

"Ama-"

"Bana ne istediğimi sordun. Güvenini istiyorum. Sana tam olarak hak ettiğin gibi davranacağıma inanmanı istiyorum."

Ne olursa olsun.

Ve belki de hikayesini anlattıktan sonra, ona tam olarak kim olduğumu ve neden onu takip ettiğimi söylemek için mükemmel bir zaman gibi görünecek. Belki de tanıştığımızdan beri duygularımın ne kadar değiştiğini itiraf edecek kadar ona inanırım. Mükemmel bir dünyada, o da bana inanacak ve beni sevdiğini itiraf edecek.

Ya da her şey yüzüme patlayacak ve hem elim boş hem de yalnız kalacağım. "Pekâlâ."

Mırıltısı o kadar yumuşak ki rüzgar neredeyse onu süpürüyor.

Omzuna onaylayan bir öpücük bırakıyorum. "Öne doğru eğil. Dirseklerini parmaklıklara koy." Öyle yapıyor, titreyen bir güvenle omzunun üzerinden bana bakıyor.

Yüzündeki kabulleniş beni yeniden heyecanlandırıyor. "Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?" "Evet."

Bir haftadan kısa bir süre önce bunun kanıtını bizzat görmemiş olsaydım bile, samimi ses tonuna inanırdım. "Hiç prezervatifsiz seks yaptın mı?"

"Hayır."

Vücudunun etrafından dolaşıp tümseğini avuçlarken omurgasına öpücükler konduruyorum. Benim için her zaman olduğu gibi sıırsıklam olmuştu. Dokunduğumda nefesi kesiliyor, sonra bir iniltiyle eriyor.

Tepemi onun girişine hizalarken elim titriyor. "Ben de hiç prezervatifsiz seks yapmadım." Babam bize güvenli seks kavramını aşıladı ve ben asla rastgele bir kızı hamile bırakan ve sonraki on sekiz yıl boyunca dikkatsizliğimin bedelini ödeyen adam olmak istemedim. Ama bunu ona sormayacağım.

Çünkü prezervatiflerimi kulübenin diğer tarafında bırakmıştım. Bunu istiyorum çünkü içimdeki her şey beni Bethany'yi aramızda hiçbir engel olmadan almaya itiyor. Bana güvendiğini kanıtlaması için ona meydan mı okuyorum? Ona olabildiğince yaklaştırmaya mı çalışıyorum?

Muhtemelen. Evet. Ve bunu sorgulamayı bıraktım. Şu anda sadece hissediyorum.

Birkaç dakika önce yaşadığım orgazma rağmen, aletim sertleşti ve vücudum hazırlandı. Onu istiyorum. Kendimi onun üzerine basmak istiyorum. Ne olursa olsun, bu kadını asla unutmayacağım. Onun da beni asla unutmayacağından emin olacağım.

"Beni istiyor musun?" Çıplak sikimi ona doğru itiyorum, böylece tam olarak ne sorduğumu anlıyor.

Bir an tereddüt etti, sonra başını salladı, önce yavaşça. Kısa süre sonra gözlerinde çaresiz bir ifadeyle bana bakıyor. "Lütfen."

"Siktir," diye tıslıyorum, sonra ağzımı boynu ile omzu arasındaki hassas noktaya bırakıyorum. "Seni çok fena istiyorum."

"Al beni." Sesi gecenin içinde bir fısıltı gibi. "Durma."

Muhtemelen çekip gitmem için bir düzine iyi neden biliyorum, ama hiçbirini beni şu anda Bethany ile hissettiğim bağdan daha fazla zorlamıyor.

Kalçalarını kavriyorum, dizlerimi büküyorum, sonra uzun, sert bir hamleyle içine dalıyorum.

Nefes nefese kalıyor ve başını geriye atıyor. Platin rengi saçlarının dar sırtından aşağı dökülmesi ve belindeki ellerimle flört etmesi beni tahrik ediyor. Onu sıcak, ipeksi ve aramızda tek bir engel olmadan hissetmek, neredeyse durduğum yerde beni çözüyor.

Bu *çok* iyi. İnliyorum ve yavaş, gıcırtilı bir ritme yerleşmeden önce daha derine dalıyorum, bu da onun korkulukları bir cankurtaran halatı gibi kavramasını ve daha fazlası için sessiz bir yalvarışla benimle birlikte kıvrınmasını sağlıyor. Parmaklarımı klitorisinin üzerine yerleştirip yumuşak daireler çizerek ovalarken ona bunu veriyorum. Dikkatimi verdim ve vücudunu öğrendim. En çok bu şekilde hoşlanıyor. Bu yüzden tempomu frenlemek beni öldürüyor olsa da, etrafımda sıkılaştığında ve muhtaç tomurcuğu saniyeler içinde dokunuşum altında taşa dönüştüğünde buna tamamen değdiğini hissediyorum.

"Clint..." diye mırıldanıyor.

"Tam burada," diye mırıldandım kulağına. "Kendini çok iyi hissetmeni istiyorum."

"Oh, Tanrım." Bacakları altından çözülme tehlikesi geçiriyormuş gibi parmaklığı kavriyor.

Sonunda hızlanıp onu orgazma doğru sürükleyeceğim ama bu anın mümkün olduğunca sonsuza yakın sürmesini istiyorum. Bu yüzden yavaş tutuyorum, aletimin her eversiz vuruşu onun içinde sabit bir baskı, onun içindeki hassas noktaya karşı bir dürtme ve somurtan klitorisine kalıcı bir dokunuşla birleşiyor. Sürtünme beni o kadar heyecanlandırıyor ki aklımı kaçıracağıma yemin edebilirim. Ama devam ediyorum. Onun için.

"Hayır. Hayır!" diye yalvarıyor. "Daha fazla."

"Yapacağım, tatlım. Eninde sonunda..." Alay ediyorum. "Önce seni hissetmek, görmek, yalvarışını dinlemek istiyorum." "Lütfen," diye yalvarıyor. "*Lütfen!*"

Onun tatminini ellerimde tuttuğum bilgisini sevmek muhtemelen beni bir mağara adamı yapar, ama daha iyi bir şey yok. Elbette, orgazmı seviyorum. Kim sevmez ki? Ama onun savunmasını indirdiğini ve bir erkeğin girebileceği kadar bedeninin ve ruhunun derinliklerine girmeme izin verdiğini bilmek beni heyecanlandırıyor. Bu ana kadar bunun önemini hiç anlamamıştım. Ama dokunuşlarına verdiği dürüst tepkiler, içimi dışıma çıkarıyor olsa da, bunu benim için yapıyor.

Onu daha derinden becerirken omzunu ısıyorum... ve parmaklarımı amından uzaklaştırıyorum. Anında feryat etti. "Clint!"

Sırtarak, kaygan parmaklarımı ağızıma sokuyorum. "Hmm. Dilim üzerinde çok tatlısın."

Sadece başını bir kez daha savurarak ve tiz bir iniltiyle cevap vermeyi başarıyor.

Saçlarını bir kenara bırakıp dudaklarımı kulağına bastırıyorum. "Seni mutfak masasına yatırmak ve kahvaltıda yemek istiyorum. Kahve ve senin amın, hayattaki en güzel iki şey. Sen önümde uzanmış olsaydın, kahvem için şekere ya da kremaya asla ihtiyaç duymazdım."

Belki biraz abartılı oldu ama ruh halime uyuyor.

Ve Bethany'nin omzunun üzerinden gönderdiği o ağır bakış herhangi bir gösterge ise söylediklerimden hoşlanıyor.

Kahretsin, bu çok ateşli ve bunu sonsuza kadar uzatmak isterdim - sadece onunla kalmak - ama ne yazık ki kısıtlamamın sınırları var. Ve bu yavaş, etten ete baştan çıkarma benimkinden geriye kalanları da öldürüyor.

Başparmağımı tekrar klitorisinin üzerine yerleştirerek, hızlanan itişlerimle ritmik bir şekilde tıngırdatıyorum. İnliyor ve kolumu tutuyor, duvarları beni sıkıca kavırken tırnakları derime batıyor.

Çok yakın, çok yakın. Onu sınıra daha da yaklaştırmaya karşı koyamıyorum.

"Orgazmın tam orada, değil mi?"

Bethany kesik kesik, kesik kesik nefes alarak başını sallıyor ve sanki itişlerimi hızlandırmaya çalışıyormuş gibi bana doğru geriliyor.

"İstiyor musun?"

Daha kararlı bir şekilde başını sallıyor.

Onu uyarmak için kalçasını kavriyorum. "O zaman hızımı kontrol etmeye çalışmayı bırak. Bunun için bana yalvar. Her şeyini bana ver."

Yine inliyor. İtiraz değil ama sanki gücünün son parçasını da bırakma fikri dehşet verici. Yine de ritmime ayak uyduruyor, bana karşı yumuşuyor ve onu tam olarak istediğim yere götürmeme izin veriyor.

Saniyeler içinde nefesi kesilmeye başlar, vücudu gerilir, çığlıkları iniltiye dönüşür. Uzun bir an donup kalıyor, sonra tüm vücudu istemsiz bir spazmla titriyor. Klitorisinin parmaklarıma çarpması ve amının sertçe kavranması, kendini bana bir gram bile isteksizlik duymadan teslim ederken çıkardığı boğuk vecd iniltisiyle eşleşiyor.

Onun tam teslimiyeti beni başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar etkiliyor ve tüm hakimiyetimi ve koordinasyonumu kaybediyorum. Kendimi onun içine akmaktan, onunla bir olmaktan alıkoyamıyorum. Ona daha da aşık oluyorum.

Başımın dönmesi durana ve nefesimi tutana kadar küçük bir sonsuzluk geçiyor. Vücudunun şişmiş pençesinden çekildiğim anda korkuluktan ayrılıyor ve bana doğru dönerek kendini kollarıma atıyor. Dudaklarıma acemice, ıstıraplı bir öpücük konduruyor. Yanaklarında ıslaklık hissediyorum.

Endişe karnıma tekmeyi vuruyor.

"Tatlım?" "Ben iyiyim," diye mırıldanıyor.

Öyle olmadığını biliyorum. Bu durumla ilgili hiçbir şey de öyle değil. "Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Başını sallıyor. "Endişeliyim. Sana her şeyi anlatmam gerek. Sadece... lütfen hakkımda kötü düşünme."

Bethany itirafını beğenmeyeceğimden korkuyor ve belki de beğenmeyeceğim. Ama bu durumdaki ironi gözümünden kaçmıyor. Karşılığında itiraf edeceğim şey kesinlikle hoşuna gitmeyecek. Ama artık ona yalan söyleyemem. Eğer ikimizin iyiliği için gerçeğini benimle paylaşmaya karar verdiyse, ben de aynısını yapmalıyım.

Karşılıklı anlaşarak duş alıyoruz. Yavaşça öpüşüyoruz, sanki ikimiz de bundan sonra olacaklar konusunda endişeliymişiz gibi birbirimize şefkat gösteriyoruz. Su nihayet soğuduğunda, isteksizce kesiyorum.

Karnımda korku çalkalanıyor. Ya bu gerçekten sonsa? Ya bana tüm şüphelerimi mükemmel bir şekilde açıklayan bir hikaye anlatırsa... ama aldatılmamı affedemezse?

İnce, mavi bir gecelik giydikten sonra yatağa tırmanıyor. Son birkaç gecedir uyuduğumuz gibi çıplak olmasını tercih ederdim ama giysinin şu anda ihtiyacı olan güvenlik battaniyesi olduğunu hissediyorum.

Yanındaki yatağa uzandığımda gözlerimi kapatma isteğime karşı koyuyorum. Elbette yorgunum. Uzun, yoğun bir vardiya ve iki öldürücü orgazmdan sonra sürpriz değil, ama önümüzdeki on dakika içinde olacaklar hayatımın geri kalanını belirleyebilir.

"Buraya gel." Kollarımı ona açtım, ona sarılma fırsatı bulduğum için mutluydum. "Konuş benimle." İsteyerek içeri kayıyor ve başını göğsüme koyuyor. "Lütfen açık fikirli olmaya çalış, tamam mı?" "Elbette." Sıra bana geldiğinde o da aynısını yapacak mı? Ya da suçlu olduğunu söylese bile

artık benim için önemli mi?

"Barclay Reed'i hiç duydun mu?"

İşte geliyor... İçimdeki her şey kasılıyor. "Evet."

Şaşırmış görünmüyor, muhtemelen bu hikaye tüm haberlerde yer aldığı için. "O benim babam ve muhtemelen insanları bir milyar dolara yakın bir parayla dolandırdığı için hapse girecek. Şüphesiz Paul Daniels bunu size söylemiştir." Kendini toparlamaya çalışırken titrek bir nefes alıyor.

Omuz silkiyorum. Söylemedi, ama şu anda önemli olmayan teknik bir konuyla onun söyleyeceklerini raydan çıkarmak istemiyorum.

"Barclay'in sağ kolu olduğumu da söyledi mi?" Başını sallıyor. "Ben Reed Financial'ın yüzüydüm. Babamın Douglas Lund gibi birkaç müşterisi vardı. Çok parası olan ve benim şirkete katılmamdan önce gelen müşteriler. Ama çoğunu bana devretmişti. Tüm organizasyonun yatırım stratejisini ben yönetiyordum. Her müşteriye her hafta -bazen her gün- bakıyor ve neye, ne zaman ve nereye yatırım yapılacağı konusunda tavsiyelerde bulunuyordum. Ne zaman alacağımı, ne zaman satacağımı ve ne zaman piyasadan çıkıp tahvillere ya da diğer düşük riskli yatırımlara sığınacağımı söyledim."

Şaşırdım. *Her şeyden* o mu sorumluydu? "İnsanlar paralarını sana emanet etti ve... Paranın alınmasında parmağın olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır. Tanrım, hayır. Her şeyin nasıl bu kadar yanlış gittiğini açıklamaya çalışıyorum. Hırsızlığın gerçekleşmesine izin veren şey organizasyonel rollerimizdi. Benim menkul kıymetler lisansım var ama babam tüm gerçek işlemlerin kontrolünü elinde tutmakta ısrar etti. Bunun, müşterilerinin servet yönetimi planlarında nerede olduklarını bilmesini sağladığını ve bir kontrol ve denge sistemine sahip olmamızı sağladığını söyledi; bu özellikle ben okuldan yeni mezun olduğumda ve insanların parasını yönetme konusundaki bilgim hala çoğunlukla teorikken önemliydi. Dolayısıyla benim işim daha çok günlük operasyonları kapsıyordu - müşteri toplantıları, risk değerlendirmesi ve ticaret planlaması. O ise organizasyonun kendisini yönetiyor ve müşterilerin yatırımlarının gerçekleştirilmesiyle ilgileniyordu. Yaklaşık üç yıl önce oluşturduğumuz yazılıma giriş yaparak herhangi bir portföyün bakiyesini kontrol edebiliyordum. Fonları *görmüyordum*, sadece büyüme ya da kayıplarını elektronik olarak takip ediyordum. Dolayısıyla, yatırım yapmasını önerdiğim yerde olduklarına inanmak için her türlü nedene sahiptim."

Babasının onu da kandırdığını mı söylüyor?

"Yani... müşterilere danışmanlık yaptınız, sermayelerini aldınız ve strateji önerdiniz, ama parayı

aslinda babanız mı idare etti?"

"Aynen öyle. Ama on ay önce, bir Perşembe akşamı geç saatlere kadar çalışıyordum. Saat belki sekizdi. Babam kafasını ofisime soktu ve gitmemi söyledi. Nazikçe eve gitmemi söylemedi çünkü akşam yemeği vakti geçmişti ve aylardır öldürücü saatlerde çalışıyordum. Kelimenin tam anlamıyla ofisten çıkmamı emretti. Gergin görünüyordu."

"Yani gittin mi?"

Başını sallıyor. "Onun deyimiyle 'en sevdiği' çocuğu olsam da, gayrimeşru bir çocuk olduğumu hiçbir zaman unutturmadı. Müşterilerinin çoğu beni muhtemelen becerdiği parlak yatırım stratejisti olarak görüyordu. Birkaçı gerçeği biliyordu, sevdiklerim ve güvendiklerim. Bazılarını gerçekten özlüyorum. Arkadaş gibi hissettim."

Babamı da o birkaç kişi arasında sayıyor mu? Eğer öyleyse, o kader gününde neden telefonuna cevap vermedi? Yüz ifadesi üzgünleşti. "Ama çoğu insanın beni nasıl gördüğünü biliyordum. Elbette bu beni kızdırıyor ve üzüyordu."

Hatta bazen bu algı beni baltalıyordu ama iş hayatım babamınkine bağlıydı. Finans çevrelerinde değerimi gerçekten kanıtlayana kadar kimse ofiste onun bir şeyi olmadığına inanmayacaktı, çünkü o bir erkek-fahişe olarak ün yapmıştı ve ben de soyumu kanıtlayamamıştım. Onun sözüne karşı benim sözüm olacaktı. Ve onun gerçek bir piç olabileceğini biliyordum... ama o benim babamdı. *Beni* sırtımdan bıçaklayacağını hiç düşünmemiştim." Yeşil gözlerinden yaşlar süzüldü. "Ama yaptı. Bunun olacağını tahmin etmemiştim çünkü bir yanımda hep onun onayını istiyordu, hep onun piç kızı olmanın üstesinden gelmeye çalışıyordu, her ne kadar bu benim değil onun hatası olsa da." Gümüşü damlalar ay ışığında ıslak patikalar halinde yanaklarından aşağı düşüyor. "Babasıyla sorunları olan aptal bir kız gibi acınası görünüyorum. Ama ona alışmıştım ve onu bir şekilde önemsediğine inanacak kadar iyi tanıdığımı sanıyordum." Nefesini içine çekiyor. "Her neyse, kötü ruh hali yeni bir şey olmadığı için onu sorgulamadım. Sadece eşyalarımı aldım ve ayrıldım. Ondan sonra işler garipleşmeye başladı."

"Ne şekilde?"

"Bana bir süreliğine alım satımlardan uzak durmamı söyledi, piyasanın çalkantılı olacağını düşündüğü bir dönemde parasını korumak için bazı fonları değiştirdiğini söyledi. Onu sıkıştırdığımda, parasını başka yere aktardığını çünkü karısının onu boşanmakla tehdit ettiğini ve servetinin yarısının Linda'ya kalmasını istemediğini itiraf etti. Ancak birkaç ay sonra, benim daireme bir kasa yerleştirip en suçlayıcı dosyalarıyla doldurduktan sonra, aslında sadece kişisel fonlarını değil, tüm organizasyonun fonlarını offshore ettiğini fark ettim. Kimsenin haberi olmadan paranın yüzde doksan beşini Cayman Adaları'na taşımıştı. Parayı alıp ortadan kaybolmak için kendini konumlandırıyordu. Ama sonra başladığı işi bitiremeden Linda ona boşanma belgelerini tebliğ etmeye çalıştı. Ondan kaçmak için Maui'ye kaçtı. Bir şekilde FBI şüphelendi - sanırım Douglas Lund'un bununla bir ilgisi vardı - ve soruşturmaya başladılar." Acı acı gülüyor. "Babamı çok uzun süre savundum. Onun bencil bir pislik olduğunu biliyordum ama müşterilerinden çalmak konusunda bu kadar az vicdan azabı çekmesine ben bile şaşırmıştım. Bana yalan söylemesi canımı yaktı. Ama en kötüsü de kasama koyduğu her şeyin sanki suçlu benmişim gibi görünmesiydi. Suçu üstlenmem için bana tuzak kurmaya çalıştı."

Sesi titriyor. Yüzü çok ciddi görünüyor. Belki aptalın tekiyim ama ona inanmak istiyorum. Onu.

Eğer doğruyu söylüyorsa... Tanrım, Barclay Reed'in kirli aldatmacasının büyüklüğü beni tam ortasından vuruyor.

bağırsak. Bu o kadar korkunç ki, neredeyse hesaplanamıyor. Babam beni mutlu etmek ve başarılı olmama yardımcı olmak için her şeyi yapardı. İnatçıydım ve her zaman onun tavsiyesini istemezdim. Bazen kendi yöntemimi denemeden onun yöntemiyle bir şey yapmayı reddederdim ama asla ve asla kendini kurtarmak için beni otobüsün altına atmayı planlamazdı.

İçimdeki alaycı ses bana tekrar yalan söylüyor olabileceğini hatırlatıyor... ama beni ne kadar masum olduğuna inandırmak isteseydi, bana önceden ayrıntılı bir hikaye anlatması gerekmez miydi? Neden günlerce bekleyip, açık sözlü ve özeleştirel görünen bir açıklamayla hıçkıra hıçkıra ağlasın ki?

Yapmam gereken bir seçim var. Ama şu anda sadece bir tane görüyorum. Bethany'ye güveniyorum. Onu seçiyorum.

Onun titreyen bedenini kendime doğru çekerken, anlattıklarının ne anlama geldiğini daha iyi anlıyorum. Bethany'nin beynini kullanmış, vücudunu pazarlamış ve onun ilgisine ve onayına olan ihtiyacından yararlanmıştı

-On yıl boyunca ona gölge düşürmeye çalıştı, böylece hem karısından hem de hapishaneden bir çırpıda kaçabildi.

Barclay Reed korkunç dolandırıcılığının ardından pek çok kurban bıraktı, ama Bethany en sonuncusuydu. Ona bir insan, bir patron ve bir baba olarak ihanet etti.

Keşke daha önce konuşmalarına kulak misafiri olmasaydım. Keşke onu öldürseydim.

"Ah, tatlım. Çok özür dilerim. Bu çok canını yakmış olmalı. Ama FBI seni akladı, değil mi?"

"Prensip olarak beni tutuklamak istediler ama federaller suçlamada bulunmayı reddetti. Her şey pamuk ipliğine bağlıydı.

bir süre için. Avukatlara o kadar çok para harcadım ki... Sonunda beni şüpheli olarak görmekten vazgeçtiler ama diğer herkes hala şüpheli. *Herkes*. Paul Daniels? Reed Financial'ın yüzü olduğum için parasının kaybolmasıyla hiçbir ilgim olmadığına onu ikna edemiyorum. Geçmişte ne zaman arasa, parasına ne olduğunu tek tuşla söyleyebiliyordum. Yani ona göre ben sadece paranın dolandırıldığını bilmekle kalmıyordum, aynı zamanda bu işin içindeydim. Hiçbir mantık onu aksi yönde ikna edemedi. Pek çok müşterim ve aileleri de böyle oldu..."

Ben de dahil. Şu anda ağlamasının bir sebebi de benim. Paul Daniels Bethany'ye kafa tuttu. Bilgi ve geri ödeme talep etti... ve evet, bu konuda tam bir aşağılayıcıydı. Ama en azından ona yalan söylemedi.

Ben yaptım.

"Söylediğim her şey aleyhime kullanılabileceği ve kullanılacağı için avukatlarımın tavsiyesi üzerine kaç tane umutsuz çağrı ve e-postayı görmezden gelmek zorunda kaldığımı size anlatamam..."

Bu da muhtemelen neden hiçbir soruma ya da suçlamama cevap vermediğini açıklıyor.

"Üstesinden gelmem gereken çok şey vardı. Ama doğru olanı yapmaya çalıştım. Bir avukat arkadaşım, Kathryn, kurbanlar ve aileleri için kar amacı gütmeyen bir şirket kurmama yardımcı oldu. Fona yüz bin dolar bağışta bulundum. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Kurbanlar babamın ellerinde çok acı çektiler ve ben bunu durdurmak için neler olduğunu zamanında göremedim. Barclay'in çaldıkları karşısında verdiğim para çok fazla değil ama elimden gelen tek şey buydu. Federaller hesaplarımı dondurduktan sonra daha fazlasını vermek isterdim ama elimde fazla nakit kalmadı."

Şaşırdım. Bethany'nin yaşadığı ve muhtemelen gelecekte yaşayacağını fark ettiği her şeye rağmen, başkalarına yardım etmek için sahip olduğu maddi güvenceden vazgeçti. Kaç kişi bunu yapar? Kaç kişi hayatta kalmak için bu kadar çok çalışmak zorundayken zahmet eder?

"Bu inanılmaz bir jest, Beth. İnanılmaz derecede özverili."

"Yıllardır birlikte çalıştığım şirketlerle bağış toplamak gibi daha fazlasını yapma planlarım

vardı. San Diego'dan ayrılmadan önce bağış istemeye başladığımda, herkesin yardım girişimlerini ya suçluluğumu saptırmak için bir numara ya da açgözlü bir para hırsı olarak gördüğünü hemen anladım. Bu yüzden kenara çekildim ve fonu Kathryn'in yönetmesine izin verdim." Gözlerini kapatıyor, sanki gözyaşlarıyla savaşıyormuş gibi görünüyor. "Kathryn'in

Arka planda her şeyi sessizce yönettiğim için yatırımlar güzel bir şekilde büyüyor, ancak bağışlar benim müdahalem olmadan çok daha canlı hale geldi."

Ve Bethany reddedilmiş hissediyor. Onun için üzülüyorum. Kullanıldı, ihanete uğradı ve her fırsatta küçümsendi.

Ve yine de başkalarına geri vermeyi seçti. Benim bu kadar fedakâr olabileceğimi sanmıyorum.

Keşke tüm bunları onun için silebilsem ve onu mutlu edebilsem. Ama elimde sihirli bir değnek yok, bu yüzden ona daha sıkı sarılıyorum. "Üzgünüm Beth. Senin için hiçbir şey kolay olmadı."

Omuz silkiyor. "Fon büyüyor. Önemli olan bu, benim duygularım değil. İnanın bana, kimse tanıdığım her şeyi ve herkesi geride bırakmak zorunda kaldığımı, aynı kanı paylaştığım yabancılara bel bağladığımı ve eğitimimi kullanamayacağım bir işe girdiğimi duymak istemiyor. Kurbanlar daha kötülerini yaşadı. Anlıyorum. Tüm bu korkunç şeylerin benim gözetimimde gerçekleşmiş olmasının utancıyla yaşıyorum. Ve hayal kırıklığıyla çünkü tanıdığımı sandığım baba, çocukken onu koyduğum kaideye uygun yaşamadı." Yüzümü okşuyor. "Ama toparlanıyorum. Bu beni yenemeyecek. Yenemeyecek çünkü ben ona izin vermeyeceğim. Ve tüm bunlardan iyi bir şey çıktı. Kardeşlerimi tanımaya başladım. Artık gerçekten bir ailenin parçasıymışım gibi hissediyorum. Bu hiç sahip olmadığım bir şey. Ve sen... Sen hayatımdaki en parlak noktasın. Beni dinlediğin ve anladığın için teşekkür ederim. Bana inandığın için teşekkür ederim. Güvenli bir yerin tesellisine *ihtiyacım* var ve bunu senin kollarında bulduğum için çok şanslıyım."

Beni kalbimden bıçakladı. İstese de kendimi daha değersiz ve suçlu hissettiremezdi. Şimdi itiraf edemem. Güvenceye, teselliye ihtiyacı var. Ona inanabileceği biri olduğumu göstermeliyim. Ona babamın müşterilerinden biri olduğunu ve "adalet" için peşinden geldiğimi söylersem, sadece ihanet ve hayal kırıklığı duygusunu artırmış olurum. Onu incitirim, belki de onarılamayacak kadar. Ama yapamam.

Gerçeği ondan sonsuza kadar saklamaya da devam edemezsin.

Ne bok yiyeceğim ben?

Bunun üzerinde çalışacağım. Onu rahatlattıktan sonra.

"Senin için buradayım. Neye ihtiyacın olursa olsun, tatlım... Sana yardım etmek istiyorum." Onu öpüyorum, dudaklarımı onunkilere şefkatle bastırıyorum ve kollarıma sarıldığında ona daha sıkı sarılıyorum. "Baban istediği video için geri dönecek mi? Neymiş o?"

Geriliyor. "Bu da beni kullanmasının bir başka yolu ve ben buna inanmak istemedim - ta ki apaçık ortada olan şey yüzüme çarpana kadar. Tutuklanmasından kısa bir süre sonra bana geldi ve Lund'un intikamcı olduğunu ve bu suçu onun üzerine yıkmak için insanlara rüşvet verdiğini söyledi. Eski dostunun kanıtlar uydurduğuna, sahte tanıklar yarattığına ve FBI'ı kendisine karşı zehirlediğine yemin etti. Buna inandım çünkü adam babamın küçük kızını hamile bıraktığını öğrendikten sonra Douglas çılgın atarak ofise geldi ve yaptığı son şey bu olursa babamı geri almakla tehdit etti. Barclay'in masum olduğuna hala inanıyordum, benden federal savcı hakkında şantaj malzemesi bulmamı istediğinde hayır demeliydim... ama demedim. Videonun yedek planın yedek planı olması gerekiyordu. Sadece başka *hiçbir şey* işe yaramazsa kullanacağımıza yemin etmişti. Ama şimdi biliyorum ki babamın kendi yaptıkları onu kaynar suya soktu ve benden o videoyu savcı James Braden'a götürmemi istiyor" - diye açıklıyor - "ve ona... öhöm, 'şahsen' teslim ederek ciddi olduğumuzu göstermemi istiyor."

"Bırakın biriyle yatmayı, ona yardım etmek için parmağınızı bile kıpırdatacağınızı düşünme cüretini gösterdiğine inanmıyorum."

"Söylediğini duyduğun gibi, onu asla hayal kırıklığına uğratmadım. Ve babam bir işin yarım kalmasından asla hoşlanmaz." Asit bir gülümsemenin ardından Bethany daha sessizleşiyor. "Yine de fark etmez. Aslında video bende değil."

"Neden ona yaptığını söyledin? Ve neden sana yaptığı her şey için ona küfür etmedin?"

İç çekiyor. "Çünkü ona videonun bende olmadığını söyleseydim, onu hayal kırıklığına uğrattığım için beni azarlar ve sorununu çözene kadar peşimi bırakmazdı. Onunla uğraşmak istemiyorum ve bana gerçeği söyleme zahmetine hiç girmedigi için, karşılığında ona herhangi bir dürüstlük borcum olduğunu düşünmüyorum. Ve ona küfretmedim çünkü öncelikle bunu duymayacaktı. Sosyopatlar suçluluk hissetmezler. Hissediormuş gibi yapabilirler ama aslında başkalarının duygularıyla empati kurmazlar, anlıyor musunuz? İkincisi, bana insan yiyen köpekbalığı derler. Ki olabilirim de."

"Babanla konuşurken duydum seni. Çok... hızlı ve güçlüydün, neredeyse emrediyordun."

"Babamın yanında öyle olmak zorundasın, yoksa seni ezer geçer. Ama o benim babamken onu alt edemem.

öğrendim, o yüzden denemedim bile. Onun yerine yanlış yönlendirme yaptım. Ona video ve James Braden'ın yaklaşan 'terfisi' hakkında yalan söylediğimi anladığında -ki bu tam bir şok olacak -çok geç olacak."

Bethany de kendi intikamını almış olacak.

Onunla gurur duyuyorum. Ejderhasını kendi zekice yöntemiyle öldürüyor ve ben buna bayılıyorum. Onu seviyorum.

Bir başka nazik öpücükten sonra, ona sarılıyorum. Yakında, doğru zaman geldiğinde ona gerçeği söyleyeceğim. O bunu hak ediyor. Şimdilik onu destekleyeceğim ve babasının yapması gerektiği gibi ona inanacağım. Nasıl tanıştığımızla ilgili uygunsuz gerçeği aştığımızda, bir daha benden şüphe etmesi için ona asla bir neden vermeyeceğim. Sonra ondan geleceğini benimle geçirmesini isteyeceğim. Eğer burada, Maui'de mutlu olursa, Kuzey Dakota'daki işimden vazgeçeceğim. Ayrıca kardeşlerime onu kabul ettirmenin bir yolunu bulacağım. Ona o kadar aşığım ki yanımda kalması için her şeyi yaparım.

ONUNCU BÖLÜM

O sabah Ash'e "YARDIM ET" dedim.

O ve Samantha yardım etmek için yeni evimize uğradılar ve şimdi hanımlar mutfakta aletleri kontrol ediyorlar. Ash'in her zamanki sıkımlarından gerçekten farklı ve birlikte rahat görünüyorlar. Belli belirsiz, seksin henüz gerçekleşip gerçekleşmediğini merak ediyorum. İlginçtir ki, benim tahminim hayır. Sam, Montana'nın kuyruğunu kovaladıktan sonra onu bekletecek ve bunun için ona saygı duyuyorum. Ama Bethany'nin son giysilerini almak için arkadaşımı dışarı sürüklediğimde tartışmak istediğim şey bu değildi.

"Neler oluyor?" Ash kaşlarını çatıyor. "Beth'e kim olduğunu söyledin mi?"

"Hayır, sen bir şey söylemeden önce, yakında yapmam gerektiğini biliyorum. Ama sonrasında benden tamamen nefret etmemesini sağlamanın bir yolunu bulmalıyım. Evet, bu aptalca karmaşayı ben yarattım ama ona aşığım."

"Biliyorum. Sence o masum mu?"

"Evet." Çoğunlukla. Hâlâ içimi kemiren birkaç şüphe var ama bunlar aslında cevaplanmamış sorular. Dün gece cevap veremeyecek kadar çığ olduğu şeyler. İhtiyacımız olduğunda aramızdaki hisleri öldürebilecek sorular. "Bana hemen hemen her şeyi anlattı. Çok şey yaşadı dostum. Korkunç ötesi. Her şeyi itiraf etmeyi bitirdiğimde, ona gerçekten aşık olduğumu bilmesini istiyorum. Bundan daha önemli bir şey yok."

"Pekâlâ. Bunun üzerinde çalışabiliriz. Ama bu konuyu son konuştuğumuzdan beri düşünüyorum. Bir dakikalığına şeytanın avukatlığını yapayım."

"Tamam, ama Bret zaten bu işi çok iyi yapıyor."

Acımasızca gülümsüyor. "Onun yerinde olsam ben de yapardım. Bak, bu kadını ne zamandır tanıyorsun?" "On gündür." Kabul ediyorum, kulağa çalgınca geliyor.

"Yüzünü buruşturduğunu görüyorum. Ne demek istediğimi anlıyorsun." Eğiliyor ve sesini alçaltıyor. "Şahsen ben onun iyi bir insan olduğunu düşünüyorum. Gerçekten de çok çalışkan. Ama şirket oyunları oynamaya ve kazanmaya alışkın olduğunu bana kendin söyledin. Örtbas hikayeleri uydurma ve yüzdürme konusunda en azından biraz iyi olmalı, yoksa babasıyla aynı pislik dolu sularda asla yüzemezdi."

"İyi bir poker yüzü var," diye itiraf ediyorum. Bethany'yi okumak benim için hâlâ kolay değil. "Ama bir kez açıldı mı, geçmişi hakkında acımasızca dürüst oldu. Hiç hoş değil. Bana anlattığı her şey Barclay Reed ve onun tutuklanmasına yol açan olaylar hakkında bildiklerimle örtüşüyor. Davaya atanan bir FBI ajanını bile aradım ve federallerin Bethany'yi herhangi bir şeyle suçlamaya niyetleri olmadığını tekrarladı. Ayrıca, benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok. Neden bana BS gönderme zahmetine girsin ki?"

"Bu geçerli bir soru. Bir cevabım yok, tabii genel olarak izini kaybettirmeye çalışmıyorsa. Ama

demek istediğim, kardeşlerin onun seninle oynadığından şüphelenecek. Herkes de öyle.

Başka. Ona gerçeği söylediğinde onu kendinden uzaklaştırmak istememeni anlıyorum. Ancak kimliğini açıklamadan ve kalbini onun ayaklarına sermeden önce seni kandırmadığından da emin olmanı istiyorum." "Ona nasıl hissettiğimi söylemeden önce kanıt talep etmek, bir ilişkiye başlamak için iyi bir yol değil. güven."

Sanki haklılığımı kabul ediyormuş gibi başını sallıyor. "İşte bu var. Ve sen kararını vermişsin. Seni ikna edemeyeceğime göre -ki etmem gerektiğinden bile emin değilim- bana ne yapmak istediğini söyle."

"Suçluluk duygusunun iki tonluk gorilini göğsümden atmanın yanı sıra, birlikte nasıl bir geleceğe sahip olabileceğimizi çözebilir miyiz?"

"Evet." Gülüyor. "Aklında ne var?"

"Tüm çitleri, dostum. Kendimi uzun vadede birlikte görebileceğim ilk kadın o. Çok zeki biri. Dediğin gibi, sıkı çalışmaktan korkmuyor. Muhteşem ve şaşırtıcı derecede şefkatli. Biz...uyuşuyoruz. İçimden bir ses onun elimden kaçmasına izin vermememi söylüyor."

"Onun yanına taşınma nedenin bu mu? Onun hayatını ve geçmişini derinlemesine araştırmayı bıraktın mı?"

"Eğer yol boyunca bu şeyler hakkında daha fazla şey öğrenirsem, bu harika olur. Ama onunla yaşamak istememin nedeni onu ifşa etmek değil. Kulağa çılgınca geldiğine eminim. Eğer bana on gün sonra birine aşık olduğunu söyleseydin, muhtemelen ben de ateşini ölçerdim. Ama hayatımda yaptığım her şeyi doğru hissettiğim için yaptım, Kuzey Dakota'ya taşınmak ve işimi kurmak gibi. Her iki karar da iyi sonuçlandı. Sanırım aynı şey Beth ile olan ilişkim için de geçerli olabilir. Sadece dürüst bir yere gelmemiz gerekiyor. Bunu nasıl yapacağımı bulmama yardım et, olur mu? Zamanla kardeşlerimi ikna edeceğiz. Ama önemli olan çalınan para değilmiş gibi hissediyorum. Önemli olan Bethany."

"O zaman sana daha önce de söylediğim gibi, bunu yapmalısın. Yalanları bir yara bandı gibi söküp at." Başımı sallıyorum. "Acıtmaz. Bunu yeterince yaşadı."

"Bu gece, hepiniz taşındıktan sonra, bir şişe şarap açsanız, onunla tatlı tatlı konuşup yatağa atsanız, sonra da ona karşı bir şeyler hissettiğinizi ve onunla tanışmak için yanlıs nedenlerle yola çıkmış olabileceğinizi, ama artık her şeyi kabul ettiğinizi söyleseniz. Sana ya inanacak ya da inanmayacak."

Doğru, ancak bu, hayatının büyük bir bölümünde idol olarak gördüğü bir ebeveyn tarafından ihanete uğramış birinden çok şey istemektir. Aslında, on yıldır erkekler tarafından hayal kırıklığına uğratılmış. Güvenini kaybetmiş. İntikamın artık aklındaki en son şey olduğuna inanması için ona basmakalıp sözlerden daha fazlasını vermeme ihtiyacı var.

"Doğru yoldasınız ama sanırım mükemmel bir fikrim var."

"Güzel. Umarım işe yarar. Seni mutlu görmek isterim."

Son bavulu Ash'in arabasından aldıktan sonra ön kapıya doğru taşıyorum, orada kadınların sohbetini ve arka planda Jaguars'ın playoffların ilk Wild Card maçında Bills'i yendiğini bildiren spor kanalını duyuyorum.

Göz ucuyla bakıyorum ve Ash'in Samantha'ya nasıl baktığını fark ediyorum. "Ben de seni mutlu görmek isterim. Hiç şansın var mı?"

Yüzünde sinsi bir sırıtma beliriyor. "Sam'le ilk kez bir araya geldiğimizde, karşılıksız seks düşünüyordum. Ama o başarılı ve yaratıcı bir şekilde beni oyaladı ve onu tanımam için beni zorladı."

Hayata karşı eğlenceli ama bir o kadar da ciddi yaklaşımından hoşlanıyorum. Ve biliyorsun ki ben hiçbir şeyi çok ciddiye almam. O mu? O farklı."

"Tamamen anlıyorum."

Ash sırtımı sıvazlıyor, sonra sesini alçaltıyor. "Bu iş sende. Sadece Beth'i onunla birlikte olmanın fikrini değiştirdiğine ikna et."

Ayrıca onunla birlikte olmanın kalbimi değiştirdiğine, Hawaii'ye ondan nefret ettiğim için bunu ona ödetmeye hazır olarak geldiğime onu ikna etmem gerekiyor. Şimdi tek istediğim onu sonsuza dek sevmek.

"Evet. Nasıl gittiğini yarın sana bildiririm."

O GECE GEÇ SAATLERDE yorgunluktan düşmek üzereydim ama Bethany ve ben yeni dairemize yerleştik. Aslında şu anda bir tren enkazından farksız. Beş yüz metre kareden daha az bir stüdyo daire. Hiç bu kadar köhne ve sıkışık bir yerde yaşamamıştım. Eşyasız geldi, bu yüzden Ash ve Sam vardiyalarına başlamak için ayrıldıktan sonra, öğleden sonrayı ikinci el bir şilte, bir sehpa ve birkaç katlanır sandalye ve bazı uyumsuz tabaklar satın alarak ikinci el mağazalarında geçirdik. Büyük bir mağazadan, olmazsa olmaz bazı küçük ev aletleri ve bakkaliye malzemeleri aldık, sonra da düzenlemek için hepsini buraya taşıdık.

Saatlerce ter dökerek çalıştıktan ve paket pizza yedikten sonra nihayet yerleştik. Beth'in kaldığı ohana'dan kesinlikle bir adım aşağıda. Ama yeni evimizin nefret etmediğim ilginç bir cazibesi var. Ve en önemlisi, burası bizim, hepimizin.

Biz büyük mağazadayken, o yemek alanı için küçük bir masa ve sandalyeleri incelerken ben iki kapı ötedeki başka bir mağazaya geçtim. On dakikadan kısa bir süre içinde, onu sevdiğime ve çarpık geçmişimize rağmen geleceğimi onunla geçirmek istediğime ikna edecek tek şeyi buldum.

İki karatlık muhteşem bir nişan yüzüğü. Sade ve zarif ve tam olarak ona benziyor.

Umarım evlenme teklif ettiğimde evet der. O zaman, Tanrı'ya şükür, temize çıkabilirim, böylece birlikte geleceğimize başlayabiliriz.

Zavallı barmen rolümün sona ermesine de sevindim. Çok yorgunum. Gece geç saatlere kadar süren tartışmamız ve sabah erkenden sevişmemiz sayesinde birkaç saat uyuduktan ve ardından saatlerce ağır şeyler kaldırıp iki kat merdiven çıktıktan sonra -asansör yok- kim yorgun olmaz ki? -Bütün gün mü? Bethany'yi duşa sokup alt kattaki ortak tesiste yıkadığımız yeni çarşaplardan bazılarını berbat küçük şiltemize atacağımı söylediğimde yorgunlukla katatonik arasında bir yerde görünüyordu.

Ve yapacağım. Şu anda sandalyeme yapışmış hissediyorum. Elimdeki siyah kadife yüzük kutusuna bakarken hareket etmek için enerji toplamaya çalışıyorum, çok gerginim. Israel Kamakawiwo'ole'nin "Somewhere Over the Rainbow" şarkısının ukulele ile zenginleştirilmiş versiyonu arka planda çalıyor ve bana kurduğum hayallerin gerçekten gerçekleşebileceğine dair güvence veriyor. Umarım öyledir. Şu anda tüm bulutlar gerçekten arkamda olsaydı, buna daha kolay inanabilirdim. Gözlerimi kapattığımda Beth ve beni el ele, sallanan palmyelerin altında, gülümseyerek burada birlikte harika bir hayat yaşarken hayal edebiliyorum. Buna inanıyorum... neredeyse.

Ama ya evet demezse? Ya beni affedemezse?

Duş spreynin açıldığını duyduğumda telefonum çalıyor. Bu saatte kim arıyor? Ekrana bir göz attım. Bret neden kendi saatiyle gece yarısını geçtikten sonra beni arıyor? Şikayet etmemeliyim. En azından telefonu kapattıktan sonra beni arıyor, umarım Bethany hakkında söylediklerimi dinlemek için.

"Hey, kardeşim."

"Oturuyor musunuz?" "Evet."

"Kızma ama bir şey yaptım. Yapmam gerekiyordu. Bilmek zorundaydım."

Kulağa uğursuz geliyor. "Ne?"

Tereddüt ediyor. "San Diego'ya gittim ve Bethany Banks'in dairesine girdim."

Sinirimi ve yorgunluğumu unutarak ayağa fırladım. "Ne? Bunu neden yaptın?"

"Yanıldığımı kanıtlamak için. Sana iyi bir amcık verebilir ama o yalancı, hırsız bir yılan. Bunu görmek için sana ihtiyacım vardı. Ve şimdi bunu kanıtlayabilirim."

Göğsümde önsezi gongları. Kendimi derin bir nefes almaya zorluyorum. O haklı olamaz. Bethany bana babasının evinde başkalarının bulması için suçlayıcı kanıtlar bıraktığını kendisi söyledi, değil mi? Bret sadece kandı.

Ama kardeşimi dinlemek zorundayım. Nasıl hissettiğimi anlamıyor ve Beth'i tanımıyor. Onu dinlediğimi ve önemseydiğimi kanıtlamalıyım. "Öncelikle, sen kafayı mı yedin? Haneye tecavüzden hapse girebilirsin. Böyle bir mahkûmiyet, hayatının geri kalanında yüzdürdüğü her özgeçmişe iliştilerle olabilir."

"Sakin ol. Değerli bir şey almadım. Ve kimse beni görmedi." "Nereden biliyorsun? Şimdi neredesin?"

"Şimdi San Diego'dan çıkıyorum. Bir alışveriş merkezine gittim, sonra bir taksi kiralamak için hava kararana kadar bekledim. Nakit ödedim. Kimse beni bir şeye bağlayamaz. Ama kız arkadaşının evinde iki saat yalnız kaldım."

Öfkemi bastırmak için elimden geleni yapıyorum. "Kimsenin özeline girmeye hakkın yok. Beni senin eşyalarını karıştırırken görmüyorsun."

"Evet, tamam. Yani el altından. Anlıyorum. Ama asıl önemli olan bulduğum şey."

"Neymiş o?"

"Kuşkusuz, ilk başta hiçbir şey, dairesinin neredeyse tamamen beyaz olması dışında. O kadar renksiz ki tuhaf geliyor. Sanki hiç kişiliği yokmuş gibi."

"Yemin ederim öyle." Ama Bethany kesinlikle düzenli ve tertipli olmayı tercih ediyor. Sade çizgileri, net ve karmaşık olmayan renkleri seviyor. Beyaz ona yakışıyor.

"Burası tüylerimi ürpertti."

Bret'in Bethany ile ilgili hiçbir şeyden hoşlanmamaya yatkın olduğunu belirtmekten kaçınıyorum. "Dekoru onu herhangi bir şeyden mahkum etmek için bir neden değil. Öyle olsaydı, tüm o kaykay posterleri ve bikinili fotoğraflarla zevke aykırı davrandığın için seni uzun zaman önce hapse atmış olurdu."

"Ha ha," diye sert bir şekilde karşılık verir.

"Ben ciddiym. Onu tanımıyorsun. Ben tanıyorum."

"Onunla yatmak da seni bir uzman yapmaz," diye bana karşılık veriyor. "Onu tanıdığını sanıyorsun ama sakin vücudunun en mantıklı parçası değil. Enayi gibi davranmayı bırak. Bu gece onun suçluluğunun kanıtını gördüm."

Belli ki bulduğu "dumanı tüten silah" hakkında her şeyi anlatmak için can atıyor. Fikrimi değiştireceğine inanıyor. Nasıl değiştireceğinden emin değilim. Bethany bana zaten çok şey anlattı, muhtemelen dairesine girmenin anlatacağından çok daha fazlasını. Ama ohana'yı aradığımda bu gerçeği hemen hemen anlamıştım. O zamanlar Beth'in eşyalarını karıştırmanın sadece titiz ve zeki olmak olduğunu düşünüyordum. Ama kulaklarımı ve zihnimi açana kadar kadını anlamaya başlamamıştım.

"Bret, bak... Yorgunum. Uzun bir gün oldu ve yarın gece çalışmam gerekiyor. Geleceğini tuvalete atabilecek bir risk aldığın için sana çok kızgınım, özellikle de bir kan davası için. Her ne

kadar nefret etsek de, babam gitti. Para da öyle. Ama şunu bir düşünün: Kendinizi riske atmanızı isteyen son kişi oydu, özellikle de intikam için. Düşündüğünüze rağmen

Bethany bana her şeyi anlattı. Paranın nasıl kaybolduğuyla ilgili *her şeyi*. Neden bu işle hiçbir ilgisi olmadığını anlıyorum. Bu yüzden de herhangi bir suçla itham edilmedi."

"Sana söylediği her şey saçmalıktı. Bir suçla suçlanmadı çünkü federal savcıcıyı becerdi. Videoyu gördüm, kardeşim. Dairesinde saklanmış halde buldum. Güzel bir yüze ve orta boy bir vücuda kapıldığın için seni biraz rahat bırakacağım. Sevişmek için harika bir kıza benziyor. Ama aklını başına topla, kardeşim. Babamın ölümünden o sorumlu. Sikin buna engel olmasına nasıl izin verirsin? Kendinle nasıl yaşıyorsun? Geceleri uyuyabiliyor musun?"

Midemin dibi görünüyor. Bön bön bakıyorum. Barclay'in Beth'i aradığı video bu mu? "Videodaki adamın kimliğini nereden biliyorsun?"

"Adı James Braden, flash belleğin bulunduğu zarfın içindeki yapışkan bir notta yazıyordu. Tek yapmam gereken Google'da aramaktı."

Beth'le olan geleceğimin sembolü olan yüzüğün bulunduğu kutu uyuşmuş parmaklarımdan düşüyor. Savcıyla mı yattı? Bu kısımdan hiç bahsetmemesi çok komik... Aslında yalan söyledi ve bana videonun kendisinde olmadığını söyledi. Barclay'in düşündüğü gibi, yüceltilmiş sperm donörünü hapisten kurtarmak için mi savcıyla sikişirken kendini filme aldı? Yoksa kendini kurtarmak için vücudunu mu pazarladı?

Bu cevaplamak istemediğim çirkin bir soru. Aylardır, zimmetine para geçirme ve hırsızlıkla nasıl suçlanmadığını anlamaya çalışıyordum. Her şeyi itiraf edip kendi bakış açısıyla anlattığında ona inandım. Açıklaması kulağa çok gerçekçi geliyordu ve suçluluk duygusuna kapılmış ve yıpranmış görünüyordu. Ama duyguları denklemden çıkarırsam, dürüst olmalıyım... Bret'in önerisi çok daha mantıklı geliyor.

Sert bir nefes aldım. Tanrım, bu olamaz. Lütfen bana olmadığını söyle. Gözlerimi kapatıyorum ve Bret'in sözlerini aklımdan uzaklaştırmaya çalışıyorum. Göğsümdeki acı beynimin başka bir açıklama bulmasında ısrar ediyor. Mükemmel derecede mantıklı bir açıklaması olmalı, değil mi?

Ne gibi? Ve neden sana video hakkındaki gerçeği söylemedi?

Cevabım yok.

Yine de hemen sonuca varmayı reddediyorum. Beth'le konuşup onun tarafını dinlemeliyim.

Bakalım bundan nasıl sıyrılacak.

"Videoyu ne yaptın?"

"Bir kopyasını çıkardım. Orijinalini orada, kendisine postalarken kullandığı zarfın içinde bıraktım. Bu güzel şantajı kendi gözleriyle görmek ister misin?"

Bir suçla itham edilmemek için aşık olduğum kadının başka biriyle yattığını görmek istiyor muyum? Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

"Gönder." Ne kadar istemesem de izlemek zorundayım. Görüntülerde James Braden'la neden yatağa girdiğini gösteren bir şey var mı görmek zorundayım.

"Eve gittiğimde yaparım." Bret iç geçirir. "Bu hatundan gerçekten hoşlandığını anlıyorum ve belli ki sana inandırıcı bir hikâye anlatacak kadar zeki. Ama daha da derine inmeden önce gerçeği şimdi bilmek daha iyi."

Nişanlandıktan sonraki gibi mi?

Kesinlikle boktan bir his ama kardeşim haklı.

Arkamda banyonun kapısı açılıyor ve Bethany temiz saçlarına sardığı bir havluyla ve kesinlikle başka hiçbir şey olmadan dışarı çıkıyor.

Çenem düşer. Kanım deli gibi akıyor. Tahmin et sikim ne

yapıyor? Bu beni ne kadar aptal yapar?

"Um, teşekkürler. Gitmem gerek."

Bethany bana kedi gibi bir gülümseme gönderiyor ve libidomu daha da canlandırıyor.

Bret, "Görüntüleri izledikten sonra beni yarın ara," diyor. "O zaman o sürtüğü duvara nasıl çivileyeceğimizi konuşuruz."

"Sonra," diye mırıldanıyorum, bir eşte ihtiyaç duyduğum ve istediğim her şey gibi görünen kadına bakarak... ve sendeliyorum çünkü birkaç dakika önceki mutlu hayalim şimdi dağılıyor.

"Ben ciddiym, Clint."

Bret öyle ve bunun için her türlü sebebi var.

"Yardım etmeye çalıştığını biliyorum. Bundan sonrasını ben hallederim. Ve... bana göz kulak olduğun için teşekkürler." "Her zaman arkadayım, kardeşim. Kafanı onun amından çıkar ve doğru olanı yap." Telefonu kapattık ve Bethany bana doğru döndü. "Kimdi o?"

"Kardeşlerimden

biri." "Her şey

yolunda mı?"

Hayır. Bu tam bir felaket. Onunla yüzleşmek istiyorum ama Bret'in bir şekilde her şeyi yanlış anlamış olma ihtimaline karşı, videoyu görmeden onu suçlamak istemiyorum. Ayrıca, yorgunum. Aptalca duygusalım. Ayrıca Beth'e karşı dürüst olmanın bir yolunu bulamadım.

Şu anda bunların hiçbirisiyle uğraşamam.

Kendimi sandalyeden dışarı atarken, eğilip küçük yüzük kutusunu gizlice aldım ve cebime attım. Sonra ona döndüm. "Güzel. Bu geceyi bitirmeye hazırım. Ya sen?"

"Şey..." Yanıma yaklaşıyor, çıplak bedenini çıplak göğsüme bastırıyor ve boynuma öpücükler konduruyor. "Yatmaya hazırım."

Eğer teklif ettiği şeyi kabul edersem, sadece kafamı bulandıracak. Ve eğer bana yalan söylediyse, artık onu istememe izin veremem.

Bir şekilde sadece omuzlarından tutup onu uzaklaştırmayı başarıyorum. "Özür dilerim. Bir duşa ve biraz uykuya ihtiyacım var."

"Oh. Tamam." Bethany üzgün ifadesini gizlemeye çalışıyor ama ben onun incindiğini görüyorum. "Pekâlâ. İyi geceler. İyi geceler."

Arkasını döndüğünde, birlikte geçirdiğimiz harika, hatta önemli günü kötü bir notla bitirmekten nefret ediyorum. Keşke itiraf edip endişelerimi giderebilse, bu lanet olası korkunç şüpheyi sonsuza dek ortadan kaldırabilse...

"Hey." Bileğinden tutup tekrar yüzüme çeviriyorum. "Sana sormak istediğim, babanın peşinde olduğu videoda ne vardı? Federal savcıya nasıl şantaj yaptın?"

"Bir şüpheliyle ilişki kurdu."

Tüm söyleyeceği bu mu? "Kim? Tanıdığın biri mi?"

Gözlerini kırıştırıyor. "Önemli biri yok."

Yalanı içimi parçalıyor. Sanki ona dokunmak beni yakıyormuş gibi onu çabucak bırakıyorum. Kahretsin, bu soru hakkında bu kadar kolay sahtekârlık yapıyorsa, başka hangi konuda sahtekârlık yapıyordu?

"Anladım. İyi uykular."

Titreyerek arkamı döndüm ve aramızdaki kapıyı kapattım. Cebimdeki o yüzük? Onu da çöpe atabilirim. Yine de bunun üzerinde uyuyacağım ve Bret'in videosunu bekleyeceğim, belki fikrimi değiştirecek bir şey içerir diye. Ama bu hüsnükuruntu. Kırık kalbim sonunda aklımla aynı fikirde.

Bethany benimle oynadı ve ben onun ne kadar güzel bir manip lat r olduğunu göremeyecek kadar gözlerim kamaştı.

Bir mucize olmazsa, ona kim olduğumu söyleyeceğim... ve kovuşturmadan kaçmasını sağlayan videonun bende olduğunu. Belki o zaman buraya gelme sebebim olan babam için adaleti bulabilirim.

Bethany lanet kalbimi göğsümden söküp parçalara ayırdı ve üzerine tükürdü, artık başka hiçbir şeyin önemi yok.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün öğleden sonra arabayla işe gittik. Yatağın zıt taraflarında uyandığımızdan beri neredeyse hiç konuşmadık.

Bu sabah geç saatlerde Bret'ten videoyu içeren bir e-posta aldım, eve gelip neredeyse anında uyuyakaldığı için özür diliyordu çünkü yol uzundu ve Santa Ana'da I-5'te meydana gelen korkunç bir kaza nedeniyle trafik berbatı. Görüntüler hala telefonumda, izlenmemiş durumda. Onu açmaya ve Bethany'nin bana ihanet ettiğini şüpheyi yer bırakmayacak şekilde görmeye kendimi ikna edemiyorum. Birine aşık olduğumu ve şimdi onu yok etme gücüne ve sorumluluğuna sahip olduğumu bilmek, çünkü belki de hak ettiği şey budur.

Ama aynı zamanda ona bakmaktan, onu istemekten, her şeyi açıklamasını dilemekten kendimi alamıyorum, böylece ona mutlu bir şekilde inanmaya devam edebilirim.

Ne aptal ama. Onunla tanışmadan önce kazanmak için kurumsal oyunlar oynadığını biliyordum. Kendimi onun düşmanı olarak görmezsem, bunun yerine ona bir arkadaş ve sevgili olarak yaklaşırsam, insani ve dürüst olacağını düşünmüştüm. Ama hayır. Belki de babası onu kendi çıkarları için kullandığından ve çarpıttığından beri dürüstlüğü hiç öğrenemedi. Tabii bunların hiçbiri doğru değilse.

Ya da belki de şüphelerimin beni ele geçirmesine izin veriyorum çünkü alışkanlık haline gelmiş bir yalancıya ve kalpsiz bir suçluya bu kadar hızlı ve sert bir şekilde aşık olabilmem çılgınca geliyor.

Şu an bir karar noktasındayım. Bundan sonra seçeceğim şey bizi ya batıracak ya da çıkaracak.

"İyi misin?" Beth çantasını barın arka tarafındaki dolabına koyarken usulca soruyor.

Bugün bana en az on kez sordu.

"İyi," diye yalan söyledim.

"Konuşmamız gereken bir şey var mı?"

Her şeyi. Tüm bu karmaşayı ortadan kaldır ki bize tekrar inanabileyim.

Ama büyük ihtimalle böyle bir şey olmayacak.

"Dün gece kardeşim aradıktan sonra aklımda çok şey var. Bunu çözmem gerekiyor. Mesaiden sonra konuşuruz, tamam mı?"

Konuyu kapatmak konusunda isteksiz görünüyor. "Elbette. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacın varsa, bu anlaşılabilir bir şey. Ama konuşmak istersen, bir danışma kuruluna ihtiyacın olursa... Bana karşı bu konuda çok iyiydin, iyiliğinin karşılığını vermekten mutluluk duyarım."

Bunu kastettiği için mi yoksa bilgi toplamak ve beni kazıklamaya devam edebilmek için bunu kullanmanın bir yolunu bulmak için bir fırsat daha istediği için mi?

Tanrım, bu lanet belirsizlikten nefret ediyorum.

Başımla onu selamlıyorum ve dinlenme odasından çıkmadan önce saatini kaydediyor. Endişeli olduğunu söyleyebilirim. Belli belirsiz, onun için gerçekten önemli miyim yoksa umurundaymış gibi davranmak da rolün bir parçası mı diye merak ediyorum.

Ash bana yara bandını yırtıp atmamı ve ona karşı dürüst olmamı söyledi. Haklıydı; yapmalıyım.

Görüntülerle birlikte oturup, ne kadar zor olursa olsun her şeyi içime sindirmek için kendimi zorlamalıyım.

Bırakalım fişler düşsün.

"Dün gece nasıl geçti?" diye soruyor dostum alçak sesle içeri girerken. "Ona anlattın mı?"

"Hayır." Gözlerimi kapatıyorum. Yüzümdeki mutsuzluğu görebildiğinden hiç şüphem yok.

"Sanırım sonuçta benimle oynadı."

Şok içinde geri çekildi. "Onun suçlu olduğunu düşündüren ne?" "Onun göremeyeceği kadar düşmekle meşgul olduğum her şey."

"Özür dilerim dostum. Gerçekten." Omzuma vurdu. "Eğer bir kulağa ya da kanepeye ihtiyacın olursa, beni nerede bulacağını biliyorsun."

Başımı sallıyorum ve o da işe başlıyor. Mola odasından çıkmadan önce durakladı. "Senin için önemli mi bilmiyorum ama bir dakika önce bu yöne gelirken, gürültülü Hawaii tişörtlü ve daha da gürültülü ağızlı adamın geri döndüğünü fark ettim. Çoktan sarhoş olmuş. Sanırım dengesiz biri."

Harika. Paul Daniels'ın bu karmaşaya yeni bir kırıksıklık eklemesine ihtiyacım yok. Gözüm üzerinde olacak.

Bethany'nin günahları ne olursa olsun -ki çok fazla olabilirler- onun şiddetini hak etmiyor. "Teşekkürler."

Ash başını sallayarak ayrılır.

Sonunda tek başımayım. Ve bahanelerim bitti. Videoyu izlemek zorundayım.

Kapıyı kapatırken ellerim titriyor. Vardiyamız başlamak üzere olduğundan buraya başka kimse gelmemeli. Bu iş umurumda olsaydı -ya da gerçekler dışında herhangi bir şey- Ash'in hazırlanmasına yardım ediyor olurum. Ama birkaç dakikaya ihtiyacım olduğunu bildiği için beni idare edecek.

Sonunda e-postamı açıyorum, kardeşimden gelen ek dışında her şeyi görmezden geliyorum. Daha tek bir resim bile görmeden, bunun canımı çok acıtacağını anlıyorum.

Dört mide bulandırıcı dakika sonra uygulamayı kapatıp telefonumu karartıyorum. Bethany'nin baştan çıkardığı takım elbise üzerinde yaptığı hareketleri izledikten sonra, göğsümde eskiden kalbimin olduğu yerde bir boşluk oluştu. Boğazımdan geçirmeyi başardığım öğle yemeğini kusma tehlikesiyle karşı karşıyayım. Onsuz geleceğimin boşluğu önümde uzanıyor. Onun hainliği on yıllarca iz bırakacak. Tanrım, inanılmaz bir yalancı. Her şeye inandım, babasının onu nasıl kullandığına dair anlattığı palavralara kadar.

Bu video, hiç kimse onu zorlamadan birini kendi amaçları için kullanma yeteneğinden daha fazlasına sahip olduğunu kanıtlıyor.

Kendimi çok saf ve aptal hissediyorum.

Ama kendimi ondan ayırmalı ve bu kanıtı teslim etmeliyim. Bu onu yakabilir - eğer federaller ona karşı tekrar soruşturma açmayı seçerse. Ama buradan mutlu ayrılamayacaksam, Maui'ye gelme sebebim olan babam için adaleti sağlamalıyım.

Yavaşça kalkıyorum. Yorgunluk beni yere seriyor. Öfke her şeyin altında fokurduyor, tehlikeli bir şekilde kaynıyor. Üstüne bir kapak koyuyorum. Elbette ona kızabilirdim ama kendime daha çok kızıyorum. Bethany sadece içten içe olduğu gibi davranıyordu. Ben buna kanan aptalın tekiyim.

Mola odasından çıktığımda Andy koridorda duruyor ve saat dörtte barın arkasında olmadığımı, bu yüzden geç kaldığımı söylemeye hazır görünüyordu. Onun yerine yüzüme bir kez bakıp kaşlarını çattı.

"Bu gece izin mi istiyorsun?"

Nefes alıyorum. Bu bile dayanılmaz. Tüm vücudum parçalanmaya hazır hissediyor. Lanet olsun, yenilginin bu binlerce kiloluk ağırlığından nefret ediyorum.

"Sanırım... İstifa etmeliyim. Buraya gerçekten çalışmak için gelmedim. Bethany için buradaydım."

Andy iç geçirir. "Ben de öyle düşünmüştüm. Bok gibi görünüyorsun, o yüzden sormaktan nefret ediyorum ama bu vardiyada kalabilir misin? Yarın Terry'nin senin yerine bakmasını sağlarım. O kadar hasta olduktan sonra bana fazladan zaman borçlu. Ondan sonra yerine birini bulurum."

Bir erkeğe yardım etmek isterdim ve yalancı bir kaltak tarafından, özellikle de bar çok yoğun değilken, gülümseyerek içki doldurmak gibi basit bir işlevi yerine getiremeyecek kadar kırbaçlandığımı düşünmekten nefret ediyorum, ama bu gece içimde var mı bilmiyorum. "Elimden geleni yapacağım."

"Teşekkür ederim. Aslında buraya geçen gün kız arkadaşını -ya da belki eski kız arkadaşını- ziyaret eden uzun boylu sarışın adamın geri döndüğünü söylemek için geldim. Ve söylediği şey onu ağlatmış. Sahile doğru koştu. Adam da onu takip etti. Birkaç dakika önce gitmişler."

Stephen'ın ona ne söylediği umurumda değil. Umursamamaya çalışıyorum. Onu da mı kandırdı? Yoksa bu dümenin içinde beraberler mi? Babasının, onu hapse attırmaya kararlı intikamcı bir düşmanı olduğu gerçeğinden yararlanması kurnazca ama zekice bir hareket olurdu. Barclay hapse girdiğinde, sevgilisini ve tüm parayı alıp kaçabilirdi. Ve bu onları hayat boyu rahatlatacaktı. *Güzel.*

Andy'ye mırıldanarak teşekkür ediyorum, o da başını sallayıp uzaklaşıyor. Kafamı kaldırdığımda Ash kaşlarını çatarak beni işaret ediyor.

"Ne?"

"Berbat görünüyorsun."

"Düşündüğümünden de kötü."

Bethany'nin James Braden'ı önce ağzıyla, sonra da kıvrak vücuduyla becermesini izlemek... Kabul, kendini beğenmiş gevezeyle çıplak olmaktan hoşlanıyormuş gibi görünmüyordu. Ama bu ne burada ne de orada. O babasının ağına düşmüş bir av değil. O lanet olası bir karadul.

"Tanrım. Özür dilerim. Ne yapacaksın?"

Omuz silkiyorum. "Uzun zaman önce yapmam gereken şeyi. Sahilde mi?"

"Şu Lund denen adamla, evet. Haklı bir öfkeyle geldi ve Beth'e karşı aşırı korumacı davrandı. Köşede ona birkaç kelime mırıldandı, bir şey gösterdi, sonra da dağıldı."

Yapılacak en akıllıca şey ayrılmak olacaktır. Dönüp onun dramından ve yalanlarından uzaklaşmak. Ona kancalarını bana batırması için bir şans daha vermemek çünkü ona bir kez baktığımda kalbimin bahaneler uydurmak için ağrıyacağına ve ona karşı koyamayacak kadar zayıf olacağıma dair korkunç bir his var içimde. Bunun olmasına izin veremem. Ve son sözü onun söylemesine izin veremem. Onun yüzüne bakmak ve aileme ne yaptığını söylemek istiyorum. Açgözlülüğünün ne kadar harika bir adamı öldürdüğünü anlamasını istiyorum. Ona kardeşlerimin fotoğraflarını göstermek istiyorum, böylece erkek olmaya hazır olmadan yetim kalan çocukların yüzlerini tanıyacak. Hayatında bir kez olsun suçluluk duymasını istiyorum.

Bunu yapabilir mi?

Barın dışına çıkıp Bethany'yi Stephen Lund'a yaslanmış halde gördüğümde karnımda biriken öfke kusmaya başlıyor. Tüm vücudu sözde hıçkırıklarla sarsılıyordu. Adam onu tutuyor ve saçlarını okşuyor, sanki onu rahatlatıyor.

Bunların herhangi biri gerçek mi? Yoksa bu zavallıyı da mı dolandırdı? Sonuçta, neden Cayman Adaları'ndan gelen parayı alıp hepsini kendine almak varken bir sevgiliyle paylaşsın ki?

Hayal meyal, neden Hawaii'de mola verme zahmetine katlandığını ve Karayipler'de onu bekleyen neredeyse bir milyar doları varken neden bu hiçbir yerde olmayan barda çalışıp bu çıkmaz işi yaptığını merak ediyorum. Gizliliğinin bir parçası mı? Federalleri izinden uzak tutmak için

özenle hazırlanmış bir oyun mu? Ama o değil mi

Bu videoyla hapisten çıkmak için mükemmel bir kartın var mı? James Braden güç pozisyonunu kaybetmek istemeyecektir. Bu sırrı saklamak için her şeyi yapacağına eminim.

Her neyse. Bethany'nin aklının nasıl çalıştığını anlamaya çalışmaktan bıktım. Onunla yüzleşip buna bir son vermenin zamanı geldi.

"Hey," diye seslendim onlara.

Burnu kızarmış, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış ve gözleri ihanetle parlayarak adamın kucağından sıyrılır. "Clint Dietrich, ha? Beni daha ne kadar bu saçmalıklarla besleyecektin, seni orospu çocuğu?"

Yani kimliğimi biliyor mu? Lund'a bir bakış, keskin kaşlarını kaldırmış, bana muhbirin o olduğunu söylüyor. "Gerçeği öğrenene kadar, ki görünüşe göre hiç öğrenemedim," diye karşılık verdim. "Ama tebrikler. Şimdi sen

beni de uzun ve seçkin listenize ekleyebilmeniz için becerdiğiniz son adamın gerçek adını öğrenin."

Ağzını açarak bana doğru hamle yaptı. "Sen neden bahsediyorsun? Sana inandım. Sana geçmişimle ilgili en çirkin, en utanç verici detayları anlattım. Başka hiçbir insana söylemediğim şeyleri çünkü seni sevdim-"

"Ah, kalbim kanıyor."

Gözleri öfkeyle parlıyor, ama burnunu çekmesi ifadesindeki tehdidi dengeliyor. "Ve sen bana gerçek adını bile söylemedin. İlk gün güçlü, ateşli, muhteşem ve bana odaklanmış bir şekilde ortaya çıktığında, bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu, beni tanımak istediğine dair tüm konuşmalarının yalan olduğunu bilmeliydim. Sen sadece bilgi istiyordun. Beni kullanmak istedin." Kendini suçlayarak başını sallıyor. "Ne kadar ilgili görüldüğüne, birlikte ne kadar mükemmel hissettiğimize kanan aptal bendim. Babanız için gerçekten üzgünüm Bay Holmes. Babanızı gerçekten çok severdim. En sevdiğim müşterilerimden biriydi, babamın gerçekte kim olduğunu bilen birkaç kişiden biriydi. Size söyledi, değil mi? Buraya bilerek geldiniz. Ve diğerleri gibi beni suçladınız, çünkü ben Reed Financial'ın yüzüydüm."

Gerçekten de acı sona kadar kurbanı mı oynayacak? "Babamın oturma odamın zemininde ölmesini izledim çünkü haber çıktığında onu geri aramadın."

Bethany geri çekilir. "Bunu bilmiyordum. Özür dilerim. Vefatından dolayı kendimi çok kötü hissediyorum-"

"Boş laflarını kendine sakla, *Beth*. Asla aramayacaktın çünkü hayatının emeğiyle kazandığı paranın çalınmasında suç ortağıydın." Sonunda bunu söylemek hem iyi hem de korkunç hissettiriyor. İçimde büyüyen ve hırlayan öfke, bunu onun ayaklarına serdiğim için sırtımı sıvazlıyor.

Ama aptal kalbim hala kırılıyor.

"Ne? Ne? Hayır! O gün babanı ya da başka birini arayamadım. FBI beni *sorguluyordu*.

Benim de suç ortağı olduğumu düşünüyorlardı. Sonunda yanıldıklarımı kanıtladım."

"Hayır, federal savcıyı becerdikten sonra hesapçı ve kurnaz olduğunu kanıtladın. Tebrik ederim. Bunu babanın sefil kışını kurtarmak için mi yaptın? Yoksa başından beri parayı alıp tek başına kaçmayı mı planlıyordun?"

Bethany'nin çenesi düşer. Gözlerini kırıştırıyor, sarsılır gibi oluyor, sonra başını sallıyor, incinmiş görünüyor. "Benim hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Hakkını vermeliyim. Koşulları bilmeseydim ve kanıtları görmeseydim, yüzündeki ezilmiş ifade beni her şeyi yanlış anladığıma ve inanç eksikliğimin onun kalbini kırdığına ikna ederdi.

"*Bildiğim* şey bu. Ve bunu sana karşı kullanmayacağımı sanma."

"O zaman söyleyecek bir şeyimiz kalmadı. Bilgin olsun, James Braden ile babamın isteği üzerine yattım.

-Dört yılı aşkın süredir ona yardım etmek için yapmadığım bir şey. Ona bir daha asla yapmayacağımı söylediğim bir şey. Ama kendimi küçük düşürdüm çünkü o zamanlar Barclay'in masum olduğunu düşünüyordum. Beni federallerin Douglas Lund'un isteği üzerine bir cadı avına çıktıklarına ikna etmişti çünkü adam yüksek mevkilerde önemli kişiler tanıyordu. Hayatım boyunca örnek aldığım babam, işlemediği bir suçtan dolayı suçlanıyordu. Onun işi -hatta *benim işim*-şüphesiz çökecekti. Enerjimi ve ruhumu akıttığım her şey yok olacaktı. Önce Braden'la konuşmaya, onu ikna edebildiğim her yöntemi kullanarak ikna etmeye çalıştım. Sonunda, bana diğer tarafa bakabileceğini söyledi, ama sadece onu becerirsem. Karısı onu başka bir adam için terk ettikten altı hafta sonra boşanmıştı ve intikam seksi arıyordu. Benim yapabileceğimi söyledi. Ben de beni kullanmasına izin verdim. Sürekli ağlamak istedim. Ama başka ne seçeneğim vardı ki? Eğer yapabilseydiniz, babanızı kurtarmak için ne yapardınız?"

Otuz dakikayı aşkın bir süre boyunca yapmaya çalıştığım yorucu kalp masajını düşünüyorum. Elbette her şeyi yapabilirdim. Sevmediğim birinin beni kullanmasına izin verir miydim? Evet, hiç tereddüt etmeden. Ayrıca babamı kurtarmak için çok geç kaldıktan sonra Bethany'yi yatağa götürdüm. Bu beni daha kötü yapar mı? Hayır. O zamana kadar ona aşık olmuştum.

Bana karşı ne hissediyor?

Hayır. Onun söz konusu olduğu yerde kendime daha fazla soru sormayacağım. Her sorduğumda, beni tekrar becermesi için kendime zihinsel bir hareket alanı bırakıyorum ve o kıcını örtmekte çok iyi. Artık söylediği tek bir kelimeye bile inanamıyorum.

Bitti artık. İşimiz bitti.

"Her şey başarısız olduğunda, bacaklarını aç ve zavallı aptalın gözlerini kamaştır, ha? Bu işi biliyorsun, tatlım."

"Şu anda ciddi misin? Braden'a sessizliğinin bedelini bedenimle ödedim. Seninle kalbimle seviştim. Ama ilk günden beri bana yalan söylediğin için, duygularımın ne kadar gerçek olduğunu anlamayı beklemiyorum. Bilgin olsun diye söylüyorum, babamın Braden'la karşılaşmamı filme aldığından haberim *yoktu*. Daha sonra bana 'sigorta poliçesi' olsun diye çektiğini söylediğinde dehşete düştüm. Oh, ve performansımı nasıl geliştireceğim konusunda bana ipuçları verdi. Bilirsiniz, bir dahaki sefere benim 'yardımına' ihtiyacı olduğunda. Babamın hem bana yalan söylediğini hem de işlediği suçların bedelini bana ödetmeye hazır olduğunu aylarca öğrenemedim."

"Videoda ne olduğu ve elinizde olup olmadığı konusunda neden bana yalan söylediniz?"

"Sana içeriğini söylemedim çünkü utanıyordum," diyor sanki çok açılmış gibi. "Aşkın anlamını asla bilemeyecek ve ona kazandırabileceğim para ve yapabileceğim iyilikler dışında beni asla umursamayacak bir adama yardım etmek için kendimi fuhuşa verdim. Ve videonun yeri hakkında yalan söylemedim. Gittiğini sanıyordum. Onu nasıl buldun?"

"Bu işten sıyrılmanıza yardımcı olacak ipuçlarını neden size vereyim ki?"

Gözlerini deviriyor. "Konuşarak bir şeylerden kurtulmaya çalışmıyorum. Gerçekten bunu nasıl ele geçirdiğini anlamaya çalışıyorum. Videoyu babamın bilgisayarında buldum. Kendimi açıklamak zorunda kalırsam diye bir kopyasını flash belleğe kaydettim, sonra da makineden silmek için elimden geleni yaptım. Ama babam o noktada paranoyaklaşmıştı. Güvenliğe tüm e-postaları izletiyor ve binadan çıkmadan önce herkesin çantasını ve evrak çantasını aratıyordu. Bana bunun sebebinin aramızda sırlarımızı satan bir şirket casusu olması olduğunu söylemişti. Şimdi anlıyorum

ki, federallerin kendisine karşı bir dava açmasına kimsenin yardım edemeyeceğinden emin olmak istiyordu. Ben de flash belleği fiziksel olarak kendime postaladım. Bildiğim kadarıyla kimse posta odasını kontrol etmiyordu. Ama flash bellek evime hiç gelmedi.

Kaybolduğunu varsaymıştık. Federaller ofislerimizi basmak için acele ederken Barclay bilgisayarını yok etti. Bildiğim kadarıyla kalan tek kopyayı kendime postalamıştım. Onu nasıl buldun?"

Bret videoyu Bethany'nin dairesinde nerede bulunduğunu ya da nasıl bulunduğunu söylemedi. Ama bir zarftan bahsetti... Tesadüf mü? Kahretsin, eğer Bethany'nin doğruyu söyleme ihtimali varsa.

Hayır, bunu umut etmeme izin veremem. Her seferinde beni mahvediyor.

"Konuyla alakası yok. Görüntüleri izledim. Ve benim bakış açım göre, bir suçla itham edilmekten kaçınmak için Braden'ı yatağa götürmüşsünüz gibi görünüyor."

"Yanılmış olursunuz. Ve bir dakikalığına bile olsa ahlaki bir üstünlüğe sahip olduğunu nasıl düşünürsün? Bana söylediğin ya da yaptığın her şey yalandı." Öfkelenildi. "Biliyor musun, ilk kez aşık olmama izin verdiğimde, senin de diğer erkeklerden farklı olmadığının ortaya çıkmasına şaşırمامalıyım. Beni kullandın. Beni hiç umursamadın. Sadece intikam almak istedin. Aldın da. Umarım mutlusundur." Geri çekilip sessizce konuşmamızı izleyen Stephen'a döndü. "Beni bir yere götürebilir misin? Herhangi bir yere." Bana bir bakış daha gönderdi. "Ondan uzak bir yere."

Bu beni hemen kesmemeli. Kesiyor.

"Elbette, ufaklık." Öne doğru hafifliyor ve koruyucu bir kolla onu sarmak için hareket ediyor.

Aralarına girip kolunu tutuyorum. "Rol yapmıyordum. Öyle olmalıydı. Öyle olmasını istedim. Ama burada aptal olan biri varsa o da benim. Seni sevdim ve artık bu konuda yalan söylemek için hiçbir nedenim yok. Sana evlenme teklif edecektim." Öfkeyle kelimeleri gıcırdatıyorum. "Dün gece suçlayıcı videoyu öğrendiğimde yüzük cebimdeydi."

Neden kendimi savunuyorum? Neden bunun onun için önemli olacağını düşünüyorum ki?

Başını sallıyor, belli ki yeni gözyaşlarıyla savaşıyor. "Dur! Senin saçmalıklarına daha fazla katlanamam. Evet, muhtemelen geçmişte yaptığım tüm o berbat şeyler yüzünden bu kalp kırıklığını hak ediyorum. Tamam. İyileşeceğim. İyileşeceğim. Bu hatadan ders alıp yoluma devam edeceğim. En azından sana karşı samimi olduğumu bilerek yaşayabilirim. Ama asıl korkunç kısmı ne biliyor musun? Bana gelip gerçek adını söyleseydin ve bir zamanlar intikam almak istediğini ama fikrini değiştirdiğini söyleseydin sana inanırdım. Seni affederdim. Seni yine de severdim. Ama bu benim ölümcül kusurum: körü körüne sadakat. Bu kadar yeter. Bana yalan söylenmesinden ve kullanılmaktan bıktım. Siktir git." Serbest kaldı. "Ve geri gelme."

O hızla uzaklaşıp barın içinde kaybolurken ben öylece duruyorum. Açık tenteden onun koridorda kaybolduğunu görüyorum. Bir an sonra parlak ışıkların altında beliriyor, yanaklarını siliyor, çantası omzunda. Samantha ona sarılıyor. Andy onun başını sallamasına neden olan bir şey söyledi. Sonra arka kapıdan çıkıp kayboldu.

"Şu anda lanet suratını dağıtmak istiyorum."

Dönüp Lund'a bakıyorum. "Senin kızını da becerdim diye mi?"

Bu çok çirkin bir hareket ve keşke ağzımdan çıktığı anda sözlerimi geri alabilseydim. Ya Bethany dürüst davranıyorsa ve Stephen gerçekten sadece bir arkadaşsa? Ya gerçekten kendini değil de babasını savcılıktan korumak için tüm vücudunu verdiyse? Ya beni gerçekten sevdiyse?

Ya dinlemeyecek kadar şüpheliysem?

Bu onun sakinliğini bozmuş gibi görünüyor. "Hayır, çünkü onu mahvettin, tıpkı seni araştırmaya başladığım anda yapacağından şüphelendiğim gibi ve hiçbir şey eklenmedi. İyi bir arkadaşının kırılğan kalbini kırdın. Bethany'yi bir kez yatağa attım mı? Evet, götürdün. Sevdiği ve güvendiği biriyle seks yapmanın nasıl bir şey olduğunu hiç bilmiyordu. Ben de onun yanında olmaya çalıştım. Tutkulu değildi. Bir daha da olmadı. Ona karşı iyi olmaya çalıştım. Ve sen de multimilyoner bir

kadının

Babasının onu buluşturduğu pislikler, onu bir kış parçasından başka bir şey olarak görmeyen yabancıları. İnanın bana Barclay, Bethany'nin hayatını daha iyi hale getirmek için ne yapması gerektiğini hiç umursamıyordu. Ondan bunu bekliyordu ve o da o korkunç orospu çocuğunu memnun etmek için çok ama çok uğraştı. Başka kimsesi yoktu. En kötüsü de Braden onunla işini bitirdikten sonra kendini çok kirli, berbat ve değersiz hissetmiş. Yıllar önce bana seksten sonra hep böyle hissettiğini itiraf etmişti. Onu bu duruma soktuğu için Barclay'den nefret ediyordum. Ama ne var biliyor musun? Şu anda senden daha da çok nefret ediyorum çünkü ona babasının hissettiğinden yüz kat daha kötü hissettirdin."

İrkiliyorum ama sözleri hâlâ içimi parçalıyor. "Bana ders verme."

"Lanet olası gerçeği duymak gerek," diye kükrüyor. "Sonunda babasının tüm müşterilerini dolandırdığına dair ezici kanıtlarla karşılaşan Bethany yapabileceği en cesur şeyi yaptı, seni dürüst orospu çocuğu. Barclay'in kasasında sakladığı her şeyi aldı, şifre kayıtları üzerinden eriştiği elektronik kayıtları da dahil olmak üzere her bir parçasını didik didik etti. Sonra da hepsinin FBI'a ulaşmasını sağladı. Baban da dahil olmak üzere senden her şeyi aldığını düşündüğün kadın mı? Barclay'i ilk tutukladıklarında FBI'ın elinde sadece ikinci derece kanıtlar vardı. Bethany bunu değiştirdi. Barclay Reed'in hapse girmesinin tek sebebi o."

Sendeleyerek geri döndüm. Bakıyorum. Kelimeler kafamın içinde kendini tekrarlıyor.

Aman Tanrım.

"Bundan nasıl emin olabiliyorsun?"

"Sonuna kadar şüpheli mi?" Başını sallıyor. "Üvey kız kardeşim Nia söyledi. Kocasını Evan da Bethany'nin federallere Barclay'in özel depolama sunucularındaki dosyalarına erişim sağlamasını istemesi üzerine doğruladı. Maui'ye geldim çünkü ben de onun gibi babamın günahlarıyla yüzleşmek zorundayım. Ve bunlardan birçoğu var, bazılarını asla affedemeyebilirim. Ama aynı zamanda Bethany'nin burada olduğunu bildiğim ve acı çektiğinden ve bir arkadaşına ihtiyacı olduğundan şüphelendiğim için geldim. Barclay'in Amanda'yı hamile bırakması konusunda onu suçlamadığıma ikna etmek istedim. Kızgınlım ama kardeşim bir yetişkin. Onun kim olduğunu çok iyi biliyordu. En azından bu bokun yarısı onun suçu. Babam bunların hiçbirini duymak istemedi. Bethany'nin babasına "*V is for Vendetta*" dedi. Ve şimdi bu lanet karmaşanın içindeyiz." Başını tiksintiyle sallıyor. "Ama buradan sonra onu ben alacağım. Sen Kuzey Dakota'ya geri dön, gerçi cehennemde yanmanı tercih ederim. Bethany'den de uzak dur. Gerçek Bay Doğru gelene kadar ona ben bakacağım."

LUND dönüp kumda ilerlemeye başladığında zar zor fark ediyorum. Tek yapabildiğim dik durmak ve az önce üzerime bıraktığı bombayı işlemek.

Belki onu da kandırmıştır. Stephen'ın tüm gerçekleri yanlış bilmesi mümkün. Ama benim numaramı yutmayacak kadar akıllıysa, Bethany'nin hiçbir numarasını da yutmaz.

Peki ya Lund haklıysa? Ya Bethany bana doğruyu söylüyorsa? Ya "mantığımın" bana onun masum olduğunu söyleyen içgüdülerimin altını oymasına izin vererek hata yaptıysam?

Sikeyim. Doğru ya da yanlış, aptalca ya da değil, Stephen onu götürmeden önce onunla konuşmalıyım. Çok geç olmadan. Bir zamanlar başıma gelen en iyi şey olduğuna yemin ettiğim kadın beni sonsuza dek terk etmeden önce.

Sahilden yukarı fırlayıp bara girdim. İçeride Andy pek de heyecanlı görünmüyordu. Samantha bana ters ters bakıyor.

Ash bana yan gözle bakıyor. Lund hiçbir yerde yok. Bethany de yle.

"Nereye gittiler?" Dostuma bakıyorum. Onu bulma ve gerçeği ortaya çıkarma ihtiyacımı anlayacak biri varsa, o da o olacaktır.

"Arka kapıdan çık, otoparka doğru."

O yöne doğru giderken şortumun cebinden anahtarlarını çıkarıyorum. "Eğer geri gelirse, onu burada tut ve bana mesaj at."

"Dostum, onun asla geri geleceğini sanmıyorum."

Samantha'nın bakışları daha da buz gibi oldu. "Ne dediğini bilmiyorum ama kesinlikle yıkılmış görünüyor, seni pislik."

Eğer Bethany başından beri bana karşı dürüstse, bu çok mantıklı. Eğer dürüst olmadıysa, neden arkadaşımı ve onun bir çeşit kız arkadaşını kalbini kırdığıma ikna etmek için rol yapmaya zahmet etsin ki? Açık cevap: Yapmazdı.

Oh, lanet olsun. Bana bu kadar kötü batırmadığımı söyle.

Ama şu anda Ash, Samantha ya da diğerleriyle uğraşamam. Beth ve Lund'u onlar gitmeden otoparkta yakalayabilir miyim diye bakmalıyım.

Çift kapıdan ite kaka çıkarken, paslanmış çıkıntının altındaki verandada tökezliyorum. Neredeyse boş olan arsayı taramam birkaç saniyeden fazla sürmedi. Erkek arkadaşının ne tür bir araba kullandığına hiç dikkat etmedim, bu yüzden Lund'un onu çoktan götürüp götürmediğini bilmiyorum. Ama ikisinin de etrafta dolaştığını görmedim.

Ama ani bir acı iniltisi duydum. Bu da ne böyle? Kimseyi göremiyorum ama ses sanki binanın köşesinden geliyor gibi.

"Kapa çeneni, Junior."

Barclay Reed. O patronluk taslayan sesi nerede görsem tanırım.

Bu herifin burada ne işi var? Bethany'nin bana anlattıklarının sadece yarısı doğru çıksa bile, o korkunç bir baba ve daha da kötü bir insan. Nihayetinde, babama ve diğer Reed Financial müşterilerine ait olan paranın dolandırılmasında -hepsinde olmasa bile- en azından bir parmağı var. Ondan nefret ediyorum. Kanunlar çerçevesinde tam cezayı hak ediyor. Maui'ye adalet için geldiğime göre, onunla başlamalıyım.

Bethany hakkında ne hissedeceğime sonra karar veririm.

"Aman Tanrım!" Sesi dehşete düşmüş gibi geliyor. "Stephen'a ne yaptın? Onu öldürebilirdin."

"Ne olmuş yani? Beni dinle, seni nankör kaltak. Kanının yarısını sana ben verdim. Seni ben yetiştirdim. Ben eğittim.

Sen. Sana gümüş tepside değerli hayat dersleri verdim. Peki sen bana borcunu nasıl ödedin?"

Avlunun ahşap tahtaları birinin her adımıyla gıcırıyor. Sessizce yaklaşmaya çalışıyorum.

"Baba, sopayı yere bırak." Bethany'nin sesi titriyor.

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Orospu çocuğu onu tehdit mi ediyor?

"Sakın benden uzak durma," diye hırlıyor. "Sen beni zorlamadıkça onu senin üzerinde kullanmayacağım. Lund Junior'ın sadece ağzını kapatmaya ihtiyacı vardı. Aptal herif. Babasının en büyük günahının gayrimeşru siyah kızını tanımamak olduğunu düşünüyorsa yumuşak ve zayıf biri. Sanki Nia kimsenin umurundaymış gibi... Stephen'ın alakasız bir kadın yüzünden babasını reddetmesi ve mirasını bırakıp gitmesi çok daha aptalca olur. Eğer yaparsa, bu sadece gerçek dünyada asla başarılı olamayacağını kanıtlar ve onu öldürerek kesinlikle herkese iyilik yapmış olurum. Ama bu yüzden burada değilim. Avukatımın bugün beni arayıp federallerin bana karşı elindeki kanıtın senin kasanda sakladığım her şey olduğunu söylemesinin nedenini açıklasan iyi

olur. Beni sen mi ihbar ettin?"

"O kanıtı daireme sen yerleştirdin ki FBI benim mülkümde bulsun ve suçlu olduğumu düşünsün," diye kuşkuyla karşılık veriyor. "Ne yapmamı bekliyordun?"

"Yedek bir stratejim olmalıydı. Sana gezegendeki en iyi avukatları tutardım. En azından sadece birkaç yıl yataydın. Sen gençsin. Kendini toparlayabilirsin. Ben yaşlı bir adamım."

"Altmış yaşında bile değilsin."

"Hapse girmek için hâlâ çok yaşlısın."

Vay anasını. Barclay Reed'in nesi var diye sormayacağım bile. Belli ki her şey. Tabii, Lund'un sahilde bana söylediği her şeyi doğruluyor gibi görünüyor. Ama şu anda bir şey çok açık ve çok daha önemli: Bethany tehlikede.

Konuşmanın geri kalanı umurumda değil. Elbette, başka sorularım da var. Eninde sonunda anlamak isteyeceğim. Ama şu anda tek umursadığım Bethany'yi hayatta tutmak.

Barclay'in beyzbol sopası olması beni çok endişelendiriyor. Beni Lund gibi bayıltmasına izin veremem yoksa Beth'e bir faydam olmaz. Sürpriz unsuruna ihtiyacım var. Ya da yardıma ihtiyacım var.

Birden omzumda ağır bir el hissettim.

İrkilerek döndüm ve Paul Daniels'ı arkamda, gürültülü gömleğiyle, parmağını dudaklarına götürürken buldum.

Sessiz olmamı mı istiyor? Siktir et. Beth'i Barclay'in merhametine bırakamam. Belli ki hiç merhameti yok çünkü tıpkı onun dediği gibi, o bir sosyopat. Sadece kendini önemsiyor.

Daniels'ın elinden kurtulup ileri atılmaya hazır bir şekilde Bethany'nin babasını nasıl durduracağıma odaklanıyorum. Bu kez, eski müşterisi kaslı parmaklarını koluma dolayarak beni geri çekiyor ve tekrar sessiz olmamı işaret etmeden önce bana sessiz, gök gürültüsü gibi bir kaş çatıyor. Neden? Sürpriz unsurunu Barclay'e karşı mı kullanmak istiyor? Ya da Beth'e karşı?

Sonra cebinden 9 mm'lik bir tabanca çıkardı ve bana korkunç bir gülümseme gösterdi. Kanım dondu.

Vurgulayarak başımı sallıyorum. Ona zarar veremez. Bethany Banks'i hayatımdan çıkaramaz.

Onsuz yaşamaya hazır değilim.

Bunun farkına varmak beni şaşırtıyor ama şimdilik bunu bir kenara bırakıp önümdeki tehditle ilgilenmek zorundayım.

"Koş, Beth! Koş!"

Babasından kaçabilmesini umarak Daniels'ın yüzüne dönüyorum ve onunla kurşunu arasında durmaya hazırlanıyorum.

Kısa boylu adam hırlayarak beni yolumdan itti. "Aptal orospu çocuğu."

Verandadan çıkıp alacakaranlığa karışan ayak seslerini duyduğumda omzum duvara çarpıyor. Daniels'a doğru dönerken Barclay yüzünde öldürücü bir ifadeyle köşeden dönüyor ve bakışlarını bana yöneltiyor.

Ta ki eski müvekkilinin silahı tuttuğunu görene kadar.

Yüzü asılır ve iki elini kaldırarak başını sallar. "Paul... Burada olmana sevindim. O küçük sarışın hırsize bize çektiği tüm acıların bedelini ödetmeme yardım edebilirsin. Herkesin ona komplo kurmaya çalıştığını düşünmesini istiyor ama-"

"Siktir git, Reed. Bitti artık. Söylediğin her şeye kulak misafiri oldum. Tuzağa düşürülen biri varsa, o da oydu. Ne de olsa yatırım yapmam için onu bana teklif etmekte bir sakınca görmedin. Onun senin kızın olduğunu bildiğim için yaptığın her şey daha da korkunç. Ne tür bir baba kendi çocuğunu yok etmeye çalışır? Ve ne tür bir pislik ölmek üzere olan bir adamın çocuklarına bırakmak istediği serveti çalar? Cehennemde çürümeyi hak ediyorsun, seni lanet olası pislik."

Daniels silahını kaldırdı.

"Hayır!" Barclay yalvarıyor.

"Yapma!" Birden Beth'in sesini duyuyorum ve başımı kaldırdığımda onu babasının omzunun on adım ötesinde dururken buluyorum. "Korkunç şeyler yaptı, biliyorum. Kanserin için de üzgünüm. Ama adaleti kendi ellerimizle sağlayamayız."

Benim yaptığım gibi.

"İnanın bana, bunu düşündüm," diye devam ediyor. "Bana ne yaptığını anladığımda, *gerçekten yapmak* istediğim zamanlar oldu, ama onun kaderi sana bağlı değil. Ya da bana. Hayatımın geri kalanını onun için heba etmek istemedim. Sen istiyor musun? Gerçekten mi?"

"Hayatım çoktan sona erdi," diye homurdanıyor.

Daniels lanet tetiği çekecek. Bunu sesinden anlayabiliyorum.

O bir saniyede Bethany'nin babasına doğru atıldığını görüyorum, sanki onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmaya niyetliymiş gibi. Ona izin veremem. Daniels adaleti değil, soğukkanlı bir cinayeti yerine getirecek.

Seçim yapmak için tek bir anım var ama başka seçeneğim yok. Bethany'yi korumak zorundayım, bu babasının ölmesi anlamına gelse bile. O yaşamalı.

Barclay'in eski müşterisi tetiği çektiği anda, kükreyen bir sıçrayışla onu tehlikeden uzaklaştırıyorum. Atışı sessiz cenneti paramparça etti. Yakındaki kuşlar ciyaklayarak gökyüzünün güvenliğine doğru uçuyor.

Bardaki turistler çığlık atıyor. İnsanlar dışarı fırlıyor. Ve Bethany'nin babası kanlı bir yığın halinde betona yığılır.

ON İKİNCİ BÖLÜM

"İYİ MİSİN?" Bethany'ye sordum.

Çatışmadan bu yana saatler geçti. Babası gözlerinin önünde öldüğünden beri. Barclay Reed hak ettiğinden daha hızlı ve kolay ölen duygusuz bir orospu çocuğuydu. Ne de olsa kendi babamın ölmesinin sebebi o ve Maui'ye gelme sebebim olan adaletin sonunda yerini bulduğunu görmekten çok memnunum. Ama şu anda bunun pek önemi yok. Bethany'ye, tüm çocukluğu boyunca örnek aldığı adamın beklenmedik bir şekilde ve şiddetle son nefesini verişini izledikten sonra yaşadığı dehşete ve iç burkan üzüntüye odaklanmış durumdayım.

"İyi," diye mırıldanıyor, bakışlarıma karşılık vermiyor.

Bu bir yalan. O iyi değil. Sadece bitkin değil. Duygusal olarak tükenmiş durumda.

Morgda yatan Barclay Reed'in yanı sıra Stephen Lund da kafasına aldığı bir darbe sonucu beyin sarsıntısı geçirdi. Gözlem için hastanede ama bir iki gün içinde iyileşir. Polis Paul Daniels'i cinayetten tutukladı, Bethany ve benimle uzun uzun görüştü, sonra da irtibat halinde olacaklarına dair güvence vererek ayrıldı. Umarım bunda biraz teselli bulur.

Telefonuma baktığımda saatin neredeyse akşam on olduğunu görüyorum. Akşam boyunca Ash bize şişe şişe su getirdi. Samantha salatalar ve aperatifler, hatta birkaç top dondurma getirerek Bethany'yi yemeye ikna etmeye çalıştı. Her lokmayı reddetti ve şimdi düşmeye hazır görünüyor. Onun için endişeleniyorum.

Kadın cehennemi yaşadı. Bir saat içinde kalbini kırdım ve babasını kaybetti. Tüm bunlara rağmen dedektiflerin sorularını açık ve net bir şekilde yanıtladı. Sesi titriyordu ama asla gözyaşlarına yenik düşmedi. Şimdi gözyaşlarının serbest bırakılmak için pusuda beklediğini görüyorum. Normalde, kollarımı ona dolar ve ona güç verirdim, tüm dertlerini bana anlatması için onu cesaretlendirirdim. Aslında, bunu çok isterdim. Çaresizim. Ama o bana yaslanmayı reddediyor. Benimle neredeyse hiç konuşmuyor.

Kendimden başka suçlayacak kimsem yok.

Keşke tüm bu öğleden sonrayı tekrar yaşayabilseydim. Geriye dönebilseydim, kimliğim konusunda ona karşı dürüst olabilseydim, sonra onu benimle oynamakla suçlamadan önce sorular sorabilseydim, kendime her hikâyenin iki tarafı olduğunu hatırlatabilseydim... Elbette bunların hiçbirisi babasını kurtaramazdı. Paul Daniels kendi payına düşeni almaya kararlıydı ve gerçeği Barclay Reed'in ağzından duyduğunda, bunu elde etmek için hapse girmeye hazırdı. Günleri zaten sayılı olduğu için belki de bu bir sürpriz değildi. Ama ben onun ani kaybını, güvensizliğim ve ihanetimle birleştirdim. Durumu anladığımı sandım, bu yüzden koca ağzımı açtım ve en kötü şeyleri söyledim. Çok fena yanılmışım.

Bu durumdan nasıl kurtulacağız? Ya da dönebilir miyiz? Bizi sonsuza dek yok mu ettim?

Bu endişelere rağmen, düşmeye bu kadar hazır görüldüğünde yardım edemiyorum. "Tatlım..."

Onu bir sandalyeye doğru yönlendirmek için dirseğini tuttuğumda, Bethany iki büklüm oluyor.

"Dokunma bana." İç çekerek onu bırakıyorum ve bir şekilde ellerimi ondan uzak tutmayı başararak geri çekiliyorum. Ama bu bir mücadele.

Bethany'ye dokunmak, onu rahatlatmak çok doğru geliyor.

"Kaybınız için üzgünüm," diyorum onun yerine. "Babanla son zamanlarda zor bir ilişkiniz olduğunu biliyorum ama sevdiğin birini kaybetmek her zaman acı verir."

Sanki devam etmek için kendine güç vermeye çalışıyormuş gibi kollarını ortasına sarıyor. "Muhtemelen olması gerekenden daha fazla. Ama çocukluğumda olumlu bir etkisi oldu. Hiçbir şey istemediğimden emin oldu, beni iyi eğitti ve benimle zaman geçirdi. Bunun için her zaman minnettar olacağım. Şu an sadece şoktayım. Eminim onun yasını tutacağım ve sonunda ne düşündüğüm gibi bir adam olduğunu ne de artık yanımda olduğunu kabul edeceğim. Herkese yaptığı her şey için onu affetmek zaman alacaktır."

Doğru. Şimdiden onu affetmeyi düşünmesi küçük bir lütuf. Daha önce affetmiş olsaydım, Bethany'yi sahte bahanelerle takip edecek kadar aptal olmazdım. Ve kalbim sökülüp alınmazdı. Muhtemelen sadece hak ettiğimi alıyorum... Ama sonunda ruhunda babası için merhamet bulabilirse, huzur bulacaktır. Elbette bir yanım, bir gün beni de affedip affetmeyeceğini merak etmekten kendini alamıyor.

"Sen hazır olduğunda iyileşme gerçekleşecek," diye mırıldanıyorum. "Ve artık sana zarar veremeyecek olmasının küçük bir teselli olduğunu biliyorum-"

"Ama önemli bir şey. En azından artık mahkeme olmayacak. Adımın artık çamurda sürüklenmemesi beni rahatlatacak. Gerçek ortaya çıkabilir ve ben de onun gölgesinden kurtulup hayatıma devam edebilirim."

"Eninde sonunda bunlar olumlu şeyler gibi gelecektir."

Bethany dönüp bana doğru bakıyor. "Evet, ama umurundaymış gibi davranma. Yalanlarını yeterince duydum zaten. Daha fazlasına ihtiyacım yok."

"Tatlım-" "Bana öyle deme."

İçimi çektim. "Gerçekten üzgünüm Beth. Seni suçladığım her şey için. Sana söylediğim her yalan için. İçin-"

Bir elini kaldırdı. "Artık bir önemi yok. Almak için geldiğin cevapları aldın. İstedğin adaleti elde ettin. Babamın boşanmasının kesinleşmesini bekleyerek haftalar önce güncellediği vasiyeti her şeyi bana bırakıyor. Umarım kurbanların çalınan paralarından geriye kalanların izini sürebilir ve onları siz de dahil olmak üzere herkese iade edebilirim. Bunun ötesinde, senin ve benim söyleyecek başka bir şeyimiz yok. Benimle bir daha iletişime geçmezsen çok iyi olur."

Oh, lanet olsun.

Ama ona söylemem gereken o kadar çok şey var ki. Kendimi gezegendeki en aptal ve haklı salak gibi hissettiğimi. Ona karşı dürüst olmadığım için pişman olduğumu. Ama en önemlisi, onu sevdiğimi. Bethany şu anda bunların hiçbirini duymaya hazır değil. Anlıyorum. Yine de bizden vazgeçmeyeceğim. Ona aşık olmuş olabilirim çünkü onun "suçlarını" ortaya çıkarmak için bu devasa yalanı düzenledim ve bundan çok pişmanım. Ama birlikte geçirdiğimiz zamanın bir anından bile pişman değilim.

"Kardeşlerini aradın mı?"

Başını iki yana sallar. "Barclay'in ölüm haberini telefonda vermem gerektiğini sanmıyorum. Herkesi bir araya toplayıp yüz yüze söylemek daha iyi olur."

"Haklısın. Çantayı al, seni götü-"

"Hayır, kendi yolumu bulacağım. Seni görmek, seninle vakit geçirmek, hatta seninle aynı odada olmak bile istemiyorum. Evden taşınıyorum, sen de kira kontratıyla istediğini yapabilirsin. Bitti

Clint. İlişkimiz bitti."

Sözleri fiziksel bir darbe gibi acıtıyor ama artık tartışmanın bir anlamı yok. Her şeyi berbat ettim ve yapabileceğim tek şey ona ihtiyacı olan zamanı ve boşluğu vermek ve bir gün bizi tekrar bir araya getirme fırsatına sahip olacağımı ummak.

"Araban yok ve Stephen'ı hastaneden taburcu etmiş olsalar bile araba kullanacak durumda değil. Seni Maxon ve Keeley'nin evine götüreceğim. Hatta kardeşlerine olanları anlatmana yardım ederim, böylece bunu tekrar tek başına yaşamak zorunda kalmazsın. Sonra, hâlâ gitmemi istiyorsan, giderim." Yüzünü avuçlamadan duramıyorum. "Ama geri döneceğim. Sana aşık olduğumu ve sana karım olmanı teklif etmeye niyetli olduğumu söylediğimde ciddiydim."

Bethany bütün gün ağlamamıştı ama şimdi benim sözlerim onu gözyaşlarına boğuyor.

"Yapma. Sadece...yapma." Zorluyorum ve o buna dayanamıyor.

Yavaşça elimi bırakıyorum. "Tamam. Bu gece bu konu hakkında daha fazla konuşmayacağız. Sadece seni kardeşinin evine sağ salim götürmeme izin ver."

Tereddüt ediyor, sonra başını sallıyor. "Sadece oraya giden en hızlı yol olduğu için ve ne olduğunu bilmeyi hak ettikleri için."

Barın arka kapısından çıktık, muhtemelen son kez. Andy'ye geri dönmeyeceğimi söylemiştim. Artık bu işte çalışmama gerek yok. Bethany'nin de döneceğinden şüpheliyim. Yas tutması gerekiyor. Ve nasıl ben artık Kuzey Dakota'daki evimde olmaya dayanamıyorsam, onun da babasının ölümünü izlediği yerde çalışmak isteyeceğinden şüpheliyim.

Hana giden yol gergin ve sessizdir. Maxon'a mesaj atar ve aileyi kendi evinde toplamasını söyler. Bu önemlidir ama nedenini söylemeyi reddeder. Maxon kabul eder, sonra telefonunu karartır ve kendinden geçer. Penceresinin dışındaki karanlık gecede gördüğü her şey dikkatini çekiyor gibidir. Ya da belki de bu benden kaçmanın bir yoludur.

Maxon ve Keeley'nin pansiyonuna yaklaşıyoruz ve Bethany'yle geçirdiğim son zamanın da akıp gittiğini hissediyorum. Mantıklı düşünmeye çalışıyorum. Yarın hâlâ adada olacak. Yanımdan çok uzaklaşmasına izin vermeyeceğim. Çok zorlamadan onu sevdiğimi ve yanında olduğumu hissettirmenin küçük yollarını bulacağım. Şu anda beni istemediğini düşünüyor, ama bir gün ona değer verecek, kendini ona adayacak bir sevgili istediğini anlayacak. Ben bekliyor olacağım. Üzgün olduğumu ve buna layık olduğumu kanıtlamaya hazır olacağım. Ondan af dileyeceğim. Sonra onu benim için doğru kişi olduğuna ikna etmek için ne gerekiyorsa yapacağım. O benim seveceğim tek kadın.

Yine de, ya o gün hiç gelmezse? Ya bunlar Bethany ile geçirdiğim son anlarsa?

Panik içimi kemiriyor. Eğer bir şey söylemezsem, benim için intikamdan başka bir şey ifade etmediğini düşünerek gidecek mi? Bu son anlarda sessiz kaldığım için yalnız hayatımın geri kalanında pişmanlık duyacak mıyım?

Onun eline uzandım. "Bu gece seninle gurur duydum, Beth." Bir kez olsun elimi geri çekmedi. Cevap da vermedi.

Sessizliğin içinde devam ediyorum. "Bu gece babanla yaşadıklarının başa çıkılması en zor şeylerden biri olduğunu kişisel deneyimlerimden biliyorum. Bir babanın ölümü sizinle kalır ve sürekli olarak onu kurtarmak için ne yapabileceğinizi merak edersiniz."

Sonunda kaşlarının arasında hafif bir çatıklıkla bana döndü. "Bunu zaten merak etmiştim."

"Cevap hiçbir şey. Paul Daniels bir görevdeydi ve sen onu durduramazdın. Tıpkı benim babamın kalp krizini önlemek için bir şey yapamadığım gibi. Baban düşmanlar edindi. Babam sağlığına

dikkat etmedi. Bazen bazı şeylerin kontrolünüz dışında olduğunu kabul etmek en zor derstir. Keşke seni kaybetmeden önce kabul etseydim dediğim bir ders."

Bethany elini çeker. "Yapma."

Geri çekiliyorum. Yapmak zorundayım. "Polisi ve sorularını soğukkanlılıkla ve mükemmel bir şekilde idare ettiniz. Hiç şaşırmadım. Sen güçlüsün, Beth. Haftalar önce babanla bağlarını koparman gerektiğini anlayacak cesarete ve bağımsızlığa sahiptin. O gittiğine göre artık profesyonel olarak devam edeceksin ve başarılı olacağından hiç şüphem yok."

Yavaşça başını sallar. "Babamın geleceğimi elimden almasına izin vermeyeceğim. O zaten geçmişimi çok fazla lekeledi. Yatırım danışmanlığında çok iyiyim ve yaptığım işi seviyorum. Multimilyonerler ve Wall Street kodamanları bana bir daha asla güvenmeyebilir, ama sorun değil. Gelecek kendi şartlarımla yüzleşeceğim. Bu en başından beri yapmam gereken bir şeydi."

"Nereye gideceksiniz?" Hana yanaştığımızda sordum.

Bethany ile zamanım dolmak üzere ve bu beni öldürüyor.

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. San Diego'da korkunç anılardan başka bir şey yok. Muhtemelen artık karşılayamayacağım kadar pahalı dairemi satın evim diyebileceğim başka bir yer bulurum. Ya sen?"

Bethany neredeyse ben de orada olacağım ama o bunu duymaya hazır değil. "Kuzey Dakota'dan ayrılacağım. Orada işime göz kulak olan adam onu satın almak istiyor. Ona izin vereceğim. Babamın sigorta acentesinin satışı önümüzdeki bir ya da iki hafta içinde tamamlanacak. Küçük kardeşlerimin ikisi de üniversitede. Sanırım ben de evim diyebileceğim bir yer arıyor olacağım. Ve bununla birlikte yeni bir iş." Sonra bir risk alıp tekrar elini tutuyorum. "Ama orası neresi olursa olsun Beth, seni düşünüyor olacağım. Ve sadece seni. Bana asla inanmayabilirsin çünkü sana göstermem gereken şekilde göstermediğimi biliyorum ama seni seviyorum. Beni düşündürme şeklini seviyorum. Seni anlamam için bana meydan okumanı seviyorum. Sonunda duvarlarının arkasına geçip gülümsememe izin vermeni seviyorum. Vücudunu bana verdiğinde, bunu tamamen yapmanı seviyorum. Hepsinden önemlisi, gücünü ve cesaretini seviyorum. Babanın ya da başka birinin seni yenmesine izin vermemeni seviyorum. Gerçek ve doğru olmanı ve bana varsayımlarımı görmezden gelme ve kalbimi dinleme konusunda çok şey öğretmeni seviyorum."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece yere bakmaya devam ediyor, arada bir titreyen eliyle ıslak yanaklarını siliyor.

"Beth..." Bana bakması için çenesini eğiyorum.

İri gözleri, ağzını büken acı ve yüzünden aşağı akan gümüşü yollar beni parçalıyor. O pislik babasının onu kırmasına izin vermedi ama ben verebilirim. Bundan ve onu incittiğim için kendimden her şeyden çok nefret ediyorum.

Bethany bana ikinci bir şans vermezse, en büyük pişmanlığımın o olacağından hiç şüphem yok.

Bakışlarımızdaki samimiyete daha fazla dayanamıyormuş gibi gözlerini kapatıyor. Eğilip onu tutkuyla öpmek, söylediğim her kelimede ciddi olduğuma onu ikna etmek istiyorum. Aramızda sadece birkaç santim var... Ama şu anda ihtiyacı olan şey bu değil.

Onun yerine dudaklarımı usulca dudaklarına bastırıyorum, bir nefes, bir fırça. Bir veda.

Geri döndüğümde Maxon, Griff, Noah ve Evan'ın lanai'de asık suratla beklediklerini görüyorum. Az ötede, büyük odada toplanmış, başları birbirine eğik, elleri kenetlenmiş kadınları görüyorum. Bethany'ye doğru bir bakış atıyorum. Herkesi gördüğü için rahatlamış görünüyor ama o an geldiği için gerginlikten de öte.

"Bana ihtiyacın olursa buradayım," diye söz veriyorum.

Başını sallar. "Ben hallederim. Bu yapmam gereken bir şey. Gitsen ve geri dönmesen daha iyi

olur."

Cevabından dolayı incindim ama şaşırmadım. "Kendine iyi bak. Herhangi bir konuda bana ihtiyacın olursa ya da beni istersen, tek yapman gereken aramak."

"Körü körüne sadık olmaktan bıktım. Ve sen de sana güvenemeyeceğimi kanıtladın."

Ben cevap veremeden Maxon ve Noah kapıma gelip açıyorlar. Bethany diğer tarafta arabadan iniyor ve Griff onu doğruca bekleyen kollarına çekiyor.

"Biliyoruz," diyor en büyük ağabeyi hüzünle. "Bu büyüklükteki bir adada haberler hızlı yayılır."

En azından Bethany haberi vermek ya da her şeyi tekrar açıklamak zorunda kalmayacaktır. Bunun yerine Griff ve Evan onu evin içine götürür. Tüm kadınlar ayağa kalkıp onu selamlıyor, Harlow ona ilk sarılan ve hem şefkat hem de taziyelerini sunan kişi oluyor. Bethany bu gece yalnız olmayacağı için çok rahatladım.

Diğer iki adama "Beth için burada olduğunuz için teşekkürler," diyorum.

"Gerçekten çok üzgün." "Öyle olduğunu biliyoruz," diye beni temin ediyor Maxon.

"Sadece ölmekle kalmadı, o orospu çocuğunun ölümünü de izledi..." Noah yüzünü buruşturuyor.

Maxon bir küfür savurur. "Onun için üzgünüm. Babamdan nefret ederdim ve eski bir müşterimin onu öldürmesine ne şaşırdım ne de üzüldüm. Ama akıl sağlığımı korumak için onu uzun zaman önce hayatımdan çıkardım. Bethany onun gerçek yüzünü ancak birkaç hafta önce fark etti ve kendisini büyüttüğünü sandığı masalsı babasıyla gerçekleri bağdaştıramadan o da gitti."

Aynen öyle. "O yas tutuyor. Onu önemseyen insanlara ihtiyacı var." "Biz varız. Ve sen de onun yanındasın."

Başımı salladım. "Bitti. Paylaşmak isterse açıklamasına izin vereceğim. Şu anda onun isteklerine saygı duyup gitmekten başka bir şey yapamam."

Noah kaşlarını çatıyor. "Ondan uzaklaşıyor musun?"

"İsteyerek değil." Ve sonsuza dek değil. "Benden bunu istiyor. Ve... acı çekmeyi hak ediyorum."

"Whoa. Yavaş ol." Harlow'un kocası bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. "Vaz mı geçiyorsun? Sana en çok ihtiyacı olduğu anda mı?"

Açıklamak için ağzımı açıyorum ama Maxon elini yüzüme doğru sallıyor. "Anlıyorum. Bir sebepten dolayı fedakarlık yapıyorsun. Bu bir hata. Belki de bu benim bakış açım çünkü acımasızlık damarlarımda var. Bu bir Reed özelliği... Kalbini tanımamakla birlikte. Bethany şu anda bu durumda. Eğer sadece aklımın sesini dinlemiş olsaydım, dünyanın en iyi kadınıyla evli olmazdım ve güzel bir kızım olmazdı."

"Aynı şey Harlow için de geçerli," diye araya giriyor Noah. "Aramıza ne kadar sık mesafe koymaya çalıştığını anlatamam."

Israrcı ve inatçı olduğum için çok mutluyum."

İtirafı beni şaşırttı. Her zaman çılgınca mutlu olduklarını sanıyordum. Birilerinin farklılıklarının üstesinden gelip mutluluğu bulduğunu bilmek güzel. Sadece bunun Bethany ve ben olacağından emin değilim.

"İçinizden biri eşini aldattı mı?"

Gülme modunda olsaydım, birbirinin aynısı olan kaş çatmaları komik olabilirdi.

"Hayır," diye itiraf ediyor Noah.

Maxon başını sallar. "Ama başka bir sürü boktan şey yaptım. Güven bana. Bethany'yi seviyor musun?" "Evet." Payımı almaya geldim... ama kalbini kaybeden ben oldum.

"O zaman sana yardım edeceğiz."

"Neden?" Geçici bir merak. Yardım etmesi ya da etmemesi sonucu değiştirmeyecek.
Bethany beni istediğine kendi karar vermeli. "İlk tanıştığımızda benden pek hoşlanmamıştın."

"Yapmadım. Ama kardeşim seninle ne kadar çok vakit geçirirse, kabuğundan o kadar çok çıktı. Hiçbirimiz onun savunmasını aşmayı başaramamıştık. Siz geçtiniz. Şimdi ondan vazgeçersen, sadece kendi içine çekilir. Ve ben de Griff gibi bu yoldan gittiğimden beri kırılğanlaşacak. Eğer onu seviyorsan, bunun olmasına izin verme."

Beth'e bakıyorum. Eşler teselli ve desteklerini sunmak için uzanıyorlar... ve şimdiden onun uzaklaştığını görüyorum.

"İnanın bana, sonsuza dek çekip gitmeye niyetim yok ama yas tutmak için zamana ihtiyacı var. Beni affedip affedemeyeceğini anlamak için de zamana ihtiyacı var. Yine de uzağa gitmiyorum. Ondan tamamen vazgeçmeden önce bana beni *asla* sevmeyeceğini söylemesi gerekecek."

Maxon onaylayarak gülümsüyor ve omzuma vuruyor. "Mükemmel. Onun üzerinde çalışmaya devam et. Biz yardım edeceğiz. Kendine gelecektir."

Sadece umut edebilirim.

Noah başını sallar. "Neden bu gece burada kalmıyorsun ve sabah o dinçken geri gelmiyorsun? Şu anda hayat boyu sürecekararlar verecek durumda değil. Yarın her şey çok daha farklı görünebilir."

Bundan şüpheliyim, ama başımı salladım ve çocuklarla rakamları değiştirdim. "Geri geleceğim. O zamana kadar benim için ona iyi bak, olur mu?"

Maxon başını sallar. "Tamamdır."

Arabama bindiğimde, iki adamın ailenin geri kalanına katılıp başsağlığı dilediklerini ve kucaklaştıklarını görmek beni memnun ediyor. Bethany'nin onların tesellisinden ya da desteğinden kaçmasına izin vermiyorlar. Şu anda onu terk etmekten ne kadar nefret etsem de, kollarımı tekrar ona dolayana ve güvенеbileceği adam olduğumu kanıtlamaya başlayana kadar emin ellerde olacağını biliyorum. Ta ki aşık olduğu adam olduğuma içten içe inanana kadar.

Daha dün, gün aydınlıkken ve olasılıklar sonsuz gibi görünürken taşındığımız daireye uğruyorum. Ama şimdi nereye baksam Beth'i görüyorum. Burada kalamam. Burası çok lanetli. Aklımı kaybetmeden onu bu kadar özleyemem. Bunun yerine bir duş alıp temiz kıyafetlerimi değiştirdikten sonra beni bir bira ve bir kulakla karşılayan Ash'in evine gidiyorum.

Boktan kanepesinde nihayet uykuyu bulduğumda şafak sökmek üzereydi. Birkaç saat sonra uyandığımda kendimi dinlenmiş hissetmiyorum ama Bethany'yi geri kazanmaya başlamaya hazırım.

Saat ondan biraz önce hana vardığımda Maxon beni ağzını sert bir şekilde kapatarak karşıyor. "O gitti. Özür dilerim. Denedik... Adadan ayrılıyor. Dürüst olmak gerekirse, nereye gittiğini ya da geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyorum."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

*Üç ay sonra Los
Angeles*

BETHANY

Eteğimi düzeltirken elim titriyor, sonra sakinleştirmek için parmaklarımı gergin mideme bastırıyorum. Üstümde, güneşli bahar gökyüzü beni Kaliforniya mavisıyla sarıyor. Arkamda, arabamın kapısı açık duruyor. Kalayım mı, gideyim mi? Ama cevabı biliyorum. Ya şimdi ya da asla. Yap ya da öl.

Ben görevdeki bir kadını. Görevim bu.

Arabamın kapısını kapatıyorum, aracı kilitlemek için fob'a basıyorum ve önümdeki muhteşem ama tanıdık olmayan eve bakıyorum. Jason Mraz'ın "I Won't Give Up" şarkısının artık tanıdık gelen tınıları kafamın içinde süzülüyor ve öğrenecek çok şeyimiz olsa da buna degeceğimizi haykırıyor.

Bugün, bunun doğru olup olmadığını öğreneceğim. Clint Holmes'un Maui'de bana karşı hissettiğini iddia ettiği şeylerin gerçek olup olmadığını kesin olarak anlayacağım.

Öyle olmasaydı, ilişkimize bir şans daha vermem için beni cesaretlendiren bir avuç başka şarkının yanı sıra sebat etmekle ilgili türküyü de bana gönderir miydi? Pek olası görünmüyor. Artık Reed Financial dolandırıcılığı hakkında aradığı tüm cevaplara sahip. Adaleti de sağladı. Benden başka ne isteyebilir ki... benden başka?

Hayır, Clint birkaç hafta önce gönderdiği şarkı listesini derlemedi. Keeley yaptı; bunu kabul ediyor. Ama tüm bu duyguları hissettiğine yemin ediyor.

Müziğin bir terapi olduğunu hiç düşünmemiştim ama anlaşılan Keeley'nin zor duygularla başa çıkma yöntemi bu. Başta aptalca gelmişti ama şimdi nedenini anlıyorum. Her şarkıyı ayrı ayrı seçtim. Sting'in "Fortress Around Your Heart" şarkısı bana aramızdaki savaşı kafasının içinde yarattığını ve yalanlarının savunmamı yükseltmemi neden olduğunun farkında olduğunu söylüyor. Bryan Adams'ın "Please Forgive Me" şarkısı kalbimi eritiyor. Beni çok sevdiği için af dileyen bir adamı nasıl reddedebilirim? Dün, Incubus'tan "Dig" yüksek rotasyondaydı. Evet, hepimizin zekice bağlanan ve çoğalan bir zayıflığı var. Ben suçluyum, bu yüzden onu mükemmel olmadığı için suçlayamam.

Ama ona tekrar güvenmeye

cesaret edebilir miyim?

Denememeye cesaret

edebilir miyim?

Şimdiye kadar bu soruyla başa çıkmaya hazır değildim çünkü son üç ay cehennem gibiydi. Maui'deki son sabahımda Maxon ve Keeley'nin evinden gözyaşları, sarılmalar ve irtibatı koparmama sözleriyle ayrıldım, sonra bir taksiyle hastaneye gittim, Stephen'ın taburcu işlemlerine yardımcı

oldum ve onu bulduğu geçici kiralık eve yerleştirdim. Kendini daha iyi hissediyor olmalıydı çünkü Skye adında güzel bir sarışın olan evin bekçisine bakmaya başlamıştı bile. Los Angeles'a dönmek için kırmızı uçağıma atlamadan önce

Gece bana Clint'ten kaçmakla delilik ettiğimi çünkü o adamın beni sevdiğini söyledi. Bir gece önce olanlardan dolayı duyamayacak kadar şoktaydım.

Babamın ölümünden bir hafta sonra San Diego'da defnedildi. Tören kısa sürede kabus gibi bir medya sirkine dönüştü. Neyse ki kardeşlerim gelmişti, Griff hariç, o da Britta'yla birlikte ikinci güzel oğulları Grayson'ın doğumu için geride kalmıştı. Ama Maxon beni koruyup kolladı. Harlow elimi tuttu. Evan basını savuşturdu.

Kardeşlerim bizi doğuran adama saygılarını sunmak için değil, *bana* destek olmak için geldiler. Çok etkilenmişim ve o zamandan beri hiç tereddüt etmediler. Barclay'in yalanları ve patavatsızlıklarından bir tek iyi taraf çıktıysa, o da ailemdir. Kaliforniya'ya dönmüş olmama rağmen son birkaç aydır daha da yakınlaştık.

Ama onları özlüyorum. Hem de çok.

Maxon cenaze töreni sırasında Barclay'in intikamcı karısı Linda'nın bana fazla yaklaşmamasını da sağladı. Barclay'in mirasından kalan her şeyin bana kaldığını ve sevgilisi Marco'nun onu daha zengin bir hayat kadını için terk ettiğini öğrendiğinde, kadın beni öldürmekle tehdit etti. Geçen ay, Reed Financial skandalındaki tüm suçlamalardan suçlu bulundu - komplo, yardım ve yataklık, kara para aklama. Hayatının geri kalanını hapiste geçirecek. Kardeşlerimden hiçbirisi buna şaşırılmış ya da üzülmüş görünmüyordu. Bu trajik sonla karşılaşan kadının, çocuklarından hiçbirinin gözyaşı bile dökmeyeceği kadar korkunç bir insan olması ne kadar üzücü. Öte yandan, Barclay ile otuz beş yıl evli kalmak onu da muhtemelen Barclay gibi sapkın ve çıkarıcı birine dönüştürmüştü.

Clint babamın cenazesine de gelmişti. Ayrıldığımızdan beri onu ilk ve tek görüşümdü. Onunla göz göze gelmenin beni etkilemeyeceğini umuyordum. Ne de olsa bana yalan söylemişti. Bana ihanet etti. Beni sevmediği halde ruhumu açığa çıkarmam için beni kandırdı. Ama bizi ayıran otuz metre boyunca birbirimize bakarken yüzündeki ifade çok farklı bir şey söylüyordu. Onu orada hissettim, endişe ve pişmanlık doluydu ve inanmayı o kadar çok istiyordum ki bu kalbimi parçaladı.

Yine de, Maui'deki sözleri ve özlem dolu bakışları yalan olduktan sonra nasıl yapabiliyordum?

Tören için güzel bir sempati buketi gönderdi. Sonrasında konuştuk ama bana baskı yapmadı. Bana dokunmadı da... içten içe dokunmasını dilesem de. Bunun yerine, eğer istersem ya da ona ihtiyacım olursa hemen geleceğini, soru sormayacağını ya da bir beklentisi olmadığını söyledi. Sonra beni sevdiğini fısıldadı.

Bunu duymaya hazır değildim. Barclay'in ölümü artık beni üzmese de cenazeden gözyaşları içinde ayrıldım.

Çok geçmeden Cayman Adaları'na uçtum. Kurbanların çalınan paralarını geri almak için oraya yaptığım yolculuk uzun ve sinir bozucuydu. Tüm belgelerin, bürokrasinin ve yasal işlemlerin üstesinden gelmek haftalar sürdü. Sonunda banka fonları bana teslim etti - yedi yüz seksen milyon doların tamamını. Federallerle planlarımı netleştirmem birkaç hafta daha sürdü.

Mavi okyanuslu, palmiye ağaçlı cennette bulunduğum süre boyunca Clint ile Maui'de geçirdiğim zamanı düşünmeden edemedim. Paylaştıklarımızdan herhangi biri gerçek miydi? Suçlu olup olmadığını merak etmesine rağmen bana aşık oldu mu? Beni gerçekten seviyor muydu?

Bilmiyorum ve sağduyu ile umut arasındaki savaş hiç bitmeyecek gibi görünüyor.

İki hafta önce Amerika'ya döndüğümünden beri tüm fonları mağdurlara geri dağıttım ve yatırımlarını anlamak için bir kaynağa ya da yardıma ihtiyaç duymaları halinde burada olduğumu sessizce bildirdim. Elbette onlara diğer saygın danışmanları da tavsiye ettim. Bir avuç eski müşterinin benimle kalmakta ısrar etmesi beni şaşırttı.

Belki de şaşırmamalıyım. Barclay'ın ölümünden sonra ve Linda'nın duruşması sırasında davanın gerçekleri haberlere yansıdı. Şemada hiçbir bilğim ya da parmağım olmadığı ortaya çıkınca kamuoyu önünde aklandım. İfade vermek zorunda kaldığım bir gün, babamın beni ve tüm müşterilerimizi tamamen kandırdığını anladığım anı anlatırken kendimi zor tuttum. Belki o insanlar şimdi benim için üzülüyorlardır. Belki de ikinci şanslara inanıyorlardır. Her iki durumda da, bu eski yatırımcılardan kendi finansal hizmetler şirketimi kuracak kadarını elimde tuttum.

Stephen Lund beni de işe aldı. Evet, muhtemelen sadakat ve acıma duygusundan, ama dostluğunu takdir ediyorum. Hâlâ Maui'den ayrılmadı ve ne yaptığından, eve ne zaman dönüp Colossus Yatırım Şirketi'nde babasının ikinci adamı olarak görevine devam edip etmeyeceğinden bahsetmiyor. Ama sesi hiç duymadığım kadar mutlu geliyor. Acaba sebebi o güzel sarışın mı?

Noah ve Harlow da paralarını yönetmem için beni tuttular. Evan ve Nia da öyle. Bu kardeşlik görevinin ötesinde bir şey. Ama yatırımlarından en iyi şekilde faydalanmaları ve kararlarından asla pişman olmamaları için son derece sıkı çalışıyorum.

Çalınan parasını henüz iade etmediğim tek müşteri Clint'inki. Bunu yüz yüze yapmak istedim. Çünkü dürüst olmak gerekirse, ayrı kaldığımız her gün, adam düşüncelerimden asla uzak kalmamak için elinden geleni yaptı.

Nerede durduğumuzu bilmem gerek.

Babamın cenazesinden kısa bir süre sonra bana mesaj atmaya başladı. Tabii, çok üzgün olduğunu söyledi. Her gün beni sevdiğini tekrarlardı. Ben hiç cevap vermedim. Başlarda zihinsel enerjimi Barclay ve bıraktığı karmaşa dışında bir şeye harcayamayacak kadar çok şey yaşıyordum. Şimdi her şeyi yoluna koydum ve bir bakış açısı kazanmaya başladım. Clint ve ben tekrar bir biz olabilir miyiz diye merak ediyorum.

Son iki haftadır neredeyse başka hiçbir şey düşünmedim. Hâlâ neye inanacağımdan emin değilim.

Son zamanlarda bana daha gündelik şeyler hakkında da mesaj atmaya başladı, böylece hayatının bir parçası olduğumu hissettirdi. En küçük kardeşi Bryson, görünüşe göre üniversitede çok başarılı. Ortanca kardeş Bret sonunda bana olan nefretinin yersiz olduğunu anladı. İçkiyi bıraktı ve yeniden kitaplara sarılmaya başladı. İkisi için de mutluyum. Bret'le hiç tanışmadım ama hayatına devam etmesine onun adına sevindim.

Nereden geldiğini anlamadığımdan değil. Keder insanı korkunç şekillerde bükebilir ve henüz tazeyken, yanlışı olsa bile her türlü teselliye hoş karşılamamak zordur. Neyse ki benim koltuk değneğim alkolden daha az yıkıcıydı. Uyanık olduğum her saatin çoğunu, başlattığım ve son dokuz ayda yüzde yirmi üç büyüyen kurban fonuna adadım. Bu başarıdan gurur duyuyorum. Mağdurlara iade ettiğim fonların bazen başlangıçta yatırdıkları miktardan bile fazla olması beni daha da mutlu ediyor.

Clint babasının işini sattı, sonra da gelirin üçte birini kurbanların fonuna eklemem ricasıyla bana gönderdi. En yakınımındaki ve en sevdiğim davayı sahiplenmesi beni çok etkiledi. Bu beni ağlattı... ve sonsuza kadar birlikte olup olamayacağımızı merak ettim.

Birkaç hafta sonra, bu kez Kuzey Dakota'daki işinin satışından elde ettiği geliri, yatırım yapmamı isteyen bir notla birlikte bana göndererek beni tekrar şaşırttı. Çünkü bana güvendiğini söyledi. Çünkü bana olan inancının tam olduğunu göstermek istiyor. Çünkü, ne düşünürsem düşüneyim, beni hala seviyor.

O zamanlar ne diyeceğimi bilemiyordum... bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Tüm profesyonel yazışmalar, işimi bir yere kurup kök salana kadar iadeli taahhütlü mektup ya da işe aldığım bir geçici

personel aracılığıyla yapıldı.

Ne olursa olsun, Clint her gün bana düşüncelerini, duygularını, geleceğimize dair umutlarını ve içten özürlerini iletiyor.

Eğer ciddi değilse neden üç ay sonra ısrar etti? Çantamdaki telefonum çaldı. Şeytanın dili... Arayan Clint.

Günaydın, tatlım. Seni özledim. Çok güzel bir gün, ama burada olsaydın daha da güzel olurdu. Konuşmak istersen mükemmel olur.

Cevap vermek istiyorum... ama vermiyorum. Söylemek istediklerimi yüz yüze söylemeliyim.

Hey, iyi haberlerim var. Dün gece Ash'ten bir mesaj aldım. O ve Samantha nişanlanmışlar! Onlar adına sevindim... Şu anda barın işletmeciliğini yapıyor ama bu geçici bir durum. Sam Mayıs ayında finans bölümünü bitirecek ve giriş seviyesinde bir iş arayacak. Düşün Haziran'da Maui'de ve ben sağdıcım! Gelmek istersen, seni görmeyi çok isterim. Çünkü seni seviyorum. Hala seviyorum. Bu değişmeyecek.

Kalbimin eriyişini durdurmak mümkün değil.

Yalan söylediğini ve beni intikam için kullandığını öğrendikten hemen sonra ondan nefret etmek istedim. Birkaç günlüğüne, belki de ettim bile. Ama uzun sürmedi. Kızgın kalmayı imkansız hale getirdi. Artık günlük mesajlarını dört gözle bekliyorum. Bilmiyor tabii ki. Duygularının ömür boyu bağlılıktan çok bir bağışlanma olup olmadığını görmek için bekledim. Ama ayrıldığımızdan beri hiç tereddüt etmedi.

Artık bir gelecek umudumuz olup olmadığını anlamamın zamanı geldi. Çünkü her ne kadar aşktan vazgeçtiğimi söylemek istesem de, vazgeçmedim.

Yavaşça kapıya doğru ilerlerken elimdeki telefon tekrar çalıyor.

Neler yapıyorsun? Hâlâ Los Angeles'taki evimdeyim ve bir sonraki iş girişimimin ne olacağı üzerinde çalışıyorum. Bazı fikirlerim var... Keşke onlar hakkında konuşabilseydik. Şaşırabilirsin. Muhtemelen hala kızgın olduğumu biliyorum ve haklı sebeplerin var. Ama sen söylemedikçe sana mesaj atmayı bırakmayacağım. Belki o zaman bile durmam. Sana aşık olduğuma ve hayatımı seninle geçirmek istediğime seni ikna etmenin tek yolu bu. Seninle evlenmek istiyorum.

Bunu neredeyse her gün söylüyor, son zamanlarda ilk mesajlaşmaya başladığı zamandan daha fazla. Bunu daha zor buluyorum.

ve ona inanmamak daha da zorlaştı. Bunun beni deli yapıp yapmadığını sorguladım. Belki de kin tutmalıydım. Bu en azından bir süreliğine tatmin edici olabilirdi. Ama tüm bunlar olurken birkaç şeyin farkına vardım. Birincisi, bu kargaşayı başlatan şey affetmemekti. İkincisi, güvensizlik ve olumsuzluğun hayatıma girmesine ne kadar izin verirsem, Barclay gibi olma riskim o kadar artar.

Bu asla ama asla istemediğim bir şey.

Tek taraflı yazışmamızdan bu yana ilk kez titreyen parmaklarımı telefonuma götürüp bir cevap yazıyorum.

Kapını aç.

Mesaj iletilir iletilmez telefonu çantama geri koyuyorum ve zili çalıyorum.

Saniyeler sonra ayak sesleri evin içinde yankılanıyor. Kapı açıldı ve Clint orada durdu, uzun boylu, şok olmuş ve kot pantolon ve tişört içinde o kadar iyi görünüyordu ki, onu ilk gördüğüm zamanki gibi dizlerimin bağı çözüldü.

Nefesimi tutup kendimi destekliyorum. "Merhaba."

"Sen buradasın. Aman Tanrım. Buradasın! İçeri gel."

Geri çekildiğinde, eşikten geçip antresine adım atıyorum, çantamı gergin bir şekilde tutuyorum. Beni oturma odasına götürüyor. Geniş, kitaplıklarla kaplı, büyük bir masa ile çerçevelenmiş

rahat koltuklar ve başlı başına bir ifade olan mermer bir şömine. Burası güzel ama ona benzemiyor.

"Teşekkürler. Annen evi dekore etti mi?"

Başını sallıyor. "Ölmeden birkaç yıl önce, evet. Oturmak ister misin?"

Gergin olduğunu söyleyebilirim. Beni duygularına ikna etme fırsatını kaçırmak istemediği için mi... yoksa blöfünü görmeye geldiğimden mi endişeleniyor?

"Teşekkürler." Ben koltuğun kenarına tünerken, o da tam önümdeki devasa sehpanın üzerine oturuyor.

Sadece birkaç adım ötede. Kalbim küt küt atıyor. Bu adama bir daha yakın olup olamayacağımdan ya da ne zaman yakın olabileceğimden emin değildim... ve şimdi başka bir şey düşünemiyorum.

"Özür dilerim." Maui'de olanlar için benden tekrar özür dilediğini sanıyorum ama onun yerine ellerimi tutuyor. "Sana dokunmadan edemem. Çok uzun zaman oldu. Gerçek olduğundan emin olmalıyım."

Parmaklarımı sıkıldığında, kalbimi de sıkıyor. Ben de ona sarılıyorum. Ona tekrar dokunmak çok iyi hissettiriyor. Üç uzun ay süren duygusal kışın ardından gelen sıcak bir karşılama gibi.

"Sizi buraya getiren nedir? Seni gördüğüm için heyecanlanmadığımdan değil. Gitmeni hiç istemediğimden de değil," diyerek beni rahatlatmak için acele ediyor ve daha da yaklaşıyor. "Ama cenazeden beri benimle konuşmadın ve..."

Vazgeçmemeye çalışıyor. Bunu yüzünden anlıyorum.

Geçmişi nasıl geride bırakabileceğimizi -ya da bırakıp bırakamayacağımızı-

bulmalıyız. Ama önce her şey sırayla. Çantama uzandım ve bir zarf çıkardım. "Aç şunu."

Clint çeki yırtıyor ve dört milyon doların biraz altındaki çeki tarıyor, sonra kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Buraya sadece babamın parasını iade etmeye mi geldin?"

"Bu yapmak zorunda olduğum bir şey. Paranın onu geri getirmeyeceğini biliyorum ama umarım bu sana ve kardeşlerine biraz huzur ve güven hissi verir."

"Bu güzel bir jest. Dürüstlüğün ve doğruluğun için teşekkür ederim ama Maui'den ayrıldığından beri senden şüphe etmiyorum. Aslında bu parayla yatırım yapmanı istiyorum. Kardeşlerimle bu konuyu konuştuk bile." Zarfı tekrar ellerime sıkıştırdı.

O gerçek mi? "Hayatını kazandığı parayı benim yönetmemi mi istiyorsun? Babamın aldığı parayı mı?"

Clint başını sallıyor. "Başka kimseye güvenmiyorum."

Adam ciddi. Aman Tanrım... Sanki yüz yüze verdiği güvenoyu kalbimi yeniden umutla doldurmuş gibi kalbim göğsümde dalgalanıyor. Bu hareketiyle bana söylemeye çalıştığı tek bir şey var: Benimle ilgili tüm çekincelerini ortadan kaldırdığı. Bakışlarımız birleştiğinde, aynı mesajı onun mavi gözlerinde de görüyorum.

Gülümsüyorum. "Emin misin?"

"Olumlu. Daha da çok istediğim şey seninle konuşmak, bana olan güvensizliğini gidermeye çalışmak, böylece tekrar birlikte olabiliriz. Lütfen hayır deme."

Bununla yüzleşmesine şaşırmadım. Buna ihtiyacımız var. Sonunda hazırım.

"Clint, bana yaptığın şey hilekârlıktı."

"Korkunç ve affedilemez. Ama..." Parmaklarını benimkilerin arasında kaydırıyor. "Umarım beni affetmenin bir yolunu bulabilirsin."

Kendi sıkıntılarımı geride bırakıp onun yaşadıklarını düşünebildiğim için, bu artık bana çok da uzak gelmiyor. Aslında onu neredeyse suçlamıyorum bile. Şok, keder, kayıp; bunlar herkesin ruhuna korkunç şeyler yapabilir. Ve babamın aksine, onunki erken bir ölümü hak edecek hiçbir şey yapmadı. I

Clint'in neden suçlayacak birini aradığını anlıyorum ve ben de bariz bir seçimdi. Ama bunu konuşarak halletmeliyiz.

"Her konuda yalan söyledin."

Başını iki yana sallar. "Buluşmamız bir yalandı. Bardaki işim bir yalandı. Başlangıçta arkadaşın olma çabalarım yalandı. Geri kalan her şey tamamen gerçektir tatlım, özellikle de sana ne kadar aşık olduğum. Mantiğim bana bencil ve sorumsuz olduğumu söylediğinde bile kendimi durduramadım. Seni istiyordum. Seninle olmaya ihtiyacım vardı. Seni seviyorum. Umarım bana inanmanın bir yolunu bulabilirsin."

Son birkaç aydır mesaj yoluyla aynı şeyleri söylüyordu. Artık yalan söylemek için bir nedeni kalmadığında ona inanmamak çok zor.

"Söyle bana, senin ideal dünyanda, bundan sonra aramızda ne olurdu?"

"Hey, kardeşim. Ben çıktım. Hemen dönerim-" Odaya giren diğer adama döndüğümde gözleri fal taşı gibi açıldı. "Vay anasını. Bethany Banks mi?"

Ayağa kalkıp başımı sallıyorum, dalgın dalgın kardeşine -ve babalarına- ne kadar benzediğini düşünüyorum. "Sen Bret misin?"

Yaklaştı, elini uzattı. "Evet. Hey, bir pislik gibi davranıp dairene girdiğim için gerçekten özür dilerim."

Clint bunu bana da itiraf etti.

"Sorun değil. Anlıyorum." Dürüst olmak gerekirse, hiçbir şeyi tahrip etmedi ya da bozmadı. Clint bana kardeşinin benim yerimde olduğunu söylemeseydi, bunu bilemezdim. "Köprünün altından çok sular aktı."

"Harika. Teşekkürler. Ben ikinizi konuşmanız için yalnız bırakayım. Sizinle tanışmak güzeldi. Ne olursa olsun, keşke kardeşimin acısına son verip onunla evlenseydin. O seni seviyor. Bry ve ben senin ailede olmandan mutluluk duyarız."

Sevincim tavan yaptı. Clint'in kardeşlerinin benden nefret etmeyi bırakmalarının aylar, belki de yıllar alacağını tahmin ediyordum. Aşkımızı düzeltmek için yapacağımız her girişime direneceklerinden endişeleniyordum. Ama Bret'in kardeşiyle evlenmem için bana yalvarması...

Clint ve ortanca kardeşi erkekçe omuz tokuştururken gülümsemeden duramıyorum. Sonra küçük kardeşi bana doğru başını sallıyor ve odadan çıkıp gidiyor.

"Böldüğüm için özür dilerim," diyor Clint. "Artık yalnızız."

"Kardeşin iyi birine benziyor."

"Son zamanlarda ilerleme kaydetti. Hatta hafta sonunu benimle geçirmek için UCLA'dan geldi. Bry gelebilir de gelmeyebilir de, yeni kız arkadaşından kopup kopamayacağına bağlı. Ama gelse bile, onu daha saatlerce göremeyeceğim. Hadi bizden ve benim ideal dünyamdan konuşalım."

"Lütfen. Bunu duymak istiyorum."

"Elbette her şeyin merkezinde sen olacaktın. Geçmişimizle ilgili düşüneceğimiz tek şey tanışmak ve aşık olmak olurdu. Sen benim yüzüğümü takıyor olurdun. Bir düğün planlıyor ve delicesine mutlu hayatlarımızın geri kalanında birlikte yaşamak için bir yer buluyor olurduk. Yakında, bebek konusunda kardeşlerine yetişmeye başladık. Ben de kendimize ait birkaç tane istiyorum ve tüm çocukların aşağı yukarı aynı yaşta olması harika olurdu, böylece birlikte oynayabilirlerdi. Kendi finansal hizmetler işinizi kurmanıza sevindim, çünkü eninde sonunda yanınızda çalışmak isterim. Sertifikalı finansal planlamacı olmak için online derslere kayıt yaptırdım bile. Bunları tamamladıktan sonra, üniversite diplomamı bitirirken sizden bir şeyler öğrenmek, işimizi birlikte

büyütmek istiyorum. İş hayatında ve yaşamda sizin tam ortağınız olacağım. Hepsinden önemlisi, seni her gün ne kadar delice sevdiğimi göstermek istiyorum. Ve senin de beni sevmeni istiyorum. Bu dünya benim için mükemmel olurdu."

Gözlerimi kırıştırıyorum, hayatını benimkiyle birleştirmek için ne kadar ileri gittiğine hayret ediyorum. Daha fazla umut, göğsümün sıkışana kadar şişmesine neden oluyor - ama iyi bir şekilde. Aslında en iyi şekilde.

"Ciddi olduğunu nereden bileceğim?" Aklıma gelen son soru bu, kendi başıma aşamadığım soru.

"Burada kal."

Ben cevap veremedim odanın öbür ucuna geçip merdivenlerden yukarı fırlıyorum. Ortalığı karıştırdığımı duyuyorum. Ardından bir küfür savuruyor, sonra soluk soluğa oturma odasına geri dönüyor ama şaşırtıcı derecede neşeli görünüyor

-Ve yumruğunda bir şey tutuyordu.

Bu umut tüm bedenimi doldurana kadar daha da genişliyor.

"Benim hakkımda hiçbir kanıtın yok. Tıpkı Maui'deyken benim senin hakkında hiçbir kanıtım olmadığı gibi. Gerçek şu ki, 'mantık' uygulamaya çalıştım. Her şeyi sorguladım ve söylediğin her kelimeyi bir tuz tanesi ile aldım. Temkinli, mantıklı bir insan böyle yapar, değil mi?" Omuz silkiyor. "Sadece içgüdülerimle hareket etseydim ve senin tam olarak görüldüğün gibi bir kadın olduğuna inansaydım ne kadar iyi olurdu? Görünürdeki aksi yöndeki 'kanıtlara' rağmen, hayatımın geri kalanında isteyebileceğim ya da ihtiyaç duyabileceğim tek kişinin sen olduğuna?"

Mükemmel bir noktaya değiniyor. İlişkiler garantili değildir. Bu bir tasarruf hesabı ya da belediye tahvili değil. Bu romantizmin istediğim kâr payını ödeyeceğine dair bir güvence yok. Aşk Tanrısı, kalbine yaptığım yatırımın önemli bir kısmını sigortalayacak olan FDIC değil.

Ona ve bize güvenmeye hazırım ya da değilim. Bu kadar basit.

Geçmişte babama körü körüne sadık olduğumu kabul ediyorum. Ama yanlış kişiye güvenmişim. Clint Maui'de bana çok iyi baktı, en iyi zamanlarında bile babamdan çok daha iyi baktı. İkisi de yalan söyleyen adamlar diye Clint'i Barclay'in yanlışlarıyla gölgeleyemem. Suçluluk duygusu tuzağına düşmem. Clint'in tam olarak aşık olduğum adam olduğuna inanmak zorundayım.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Elinde ne var?"

Gülümsüyor, hem mahcup hem de biraz utangaç görünüyor. "Hiç görmedin, değil mi?" "Neyi?" Ama bildiğimden oldukça eminim.

Birdenbire dizlerinin üzerine çöktü. "Bethany Alannah Banks, sen-"

"Göbek adımı mı buldun?"

Clint gülüyor. "Hawaii'deki ilk buluşmamızı ayarlamadan önce senin hakkında her şeyi biliyordum. Bilmediğim tek şey gerçek sendin. Yani, evet. Bethany Alannah Banks, seninle ilgili her şeyi seviyorum - nazik, utangaç, cesur, esprili, emin olmayan - hatta göbek adını bile. Lütfen karım olma ve beni dünyanın en mutlu erkeği yapma onurunu bana bahşet."

Yüzük kutusunu açtığında, nefesim kesildi. Bir nişan yüzüğünün olması gerektiğini hayal ettiğim her şey vardı. Büyük ya da şatafatlı değil. Aslında, sade. Zarif. Bu...benim. Markiz kesim pırlanta sade beyaz altın bir bandın üzerinde duruyor ve her iki yanında daha küçük iki markiz kesim pırlanta bulunuyor. Başka süsleme yok. "Bana bakın!" diye bağırarak hiçbir şey yok. Sadece son üç aydır bana vermeye çalıştığı sevginin saf, zarif bir ifadesi.

"Deneyebilir miyim?"

Hiç tereddüt etmiyor. "Eğer seni evet demeye biraz daha yaklaştıracaksa, o zaman kesinlikle. Bütün gün boyunca." Yüzüğü kutudan çıkardıktan sonra parmağıma takmakta ısrar ediyor.

Bunu yaptığı an, dengem kendini düzeltiyor. Her şey doğru geliyor. Dünyam mükemmel.

Yani, neredeyse.

Ona göz kırpıyorum. "Benim ideal hayat versiyonumu duymak ister misin?"

"Evet. Lütfen bana ortada bir yerde buluşabileceğimizi söyle Beth. Sensiz yaşamak istemiyorum."

Sonunda uzandım ve ona dokundum. "Her şeyin merkezinde sen varsın. Geçmişimizin tek düşünebildiğimiz kısmı aşık olmak ve hatalarımızdan ders çıkararak harika bir geleceğe sahip olmak. Bu yüzüğü takıyorum ve bir düğün planlıyoruz. Maui'de aileme yakın olabileceğim ve birlikte delicesine mutlu bir hayat yaşayabileceğimiz bir yer satın alıyoruz. Evet, bebek konusunda kesinlikle kardeşlerime yetişmemiz gerekiyor. Çocuklarımızın kuzenleriyle oynamasını istiyorum. Profesyonel olarak, sen ve ben harika bir ev ve iş ilişkisine sahip oluruz ve başkalarının finansal hayallerinin gerçekleşmesine yardımcı olmak için harika bir yatırım ekibi oluştururuz. Ve en önemlisi, sana benim de seni sevdiğimi göstermek istiyorum. Ve asla durmadığımı. İşte benim mükemmel dünyam bu."

"Ciddi misin? Gerçekten mi?" Clint bön bön bakıyor, enayi yerine konmuş gibi. "Evet mi diyorsun?"

Önce yüzüğe, sonra da sevmeyi hiç beklemediğim ama artık onsuz bir hayat düşünemediğim adamın yüzüne bakıyorum. "Hevesle evet diyorum."

Cevabım anında aramızdaki uçurumu dolduruyor ve uçurumun üzerine bir köprü kuruyor. Beni kendine çekiyor, göğsüne bastırıyor, sonra da sonsuzluğumuza şefkatli, tutkulu bir başlangıç gibi hissettiren bir öpücükle beni sahiplenmek için aşağı iniyor.

Uzun dakikalar sonra nihayet başımızı kaldırdığımızda ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

"Şaka değil, değil mi?" "Seni seviyorum. Uzun zamandır seviyorum. Ve bence Bethany Holmes'un kulağa çok hoş gelen bir ismi var."

"Babam da aynı şeyi düşünüyordu. Onunla yaptığım son konuşmada, ikimizin birlikte mükemmel olacağımıza beni ikna etmeye çalıştı."

Gülümsüyorum. "Baban harika ve bilge bir adamdı."

Clint beni tekrar öpüyor. Bu kucaklaşmadan kendimizi ayırmak daha da uzun sürüyor. İkimiz de yatak odasını tercih ederdik ama hâlâ halletmemiz gereken şeyler var...

"Maui'ye taşınma konusunda ne hissediyorsun?" Uzun dudak kilitlemeleri arasında nihayet soruyorum. "Aslında ben de oraya gitmeyi düşünüyordum zaten. Gidersem Bret ve Bry için sorun olmaz. Onlar erkek

Şimdi. İkisi de çok iyi. Çocukluk anılarımızla dolu olduğu için hiçbirimiz buradaki evi satmak istemiyoruz. Neyse ki Sandra teyzem berbat bir kış geçirdikten sonra Kansas'tan ayrılmaya karar verdi. Birkaç hafta içinde buraya taşınacak. Evi ona kiralayacağız. Eve iyi bakacaktır. Sorun çözüldü." Bana kocaman bir sırıtış attı. "Adadayken oraya ve insanlarına aşık oldum, tıpkı sana aşık olduğum gibi. O yüzden tek yapmamız gereken evlenmek için bir tarih ve sonsuza dek mutlu yaşayacağımız bir ev seçmek."

Sevinçten havalara uçuyorum. Maui'ye ilk adımımı attığımda, bu yolculuğun hayatımı ve beni daha iyi bir hale getireceğini asla hayal edemezdim. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum, hem de olabilecek en iyi şekilde.

Kollarımı Clint'e dolayarak çenesinden öpüyorum, sonra dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum ve çok uygunsuz gömleğinin eteklerini çekiştiriyorum. "Takvime ve emlak ilanlarına daha sonra bakarız. Şu anda seninle birlikte olmak için sabırsızlanıyorum."

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Ah, tatlım. Seni elime almak için ne kadar çaresiz olduğumu, seni sevdiğimi mümkün olan her şekilde göstermeyi ne kadar istediğimi bilemezsin. Hayatımızın

geri kalanına Őimdi baŐlamamız gerektiĐini dűŐűnűyorum. Aileyi daha sonra arayıp onlara iyi haberi verebiliriz. Sence de öyle deĐil mi?"

Gűlűmseyerek ona niŐan yűzűĐűmű gösterdim. "Evet."

Son

Shayla Black'ten daha fazlası için okumaya devam edin!